

บทที่ 4

บทบาทและการเคลื่อนไหวทางการเมืองของเซียวฮุดเสงที่เกี่ยวข้องกับกิจการภายในเมืองไทยภายหลังการปฏิวัติจีนสำเร็จ (พ.ศ.2454 - พ.ศ.2466)

นอกจากเซียวฮุดเสงจะมีบทบาทและการเคลื่อนไหวทางการเมืองที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการเมืองภายในเมืองจีนแล้ว เซียวฮุดเสงยังได้มีบทบาทและการเคลื่อนไหวทางการเมืองที่เกี่ยวข้องกับกิจการภายในเมืองไทยอีกด้วย เนื่องจากเซียวฮุดเสงเป็นคนเชื้อสาย “จีน” ที่เกิดและเติบโตรวมทั้งตั้งถิ่นฐานอยู่ในเมืองไทย และยังสามารถออกหนังสือเป็นภาษาไทย ได้แก่ “หนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์” และ “หนังสือพิมพ์ผดุงวิทยา”

หนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยของเซียวฮุดเสงย่อมที่จะต้องเผยแพร่ข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับกิจการภายในเมืองไทย เพื่อให้ “คนไทย” ได้รับทราบข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เช่นหนังสือพิมพ์ภาษาไทยอื่นๆ และการเผยแพร่ข่าวสารบางอย่างของหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยของเซียวฮุดเสงก็อาจจะส่งผลต่อการเคลื่อนไหวทางการเมืองบางประการภายในเมืองไทย ซึ่งอาจจะส่งผลต่อความไม่ไว้วางใจของรัฐบาลไทยที่มีต่อตัวเซียวฮุดเสง นอกจากนั้นการเผยแพร่ข่าวสารในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยของเซียวฮุดเสงก็อาจจะสะท้อนให้เห็นถึงบทบาทและการเคลื่อนไหวทางการเมืองของเซียวฮุดเสงที่เกี่ยวข้องกับกิจการภายในเมืองไทยได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้นอีกด้วย

4.1. เซียวฮุดเสงกับการได้รับเงินอุดหนุนหนังสือพิมพ์จากรัฐบาลไทย

การที่หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงต้องรับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลไทย เนื่องจากหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงนั้นเมื่อเริ่มออกมา ได้ทำในลักษณะของธุรกิจภายในครอบครัว แต่เมื่อเกิดมีการขยายตัวทางด้านธุรกิจทำให้หนังสือพิมพ์ของเขาต้องเขาสู่ระบบนายทุนมากขึ้น จึงทำให้หนังสือพิมพ์ของเขาต้องประสบภาวะฝืดเคืองทางการเงิน การหารายได้แต่เพียงจากรับแจ้งความขายสินค้าในหนังสือพิมพ์และการรับงานพิมพ์เอกสารหนังสือตลอดจนบริการด้านอื่น ๆ ไม่สามารถประกันความอยู่รอดของหนังสือพิมพ์ของเขาได้ หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงจึงจำเป็นต้องมีแหล่งเงินทุนที่สนับสนุนอย่างแน่นอนจึงจะมีความมั่นคง และสามารถที่จะพิมพ์เผยแพร่ต่อไปได้ ซึ่งแหล่งเงินทุนที่สำคัญก็คือ การได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล (ชับลิตี๋ย) และประกอบกับหนังสือพิมพ์และนักหนังสือพิมพ์ในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ นั้นนับว่ามีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อสังคมไทยอย่างยิ่ง โดยเฉพาะอิทธิพลด้านการปกครองประเทศ หนังสือพิมพ์จะมีการแสดงความคิดเห็นในการบริหารประเทศด้วยเสมอ ดังในรายงานการประชุมเสนาบดี เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม ร.ศ.131 (พ.ศ.2455) เรื่อง “หนังสือพิมพ์ของรัฐบาล” ได้กล่าวถึงความสำคัญของหนังสือพิมพ์ที่มีต่อประชาชนว่า “...เวลานี้ชาวไทยเชื้อหนังสือพิมพ์อย่างปลาด เพราะฉะนั้นรัฐบาล

ควรยึดหนังสือพิมพ์เป็นอาวุธคือใช้หนังสือพิมพ์ ให้สำหรับบรรยายความประสงค์ของรัฐบาล¹ รัฐบาลไทยจึงต้องการให้เงินอุดหนุนแก่หนังสือพิมพ์เพื่อที่จะให้หนังสือพิมพ์ฉบับนั้นเป็นฝ่ายของ รัฐบาลที่จะเป็น “ปากเสียง” แทนรัฐบาล หรืออย่างน้อยที่สุดก็ให้อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาล ที่จะต้องเกรงใจรัฐบาลในการที่จะนำเสนอข่าวสารต่าง ๆ เพราะถ้าขาดเงินอุดหนุนจากรัฐบาล หนังสือพิมพ์ก็จะประสบกับปัญหาการขาดแคลนเงินทุนในการพิมพ์หนังสือพิมพ์ออกจำหน่ายได้

หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงก็เป็นหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งที่รัฐบาลไทยคงจะต้องการที่จะ ควบคุมในการนำเสนอข่าวสารต่าง ๆ เนื่องจากหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงทั้งฉบับภาษาไทยและ ภาษาจีนได้มีการเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับเหตุการณ์การเมืองในเมืองจีนอยู่โดยตลอดตั้งแต่ หนังสือพิมพ์ออกมาจนกระทั่งการปฏิวัติจีนประสบความสำเร็จและยังคงเผยแพร่ข่าวสารความ เคลื่อนไหวทางการเมืองในจีนเรื่อยมา ซึ่งรัฐบาลไทยอาจจะเกรงว่าถ้าไม่มีการควบคุมการเผยแพร่ ข่าวสารของหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงเลย ก็อาจจะทำให้การนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ของ เซียวฮุดเสงนั้นทำโดยไม่มีขอบเขตจำกัดเนื่องจากในขณะนั้นยังไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุม การเผยแพร่ข่าวสาร ทำให้การเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองภายในจีนเซียวฮุดเสงอาจจะก่อให้เกิด ผลกระทบต่อการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ภายในเมืองไทย รัฐบาลจึงต้องหาวิธีการที่จะควบคุมการเผย แพร่ข่าวสารของหนังสือพิมพ์ ซึ่งวิธีที่รัฐบาลใช้ในขณะนั้นก็คือ “การให้เงินอุดหนุน”

หลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงการให้เงินอุดหนุนต่อหนังสือพิมพ์จีนโนสยามวารศัพท์ของ รัฐบาลนั้นก็คือเจ้าพระยามรราช เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย ได้กราบบังคมทูลให้อุดหนุนหนังสือ พิมพ์ไทย และจีนโนสยามวารศัพท์ ในวันที่ 24 มกราคม ร.ศ. 129 (พ.ศ. 2453) และสมเด็จพระมหัน จันทรบุรินทร์นารถก็ได้ทรงรับสั่งให้ตั้งเบิกเงินอุดหนุนหนังสือพิมพ์นี้ในเงินพิเศษที่อยู่ในกระทรวง นครบาลปีละ 12,000 บาท จ่ายให้กับหนังสือพิมพ์ไทย ปีละ 8,000 บาท และให้หนังสือพิมพ์จีนโน สยามวารศัพท์ปีละ 4,000 บาท² ซึ่งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวก็ทรงเห็นว่าหนังสือ พิมพ์จีนโนสยามวารศัพท์นั้นควรจะได้รับเงินอุดหนุนเพื่อให้สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้³ โดย การให้เงินอุดหนุนหนังสือพิมพ์จีนโนสยามวารศัพท์ของรัฐบาลนั้น มีข้อแม้ว่าจะต้องทำงานให้ รัฐบาลเป็นข้อแลกเปลี่ยน โดยเซียวฮุดเสงจะต้องช่วยสืบความเคลื่อนไหวของชาวจีนและเมืองจีน ที่เกี่ยวข้องกับเมืองไทยแล้วรายงานให้รัฐบาลไทยทราบด้วย⁴

¹ หจข. ร.6 น. 25 / 20 เรื่องหนังสือพิมพ์ของรัฐบาล ลงวันที่ 1 กรกฎาคม ร.ศ. 131.

² หจข. ร.6 บ.13 / 3 หนังสือเจ้าพระยามรราชกราบบังคมทูลพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ, ลงวันที่ 24 มกราคม ร.ศ. 129.

³ เรื่องเดียวกัน, พระราชหัตถเลขาพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวถึงกรมหมื่นจันทบุรีนารถ, ลงวันที่ 25 มกราคม ร.ศ. 129.

⁴ หจข. ร.6 ม.3.1/19 หนังสือกราบบังคมทูลของเจ้าพระยามรราช, ลงวันที่ 22 มิถุนายน ร.ศ. 130.

เซียวฮุดเสงก็ได้นำข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวกองชาวจีนและเมืองจีนมารายงานต่อรัฐบาลไทยเพื่อเป็นการตอบแทนเงินอุดหนุนอยู่เนืองๆ ตัวอย่างเช่น ในวันที่ 17 มิถุนายน ร.ศ.130 เซียวฮุดเสงได้ตัดหนังสือพิมพ์จีนที่ออกในเมืองเซียงไฮ้มาให้ 2 ฉบับ แปลได้ความว่า "มีพ่อค้าจีนในกรุงเทพฯที่ชื่อ แต่ตั๊ย เป็นต้น ได้ร้องขอให้รัฐบาลปักกิ่งส่งเรือรบเข้ามาเพื่อทำอำนาจซูร์รัฐบาลสยาม โดยอ้างเหตุว่า รัฐบาลสยามได้กดขี่พวกจีนในกรุงสยามมากขึ้น" ซึ่งจากรายงานของเซียวฮุดเสงนับว่าเป็นประโยชน์อย่างมากต่อรัฐบาลไทย เพราะการเรียกร้องของพ่อค้าจีนในการที่จะให้รัฐบาลจีนส่งเรือรบเข้ามานั้นนับว่าเป็นอันตรายต่อไทยอย่างมาก ซึ่งเมื่อเซียวฮุดเสงมารายงานก็ทำให้รัฐบาลไทยทราบการเคลื่อนไหวกองชาวจีนและจะได้หาทางป้องกันได้ทัน่วงที ซึ่งเจ้าพระยามรราชก็ทำให้เซียวฮุดเสงสืบความเคลื่อนไหวเรื่องนี้ต่อไป⁵ แต่ก็ไม่ปรากฏหลักฐานเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวในเรื่องดังกล่าวอีก ถึงแม้รัฐบาลจีนจะมีได้มีการส่งเรือรบเข้ามาตามการรายงานข่าวของเซียวฮุดเสงจริง ๆ แต่จากรายงานดังกล่าวของเซียวฮุดเสงก็แสดงให้เห็นถึงการที่เซียวฮุดเสงต้องรายงานความเคลื่อนไหวของชาวจีนให้รัฐบาลไทยทราบเพื่อเป็นการตอบแทนที่รัฐบาลให้เงินอุดหนุนหนังสือพิมพ์ของเขา และยังแสดงให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงเลือกข่าวที่จะนำมารายงานให้กับรัฐบาลไทย โดยจะรายงานความเคลื่อนไหวของฝ่ายตรงข้าม ดังจะเห็นได้ว่าข่าวที่เซียวฮุดเสงนำมารายงานนั้นเป็นความเคลื่อนไหวของแต่ตั๊ย ก็คือ จีนฮง (ยี่กอสง) ซึ่งเป็นพ่อค้าจีนคนสำคัญที่ให้การสนับสนุนรัฐบาลราชวงศ์ชิงในช่วงก่อนที่จะเกิดการปฏิวัติจีน⁶ และในช่วงที่เซียวฮุดเสงรายงานความเคลื่อนไหวของเขาก็เป็นช่วงก่อนการปฏิวัติเดือนตุลาคม ฉะนั้นจีนฮงก็ถือว่าอยู่คนละฝ่ายกับเซียวฮุดเสงที่สนับสนุนขบวนการปฏิวัติของจีน

ดังนั้นการรายงานความเคลื่อนไหวของชาวจีนให้รัฐบาลไทยทราบของเซียวฮุดเสง นอกจากจะเป็นการปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากรัฐบาลไทยเพื่อแลกเปลี่ยนกับการได้รับเงินอุดหนุนหนังสือพิมพ์แล้ว ยังเพื่อให้รัฐบาลไทยมีความหวาดระแวงสงสัยในการกระทำของฝ่ายตรงข้ามกับตนอีกด้วยว่าจะมีการร่วมมือกับรัฐบาลจีนเพื่อทำการข่มซูร์รัฐบาลไทย

นอกจากการรายงานเรื่องดังกล่าวแล้ว ในวันที่ 12 กันยายน ร.ศ.130 เซียวฮุดเสงยังได้นำใบปลิวภาษาจีนของชาวจีนแคะที่อาศัยอยู่ในเมืองไทยที่ได้เที่ยวลักลอบแจกให้เจ้าของห้างร้านต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก ซึ่งเนื้อหาของใบปลิวภาษาจีนนั้นเป็นเรื่องการแจ้งให้ชาวจีนในเมืองไทยให้เตรียมการให้พร้อมล่วงหน้า เนื่องจากรัฐบาลจีนจะมีการเจริญพระราชไมตรีกับรัฐบาลไทยและ

⁵ เรื่องเดียวกัน.

⁶ เรื่องเดียวกัน.

จะมีการตั้งกงสุลมาประจำในเมืองไทยแล้ว⁷ แต่เซียวฮุดเสงไม่เชื่อว่าจะเกิดการตั้งกงสุลจีนประจำเมืองไทยขึ้นจริงดังข้อความในใบปลิว แต่คาดว่าจะเป็นการแจกใบปลิวเพื่อหลอกให้ชาวจีนมาเข้าซื้อสนับสนุนการตั้งกงสุลหลายๆ เพื่อจะเรียวยเงินมากกว่า⁸ ซึ่งการที่เซียวฮุดเสงแสดงออกว่าไม่เชื่อข้อความในใบปลิวนี้ ก็เพราะถ้ามีการเจริญพระราชไมตรีระหว่างเมืองจีนกับเมืองไทยและมีการตั้งกงสุลขึ้นจริง ก็เท่ากับว่า รัฐบาลจีนในขณะนั้นก็คือรัฐบาลราชวงศ์ชิงจะประสบความสำเร็จในการที่จะเข้ามาปกป้องชาวจีนในเมืองไทย ซึ่งจะทำให้ฝ่ายรัฐบาลราชวงศ์ชิงได้รับความนิยมจากชาวจีนในเมืองไทยมากกว่าฝ่ายปฏิวัติ เซียวฮุดเสงจึงได้รายงานต่อรัฐบาลไทยว่าข้อความในใบปลิวนี้คงจะไม่เป็นความจริง เพื่อแสดงให้เห็นว่าการตั้งกงสุลคงจะไม่เกิดขึ้นจริง เพื่อให้เห็นว่ารัฐบาลราชวงศ์ชิงนั้นไม่มีศักยภาพพอที่จะดำเนินการในเรื่องดังกล่าวให้ประสบความสำเร็จได้ ดังนั้นการแจกใบปลิวก็คงจะเป็นไปเพื่อต้องการหลอกลวงให้ชาวจีนในเมืองไทยหลงเชื่อจะได้ร่วมกันบริจาคเงินมากกว่า

การแสดงความคิดเห็นดังกล่าวของเซียวฮุดเสงยังเป็นไปเพื่อไม่ให้รัฐบาลไทยคิดว่า "ชาวจีน" ต้องการที่จะไปอยู่ใต้บังคับของกงสุลจีนแทนการอยู่ใต้บังคับของรัฐบาลไทย ซึ่งอาจจะทำให้รัฐบาลไทยเกิดความไม่ไว้วางใจต่อ "ชาวจีน" โดยส่วนรวม และการรายงานของเซียวฮุดเสงยังเป็นไปเพื่อให้รัฐบาลไทยเห็นว่าเซียวฮุดเสงมิได้ให้การสนับสนุนการที่จะมีการตั้งกงสุลจีนดังกล่าว เนื่องจากการจัดตั้งกงสุลจีนนั้นเป็นสิ่งที่รัฐบาลไทยในขณะนั้นไม่พึงปรารถนา เพราะจะทำให้ชาวจีนที่รัฐบาลไทยปกครองเช่นเดียวกับคนไทยมาโดยตลอด กลายเป็น "ชาวต่างชาติ" ที่จะต้องไปอยู่ภายใต้บังคับของกงสุลของตน ซึ่งจะก่อให้เกิดปัญหาในการปกครอง และการรายงานของเซียวฮุดเสงนั้นได้แสดงให้เห็นว่าใบปลิวดังกล่าวนั้นพิมพ์มาจากโรงพิมพ์ศิหนำชินไป ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ฝ่ายรัฐบาลราชวงศ์ชิง เพื่อให้รัฐบาลไทยมีความหวาดระแวงสงสัยฝ่ายตรงข้ามของตน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการรายงานเกี่ยวกับข้อความในใบปลิวดังกล่าวของเซียวฮุดเสงเป็นไปเพื่อปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากรัฐบาลไทย และเพื่อแสดงให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ใจของตนที่มีต่อรัฐบาลไทย รวมถึงชี้ให้เห็นถึงการกระทำที่ไม่หวังดีต่อรัฐบาลไทยของฝ่ายตรงข้ามกับตนอีกด้วย

การรายงานความเคลื่อนไหวของชาวจีนให้รัฐบาลไทยทราบของเซียวฮุดเสงยังคงดำเนินต่อมาเมื่อภายหลังการจัดตั้งรัฐบาลสาธารณรัฐจีนแล้ว ทำให้ในไทยได้มีการจัดตั้ง "สโมสรรวมจีนต่างประเทศ" (ฮั่วเคียวลันฮะฮุนหวย) ในวันที่ 25 สิงหาคม ร.ศ.131 (พ.ศ.2455) ซึ่งมีบทบาท

⁷ หจข. ร.6 น.25/12 คำแปลจากใบปลิวของล่าวักัดหนู่ เรื่อง "แจ้งความให้เตรียมการล่วงหน้าไว้" ลงวันที่ 12 กันยายน ร.ศ.130.

⁸ เรื่องเดียวกัน, หนังสือเซียวฮุดเสงถึงเจ้าพระยามรราช, ลงวันที่ 13 กันยายน ร.ศ.130.

เสมือนผู้แทนชาวจีนโพ้นทะเลในไทยในการติดต่อกับรัฐบาลสาธารณรัฐจีนนั้น เซียวฮุดเสงก็ได้รายงานให้เจ้าพระยาอมราชเห็นถึงความสำคัญขององค์กรนี้ จนทำให้มีชาวจีนหลายคนต้องการที่จะเป็นผู้นำสมาคมแต่ทว่าไม่เป็นที่พอใจของสมาชิกของสมาคม⁹ (ดังได้กล่าวในบทที่แล้ว) ซึ่งการรายงานในครั้งนี้อาจจะเพื่อเป็นการชี้แจงให้รัฐบาลไทยเห็นความบริสุทธิ์ใจของเขาว่า เขาไม่ได้ต้องการที่จะเป็นผู้นำสมาคมแห่งนี้ มีคนจีนมากมายที่ต้องการเป็น เพียงแต่ไม่เป็นที่พอใจของสมาชิก จึงทำให้เขา (ที่ไม่ได้ต้องการจะเป็นผู้นำ เพราะในชื่อชาวจีนที่เขาแจ้งให้เจ้าพระยาอมราชทราบว่าการจะเป็นผู้นำนั้นไม่มีชื่อของเขา) ต้องยอมรับตำแหน่งผู้นำของสมาคม เพื่อเป็นการทำความเข้าใจกับรัฐบาล ไม่ให้รัฐบาลเข้าใจตัวเขาผิด ว่าเขามีความต้องการเป็นผู้นำของชาวจีนคอยติดต่อกับรัฐบาลจีน และยังได้กล่าวให้รัฐบาลเห็นว่าหากการที่เขาได้เป็นสภานายกของสโมสรนี้นั้น เขาจะเป็นผู้คอยควบคุมมิให้ชาวจีนในเมืองไทยเอาใจออกห่างจากรัฐบาลไทยเพื่อที่จะตั้งอำนาจรัฐบาลจีนเข้ามาแทรกแซงการปกครองชาวจีนในเมืองไทย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดีที่เขามีต่อรัฐบาลไทยอีกด้วย

เซียวฮุดเสงก็ได้ปฏิบัติหน้าที่ในการรายงานความเคลื่อนไหวของชาวจีนในเมืองไทยให้รัฐบาลไทยทราบเรื่อยมา โดยในวันที่ 19 กรกฎาคม ร.ศ.131 เมื่อเซียวฮุดเสงได้ทราบข่าวว่า "จีนฮง" จะโอนหุ้นของบริษัทเรือเมลิจีนสยามทุนจำกัดให้กับรัฐบาลกวางตุ้ง 74,000 หุ้น ซึ่งรัฐบาลกวางตุ้งได้มีโทรเลขมาถามเซียวฮุดเสงว่าควรจะได้รับโอนหุ้นดังกล่าวหรือไม่ เซียวฮุดเสงจึงได้มารายงานต่อเจ้าพระยาอมราช เสนาบดีกระทรวงนครบาลเกี่ยวกับเรื่องนี้ เจ้าพระยาอมราชจึงได้ถามเซียวฮุดเสงว่าจะแนะนำรัฐบาลกวางตุ้งว่าอย่างไร เซียวฮุดเสงได้ตอบว่า จะแนะนำไม่ให้รัฐบาลกวางตุ้งรับโอนหุ้นของจีนฮง โดยจะให้เหตุผลว่า หุ้นของบริษัทเรือเมลิจีนสยามนี้ ผู้ที่ลงชื่อรับหุ้นนั้นได้ให้เงินแล้วเพียง 4 ใน 10 กล่าวคือถ้าต้องจ่ายเงิน 10 บาท ผู้ที่เป็นเจ้าของหุ้นนั้นจะจ่ายแล้วเพียง 4 บาทเท่านั้น ยังจะต้องให้อีก 6 บาท และเหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือการเดินทางเรือของบริษัทนี้ก็ขาดทุนอยู่เสมอ ผู้ที่เป็นเจ้าของหุ้นจะต้องเพิ่มเติมเงินให้ครบตามจำนวนที่ได้ลงไว้ และบริษัทเรือเมลิจีนสยามนี้เป็นบริษัทที่แข่งขันกับบริษัทเรือเมลิอื่น ๆ ย่อมจะมีการบอยคอตเกิดขึ้นบ่อย ๆ¹⁰ เพื่อที่จะแสดงให้รัฐบาลกวางตุ้งเห็นว่าถ้ารัฐบาลกวางตุ้งรับโอนหุ้นของจีนฮงก็จะเป็นปัญหามากกว่าที่จะได้รับผลประโยชน์ รัฐบาลกวางตุ้งจะได้ไม่ยอมรับหุ้นของจีนฮง

การตอบคำถามของเซียวฮุดเสงนั้นเป็นการพยายามแสดงให้รัฐบาลไทยเห็นว่าเขามีความบริสุทธิ์ใจและมีความตั้งใจดีต่อรัฐบาลไทย เห็นว่าผลประโยชน์ของรัฐบาลไทยเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเซียวฮุดเสงยังได้ชี้แจงให้เจ้าพระยาอมราชทราบว่าหากการที่เขาจะแนะนำมิให้รัฐบาลกวางตุ้ง

⁹ หจข. ร.6 น.25 / 31 หนังสือของนายเซียวฮุดเสง ถึงเจ้าพระยาอมราช, ลงวันที่ 30 สิงหาคม ร.ศ. 131.

¹⁰ หจข. ร.6 ม.3. 1/19 หนังสือกราบบังคมทูลของเจ้าพระยาอมราช, ลงวันที่ 20 กรกฎาคม ร.ศ.131.

รับโอนหุ้นของจีนฮงนั้น เนื่องจากเขาเกรงว่าเมื่อบริษัทเรือเมล์จีนสยามกลายเป็นของรัฐบาลจีนแล้วจะสร้างปัญหาให้กับรัฐบาลไทย และอาจจะเป็นเหตุให้เกิดการบาดหมางกันระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลจีนโดยไม่จำเป็น เพราะเหตุว่าทางรัฐบาลวางตัวเองก็ไม่รู้ถึงอุบายของจีนฮง เมื่อเห็นว่าชาวจีนมีน้ำใจยกหุ้นให้ ถ้าจะไม่รับไว้ก็จะทำให้ชาวจีนที่อยู่ต่างประเทศเกิดความน้อยใจ ถ้าหุ้นรายนี้ถูกอายัดไว้อย่างหนึ่งอย่างใด ชาวจีนที่ไม่รู้เรื่องราวก็จะเข้าใจว่ารัฐบาลไทยแกล้ง เนื่องจากในขณะนั้นก็มีกรกล่าวถึงเรื่องนี้กันบ้างแล้ว¹¹

การนำความเคลื่อนไหวดังกล่าวของจีนฮงมารายงานให้รัฐบาลไทยทราบของเซียวฮุดเสง นั้น นอกจากจะปฏิบัติตามหน้าที่และเพื่อแสดงให้เห็นความบริสุทธิ์ใจของตัวเองแล้ว ยังเป็นไปเพื่อให้รัฐบาลไทยเห็นการกระทำที่ได้มีเจตนาดีต่อรัฐบาลไทยของจีนฮง ที่จะทำให้รัฐบาลจีนเข้าแทรกแซงกิจการของชาวจีนที่ดำเนินอยู่ในเมืองไทย เนื่องจากจีนฮงถือว่าเป็น “คู่แข่ง” ของเซียวฮุดเสง เพราะทั้งเซียวฮุดเสงและจีนฮงนั้นก็ต่างพยายามที่จะแสดงตนเป็น “ผู้นำ” ของชาวจีนในกรุงเทพฯ ด้วยกันทั้งคู่ ดังจะเห็นได้จากเมื่อมี “ผู้แทน” จากเมืองจีนเดินทางเข้ามาในเมืองไทย ในช่วงที่ชาวจีนมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายหลังจากที่มีการจัดตั้งรัฐบาลสาธารณรัฐจีนแล้ว นั้น ทั้งเซียวฮุดเสงและจีนฮงต่างพยายามแสดงตนเป็น “ผู้นำ” ชาวจีนโดยการที่จะเป็น “ผู้แทน” ชาวจีนในเมืองไทยในการให้การต้อนรับ รวมถึงการประสานงานในการติดต่อระหว่าง “ผู้แทน” ชาวจีนกับชาวจีนในเมืองไทย

สิ่งที่แสดงให้เห็นว่าการรายงานความเคลื่อนไหวของจีนฮงในครั้งนี้ของเซียวฮุดเสงเป็นการพยายามแสดงให้เห็นถึงการกระทำที่ไม่ดีของจีนฮง ยังเห็นได้จากการที่เซียวฮุดเสงได้มีการแนะนำให้รัฐบาลไทยยึดทรัพย์สินของจีนฮง โดยให้เหตุผลว่าจีนฮงเป็นหนี้รัฐบาลไทยเป็นจำนวนมาก¹² (หนี้สินของจีนฮงนี้อาจจะเกิดขึ้นเนื่องมาจากการที่จีนฮงเป็นนายอากรป้อนเบียร์ หวยและฝิ่น ซึ่งอาจจะส่งเงินให้กับรัฐบาลไทยไม่ครบกับจำนวนที่ตนต้องจ่าย) เพื่อเป็นการทำลายฐานะทางเศรษฐกิจของจีนฮง จากการรายงานดังกล่าวของเซียวฮุดเสงก็ทำให้รัฐบาลไทยเกิดความสงสัยในการกระทำของจีนฮงว่าเหตุใดจึงนำหุ้นของบริษัทเรือเมล์จีนสยามที่ดำเนินกิจการอยู่ในเมืองไทยไปยกให้กับรัฐบาลจีน ซึ่งเจ้าพระยามรธาได้ตั้งข้อสังเกตในการที่จีนฮงนำหุ้นไปยกให้กับรัฐบาลจีนไว้ว่าคงจะเป็นเพราะบริษัทนี้เกี่ยวข้องกับชาวจีนมา จีนฮงคงจะคิดดึงมือรัฐบาลจีนเข้ามาแทรกไว้ในบริษัทด้วยอย่างหนึ่ง หรืออีกอย่างหนึ่งก็คงจะเพื่อหาความดีความชอบว่าเป็นผู้ที่

¹¹ เรื่องเดียวกัน, หนังสือนายเซียวฮุดเสงถึงเจ้าพระยามรธา, ลงวันที่ 30 สิงหาคม ร.ศ.131.

¹² เรื่องเดียวกัน, หนังสือกราบบังคมทูลของเจ้าพระยามรธา, ลงวันที่ 20 กรกฎาคม ร.ศ.130.

ได้อุดหนุนเมืองจีน ถ้าต่อไปภายหน้าเมื่อรัฐบาลจีนมีสัญญากับไทย บางทีก็จะได้มีตำแหน่งจาก รัฐบาลจีนในเมืองไทยได้บ้าง¹³

นอกจากนั้นการรายงานของเซียวฮุดเสงนี้ยังส่งผลให้รัฐบาลไทยหาแนวทางที่จะควบคุม สถานะทางเศรษฐกิจของจีนฮง เนื่องจากการที่จีนฮงเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์จาก รัฐบาลไทยในการ จัดเก็บอากรบ่อนเบี้ย หวยและฝิ่น แต่จีนฮงยังคงความเป็น "ชาวจีน" ที่ยังมีถิ่นฐานและครอบครัว อยู่ในเมืองจีน ทำให้มีโอกาสที่จะเดินทางกลับไปอยู่อาศัยในเมืองจีน¹⁴ จึงทำให้รัฐบาลไทยมองว่า จีนฮงยังเป็น "ชาวต่างชาติ" จึงได้วางแนวทางเพื่อป้องกันการที่จีนฮงจะกอบโกยผลประโยชน์จาก เมืองไทยแล้วนำกลับไปเมืองจีนว่า ต่อไปผู้ที่จะทำอาชีพการนั้นไม่ควรจะเป็นคนชาติอื่น เพราะถึง จะโกงผลประโยชน์ของรัฐบาลแต่ก็ยังอยู่ในเมืองไทย ไม่นำผลประโยชน์ของไทยออกไปนอก ประเทศ และสำหรับจีนฮงที่กระทรวงพระคลังได้ขอหลักฐานเป็นการประกันหนี้สินที่มีกับรัฐบาล ไทยไว้แล้วก็เป็นกรณี เพราะถ้าจีนฮงเดินทางกลับเมืองจีน รัฐบาลไทยก็ไม่สูญเสียผลประโยชน์ จากหนี้สินของจีนฮง¹⁵

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการรายงานความเคลื่อนไหวของชาวจีนในเมืองไทยของเซียวฮุดเสงให้ รัฐบาลไทยทราบในครั้งนี้ นอกจากจะเป็นการปฏิบัติหน้าที่เช่นเดียวกับทุกครั้ง ยังเป็นการแสดงให้เห็น ถึงฐานะความสำคัญของเซียวฮุดเสงกับการเมืองภายในของจีน ที่แม้แต่จะมีชาวจีนในเมือง ไทยโอนหุ้นให้กับรัฐบาลกวางตุ้ง รัฐบาลกวางตุ้งยังต้องมีโทรเลขมาขอคำแนะนำจากเซียวฮุดเสง ก่อน และยังเป็น การแสดงให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ใจของเซียวฮุดเสงที่ไม่คิดที่จะดึงรัฐบาลจีนให้เข้า มาแทรกแซงในกิจการต่าง ๆ ของชาวจีนในเมืองไทย และยังทำให้รัฐบาลไทยเกิดความหวาด ระแวงและวางแนวทางที่จะควบคุมอิทธิพลของ "คู่แข่ง" ของเขาได้อีกด้วย

เมื่อมีการเคลื่อนไหวเกี่ยวกับการออกหนังสือพิมพ์ภาษาจีนฉบับใหม่ชื่อ "เทียนอันป้อ" ซึ่ง ได้เริ่มพิมพ์ออกเผยแพร่ตั้งแต่วันที่ 27 สิงหาคม ร.ศ.131 (พ.ศ.2455)¹⁶ เซียวฮุดเสงก็ได้รายงานให้ รัฐบาลไทยทราบ โดยพยายามชี้ให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์ฉบับนี้คงเป็นหนังสือพิมพ์ภาษาจีนที่จะมี ความสำคัญขึ้นมา เนื่องจากเป็นหนังสือพิมพ์อักษรจีนที่ใหญ่ที่สุดในกรุงเทพฯ ในขณะนั้น และมี บรรณาธิการเป็นจำนวนมากถึง 4 – 5 คน และยังสามารถพยายามชี้ให้รัฐบาลไทยเห็นว่าหนังสือพิมพ์ ภาษาจีนฉบับใหม่นี้อาจสร้างปัญหาให้กับรัฐบาลไทยได้ โดยจะเห็นได้จากการที่หนังสือพิมพ์ฉบับ ใหม่นี้ได้ไปจดทะเบียนที่สถานทูตฝรั่งเศส และให้คนไทยที่อยู่ในบังคับฝรั่งเศสเป็นผู้รับผิดชอบ

¹³ เรื่องเดียวกัน.

¹⁴ เรื่องเดียวกัน.

¹⁵ เรื่องเดียวกัน.

¹⁶ หจข. ร.6 น.4.7 /32 รายงานหลวงธรณินฤเบศร์ ถึงเจ้าพระยามรราช, ลงวันที่ 14 สิงหาคม ร.ศ.131.

หนังสือพิมพ์ฉบับนี้ เพื่อป้องกันมิให้อยู่ในข้อบังคับของกฎหมายไทย¹⁷ การที่หนังสือพิมพ์ฉบับนี้อยู่ภายใต้บังคับฝรั่งเศสนั้นทำให้รัฐบาลไทยไม่สามารถที่จะควบคุมการเผยแพร่ข่าวสารของหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ได้เต็มที่

นอกจากนั้นเซียวฮุดเสงยังได้ชี้แจงให้รัฐบาลไทยทราบว่าการมีหนังสือพิมพ์ภาษาจีนฉบับใหม่ขึ้นมา ก็อาจจะก่อให้เกิดการโต้เถียงกับหนังสือพิมพ์ของตน เนื่องจากหนังสือพิมพ์ฉบับใหม่นั้นเป็นของชาวจีนกลุ่มที่เป็นสมาชิกของ “เซียงหวย” โดยมีวงหวดเสงเป็นผู้ที่ลงทุนมากที่สุด ซึ่งเป็นคนละกลุ่มกับเซียวฮุดเสง และเพื่อแจ้งให้รัฐบาลทราบว่าหนังสือพิมพ์ของเขาในขณะนั้นกำลังประสบปัญหาหลายประการ ทั้งการขาดกำลังคนที่จะช่วยเขียนข่าว และมีตัวพิมพ์ไม่พอใช้ และตัวพิมพ์ที่มีอยู่ก็สึกหรอจนเกือบไม่เห็นเส้นอักษรแล้ว ทำให้ไม่สามารถที่จะขยายหน้าหนังสือพิมพ์ออกไปได้ และเมื่อมีหนังสือพิมพ์ภาษาจีนฉบับใหม่ออกมา เซียวฮุดเสงก็คิดว่าหนังสือพิมพ์ของตนไม่สามารถแข่งขันได้ จึงตั้งใจที่จะหยุดการพิมพ์ประมาณ 3 – 4 เดือน แต่เนื่องจากเขาลำบากในเงินอุดหนุนที่รัฐบาลได้จ่ายให้กับหนังสือพิมพ์ของเขา เซียวฮุดเสงจึงได้ตัดสินใจที่จะพิมพ์หนังสือพิมพ์ออกจำหน่ายต่อไป¹⁸

การรายงานของเซียวฮุดเสงในเรื่องหนังสือพิมพ์ภาษาจีนฉบับใหม่นี้ ก็เพื่อจะให้รัฐบาลไทยได้ทราบถึงการเคลื่อนไหวของชาวจีนที่เป็นคนละกลุ่มกับฝ่ายของตน เพื่อให้รัฐบาลไทยเกิดความสงสัยในหนังสือพิมพ์ภาษาจีนฉบับนั้น ว่าทำไมต้องไปจดทะเบียนอยู่ในบังคับของต่างชาติ ไม่จดทะเบียนขึ้นกับรัฐบาลไทย ทั้งที่เป็นหนังสือพิมพ์ที่ออกในเมืองไทย และเพื่อที่จะให้รัฐบาลไทยจะได้ติดตามความเคลื่อนไหวของหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นอย่างใกล้ชิด และเพื่อที่จะให้รัฐบาลไทยเกิดความเห็นใจหนังสือพิมพ์ของเขาประสบกับปัญหาต่าง ๆ มากมาย แต่ก็พยายามพิมพ์ออกจำหน่ายต่อไปเพื่อแสดงให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์ของเขาจะพยายามต่อสู้กับหนังสือพิมพ์จีนที่ก่อตั้งขึ้นจากกลุ่มคนที่ให้การสนับสนุนรัฐบาลจีน ซึ่งก็เท่ากับหนังสือพิมพ์ของเขาจะทำการ “ต่อสู้” กับหนังสือพิมพ์ฝ่ายรัฐบาลจีน เพื่อเป็น “ปากเสียง” ให้กับรัฐบาลไทย เนื่องจากหนังสือพิมพ์ของเขาได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลไทย เพื่อให้ชาวจีนในเมืองไทยมีความเข้าใจรัฐบาลไทย มิใช่ได้รับข่าวสารแต่จากฝ่ายรัฐบาลจีนเพียงฝ่ายเดียว

การแสดงตนของเซียวฮุดเสงในฐานะที่เป็น “ปากเสียง” ให้กับรัฐบาลไทย ยังเห็นได้จากเมื่อหนังสือพิมพ์ “กงเอี๊ยะป้อ” เมืองฮ่องกง ได้ลงข่าวหมิ่นประมาทพระบรมเดชาณาภาพของพระมหากษัตริย์ไทย ในหนังสือพิมพ์ฉบับวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ.2457 ในเรื่อง “นักสนมของพระเจ้าแผ่นดินสยาม” มีความว่า

¹⁷ หจข. ร.6 ม.3.1/19 หนังสือของนายเซียวฮุดเสงถึงเจ้าพระยามรราช, ลงวันที่ 30 สิงหาคม ร.ศ.131.

¹⁸ เรื่องเดียวกัน.

พระเจ้าแผ่นดินสยามปัจจุบันนี้ มีนางสนมกำนัลรวม ๗๐๔ คน การมีภรรยามากซึ่งเป็นประเพณีของสมัยโบราณนั้น ทุกวันนี้ต่างประเทศเขาได้ยกเลิกกันเสียเกือบหมดแล้ว เหลืออยู่แต่สยามประเทศเดียว หญิงรุ่น ๆ สาว ๆ ไม่ว่าจะขุนนางหรือราษฎร ต้องเป็นจอมเสียโดยมาก ประเทศยังมีความอ่อนแอตั้งอยู่ในความอันตราย แต่ในพระราชตำหนักเต็มไปด้วยสาวสุรางค์นางบำเรอ ดังมีคำโคลงของผู้มีชื่อซึ่งมีความว่า หญิงสยามไม่รู้จักทุกข์ถึงการเสียประเทศ จึงยังเล่นเรือเล่นในแม่น้ำเจ้าพระยาเวลากลางคืนนั้น คือเป็นคำกล่าวเสียดสีพวกนี้เอง¹⁹

เมื่อรัฐบาลไทยได้ทราบข่าวที่ลงในหนังสือพิมพ์ดังกล่าวก็มีความไม่พอใจและเห็นว่าการนำเสนองานดังกล่าวนั้นเป็นข่าวที่ไม่มีมูลความจริง และทำให้เกิดความเสื่อมเสียต่อพระเกียรติยศของพระมหากษัตริย์ไทยอีกด้วย จึงให้เสวยสุดเสงลงคำคัดค้านคำกล่าวนี้ในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาจีนของเขาในกรุงเทพฯ และให้ส่งจดหมายไปต่อว่าคณะหนังสือพิมพ์กึ่งเอี้ยะป้อที่เมืองฮ่องกง เพื่อให้ลงแก้ข่าวตามความเป็นจริงด้วย²⁰ ซึ่งเสวยสุดเสงก็ได้ปฏิบัติตามสิ่งที่รัฐบาลไทยให้ดำเนินการทั้งสองประการ โดยได้เขียนคำคัดค้านข่าวดังกล่าวลงในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาจีนในกรุงเทพฯ เพื่อให้ชาวจีนในเมืองไทยเกิดความเข้าใจที่ถูกต้องต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ของไทย มิให้หลงเชื่อข่าวที่มาจากต่างประเทศ ดังความว่า

หนังสือพิมพ์ไซโกกงเอี้ยะป้อฉบับวันที่ ๙ เดือนนี้ ในภาคเบ็ดเตล็ดได้ลงข่าวกรุงสยามเรื่องหนึ่งมีว่า พระเจ้าแผ่นดินสยามในรัชกาลนี้ ได้มีพระสนมถึง ๗๐๔ คน ข้างท้ายข่าวนั้นยังนำเอาคำโคลงของใครคนหนึ่งมาอ้าง เพื่อประกอบกับการในเรื่องนั้นด้วย ที่จริงเป็นเรื่องที่ไม่มีมูลเลยสักนิดเดียว ชาวเราที่มาอยู่ในเมืองนี้ ย่อมทราบอยู่ด้วยกันแล้วว่า พระเจ้าแผ่นดินสยามในรัชกาลปัจจุบันนี้ ยังไม่มีพระอรรคมเหสี ทั้งพระองค์ไม่โปรดบุคคลที่ประพฤตินทางเจ้าชู้อย่างยิ่ง ข้อทูลลอบของอุลิตพระบาทข้างฝ่ายโน ก็ไม่มีสตรีเลยจนคนเดียว เหตุใดจึงว่าพระองค์ท่านมีพระสนมตั้ง ๗๐๐ คน แลใช้แต่เท่านั้น ตั้งแต่ประเทศสยามได้มีพระราชพงษาวดารมาจนบัดนี้ ก็ยังไม่เคยมีพระเจ้าแผ่นดินพระองค์หนึ่งพระองค์ใด ที่มีพระสนมมากมายดังข่าวที่ลงในหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นเลย²¹

¹⁹ หจข. ร.6 น.25/42 คำแปลหนังสือพิมพ์กึ่งเอี้ยะป้อฮ่องกง วันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ.2457.

²⁰ เรื่องเดียวกัน, หนังสือเจ้าพระยาอมราช ถึงพระยาบุรีนรราชรัฐ ราชเลขาธิการในพระองค์, ลงวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ.2457.

²¹ เรื่องเดียวกัน, คำแปลหนังสือพิมพ์ยิวเซียมซินโปที่จะแก้ข่าวของหนังสือพิมพ์กึ่งเอี้ยะป้อ, ไม่ปรากฏวันที่.

และเซียวฮุดเสงก็ได้มีจดหมายไปถึง “วองยิวกวาง” ผู้ที่เขียนเรื่องดังกล่าวลงในหนังสือพิมพ์ กงเอี้ยะป้อ ดังความในจดหมายว่า

ด้วยข้าพเจ้าอดหัวร่อไม่ได้ เมื่อได้เห็นข่าวในภาคเบ็ดเตล็ดอันจำนำว่า “พระสนมของพระเจ้าแผ่นดินสยาม” ที่ลงในหนังสือพิมพ์ของท่านฉบับวันที่ ๙ เดือนนี้ นั้น เพราะเป็นเรื่องที่ไม่มีมูลแห่งความจริงแม้แต่สักนิดเดียว ข้าพเจ้าเห็นว่าเราเป็นเพื่อนหนังสือพิมพ์ด้วยกัน จึงกล้าชี้แจงมาให้ท่านทราบตามความที่เป็นจริงว่า พระเจ้าแผ่นดินประเทศสยามในรัชกาลนี้มีพระชนมายุอย่างเข้ามัชฌิมวัยแล้ว แต่ยังหาได้มีพระมเหสีไม่ ข้าพหูลงของพระบาทฝ่ายในก็ล้วนแต่ข้าราชการ เป็นชายทั้งสิ้น อย่าว่าแต่พระสนมเลย ชั้นแต่นางกำนัลจะได้มีแต่สักคนเดียวก็หา มิได้ ข้อนี้เป็นารซึ่งชาวต่างประเทศที่ได้เข้ามาอยู่ในประเทศสยามได้ทราบดีทุกคนแล้ว ทั้งพระเจ้าแผ่นดินสยามพระองค์นี้ทรงโปรดในการทหารมาก พระองค์เองได้เป็นผู้ตั้งกองเสือป่าที่ภาษาอังกฤษเรียกว่าสะเกียด (Wild Tiger Scouts) นั้นขึ้น แลพระองค์ได้เสด็จดำรงตำแหน่งเป็นนายกองใหญ่ของกองเสือป่า เมื่อเวลาว่างจากราชการพระองค์ก็เป็นผู้ทรงนำกองเสือป่า ไปฝึกหัดวิธียุทธและการ สอดแนมนอกพระนครเสมอ เมื่อความจริงเป็นดังนี้ ชาวที่ลวงว่าพระองค์ได้มีพระสนมตั้ง ๗๐๐ คนดังนั้น จะไม่เป็นเรื่องที่น่าหัวร่ออย่างไรได้ แลใช่แต่เท่านั้นตั้งแต่ ประเทศสยามได้มีพระราชพงษาวดารมาจนบัดนี้ ก็ยังไม่เคยปรากฏว่ามีพระเจ้าแผ่นดินในรัชกาลใด ได้มีจำนวนพระสนมมากมายดังข่าวในหนังสือพิมพ์ท่านเลย ข้าพเจ้าเห็นว่าจีนกับสยามเป็นประเทศที่ใกล้เคียงกันมาก ทั้งประเทศสยามมีคนจีนมาตั้งทำมาหากินมากกว่าประเทศอื่นหมด ชาวที่ท่านลงยังคงคลาดเคลื่อนได้ถึงเพียงนี้²²

จะเห็นได้ว่า เซียวฮุดเสงได้แสดงให้เห็นให้รัฐบาลไทยเห็นว่าเขาเป็นฝ่ายรัฐบาลไทยที่เมื่อเกิดเรื่องราวที่ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียแก่รัฐบาลไทย เซียวฮุดเสงก็จะทำหน้าที่ในการเป็น “ปากเสียง” ให้กับรัฐบาลไทย ในการปกป้องชื่อเสียงเกียรติยศและช่วยสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องให้เกิดขึ้น

นอกจากการกระทำที่แสดงให้เห็นถึงการแสดงบทบาทของเซียวฮุดเสงในการเป็น “ปากเสียง” ให้กับรัฐบาลไทยแล้ว เซียวฮุดเสงยังได้มีการแสดงความคิดเห็นเพื่อแนะนำแนวทางในการ ดำเนินการของรัฐบาลไทยเพื่อให้ชาวจีนในเมืองไทยเกิดความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณและมีความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ไทยและรัฐบาลไทยมากยิ่งขึ้น โดยการเสนอแนะในเรื่องที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวจะพระราชทานเงินให้กับโรงพยาบาลจีน ซึ่งพระองค์ได้ตั้งพระ

²² เรื่องเดียวกัน, คำแปลจดหมายของเซียวฮุดเสงที่จะส่งไปให้หนังสือพิมพ์กงเอี้ยะป้อเมืองฮ่องกง

ราชทูตยี่ว่าจจะพระราชทานเงินให้โรงพยาบาลจีนทุก ๆ ปี แต่เซียวฮุดเสงเห็นว่าพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ยังไม่ควรที่จะพระราชทานเงินให้โดยทันที แต่ควรจะรอให้ชาวจีนที่เป็นหัวหน้าทั้งหมดลงชื่อกันร้องขอพระมหากษัตริย์อีกครั้งหนึ่งก่อน จึงค่อยพระราชทานเงินเป็นรายปี เพราะการกระทำเช่นนี้จะทำให้ชาวจีนสำนึกในพระมหากษัตริย์คุณมากยิ่งขึ้นและรู้สึกโดยทั่วถึงกัน²³ และเซียวฮุดเสงยังได้แจ้งให้รัฐบาลไทยทราบว่าการที่จะให้ชาวจีนร่วมลงชื่อโดยพร้อมเพรียงกันนั้น เซียวฮุดเสงจะเป็นผู้ไปดำเนินการกับทางฝ่ายชาวจีนเอง ซึ่งจะทำให้รัฐบาลไทยได้รับประโยชน์จากการดำเนินการในครั้งนี้ของเซียวฮุดเสง เจ้าพระยามรชาภิเษมเห็นว่าคำแนะนำของเซียวฮุดเสงนั้นจะก่อให้เกิดประโยชน์กับรัฐบาลไทย²⁴ แสดงให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงได้พยายามเสนอความคิดเห็นที่จะเป็นประโยชน์ให้แก่รัฐบาลไทย ซึ่งอาจจะทำให้รัฐบาลไทยเห็นว่าเซียวฮุดเสงนั้นเป็นผู้ที่เห็นว่าการผลประโยชน์ของรัฐบาลไทยเป็นสิ่งสำคัญ โดยเซียวฮุดเสงจะช่วยดำเนินการทุกวิถีทางเพื่อให้เกิดขึ้นกับรัฐบาลไทย

การรายงานความเคลื่อนไหวให้กับรัฐบาลไทยของเซียวฮุดเสงนั้น นอกจากจะเป็นเรื่องความเคลื่อนไหวของชาวจีนในเมืองไทยแล้ว เมื่อมีข่าวจากที่อื่นส่งมาถึงเซียวฮุดเสงซึ่งอาจจะเป็นเรื่องที่ส่งผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยภายในเมืองไทย เซียวฮุดเสงก็จะรายงานให้รัฐบาลไทยทราบด้วย ดังเช่น ในวันที่ 5 เมษายน พ.ศ.2456 เมื่อมีจดหมายจากชาวญวนที่อยู่ภายใต้การปกครองของฝรั่งเศสมาขอความช่วยเหลือจากเซียวฮุดเสง เนื่องจากชาวญวนต้องการที่จะทำสงคราม เพื่อประกาศอิสรภาพจากฝรั่งเศส จึงขอให้เซียวฮุดเสงช่วยอำนวยความสะดวกและป้องกันหากทหารหรืออาวุธยุทโธปกรณ์ของชาวญวนจะผ่านเข้ามาในเมืองไทย หรือถ้าจะมีสมาชิกของสมาคมของเซียวฮุดเสงจะอาสาสมัครเข้าร่วมในกองทัพ ก็ขอให้เซียวฮุดเสงช่วยแนะนำให้กับชาวญวนด้วย²⁵ การที่ชาวญวนได้มีจดหมายมาขอความช่วยเหลือจากเซียวฮุดเสงก็เนื่องมาจากชาวญวนเห็นว่าเซียวฮุดเสงเป็นผู้นำขบวนการปฏิวัติจีน หรือ “เก๊กเหม็ง” ในเมืองไทย จึงคิดว่าเซียวฮุดเสงน่าจะสามารทำให้คำแนะนำและความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ได้ เซียวฮุดเสงจึงนำจดหมายนี้ไปรายงานให้รัฐบาลไทยทราบ²⁶

การที่เซียวฮุดเสงนำจดหมายของชาวญวนรายงานให้รัฐบาลไทยทราบนั้น อาจจะเป็นเพื่อป้องกันถ้าเกิดมีเหตุการณ์เกี่ยวกับการทำสงครามของชาวญวนเกิดขึ้นจริง รัฐบาลไทยที่เป็นประเทศข้างเคียงและมีสัญญาทางพระราชไมตรีกับฝรั่งเศสจะได้หาแนวทางในการป้องกันหรือ

²³ หจข. ร.6 น.25/25 หนังสือกราบบังคมทูลของเจ้าพระยามรชาภิเษม, ลงวันที่ 21 พฤษภาคม ร.ศ.131.

²⁴ เรื่องเดียวกัน.

²⁵ หจข. ร.6 น.25/36 จดหมายของรัฐบาลชั่วคราวของกองทัพหวงอิสรภาพประเทศญวนกลับคืน ถึงเซียวฮุดเสง, ลงวันที่ 5 เมษายน พ.ศ.2456.

²⁶ เรื่องเดียวกัน, หนังสือกราบบังคมทูลของเจ้าพระยามรชาภิเษม, ลงวันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ.2456.

แนวทางในการดำเนินการกับกรณีดังกล่าวไว้ล่วงหน้า หรือการรายงานของเซียวฮุดเสงนี้อาจจะเป็นไปเพื่อให้รัฐบาลไทยเห็นถึงความสำคัญของเขา ว่าเขามีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในฐานะที่เป็นผู้นำขบวนการปฏิวัติจีนในเมืองไทย แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นการแสดงความบริสุทธิ์ใจของเขามีสต่อรัฐบาลไทย ว่าเขาไม่ได้คิดที่จะดำเนินการปฏิวัติหรือให้ความช่วยเหลือเพื่อการปฏิวัติในที่อื่น ๆ จึงได้นำจดหมายขอความช่วยเหลือฉบับนี้มามอบให้กับรัฐบาลไทย เพื่อให้รัฐบาลไทยเกิดความไว้วางใจต่อเขา ว่าเขาไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวใด ๆ ในครั้งนี้ และเพื่อให้รัฐบาลไทยหาทางป้องกันการเคลื่อนไหวที่อาจจะเกิดขึ้นในเมืองไทย

นอกจากเซียวฮุดเสงจะได้รายงานความเคลื่อนไหวของชาวจีน โดยเฉพาะความเคลื่อนไหวของชาวจีนฝ่ายตรงข้ามของตน และได้แสดงบทบาทในการเป็น “ปากเสียง” เพื่อปกป้องเกียรติยศและเสนอแนะการดำเนินการที่จะเกิดผลประโยชน์สูงสุดแก่รัฐบาลไทยแล้ว เซียวฮุดเสงยังได้พยายามแสดงความบริสุทธิ์ใจของเขามีสต่อรัฐบาลไทย เมื่อหนังสือพิมพ์ของเขานำเสนอข่าวใด ๆ ที่รุนแรงหรือคาดว่าจะเป็นทำให้รัฐบาลไทยไม่พอใจ เซียวฮุดเสงจะมีหนังสือเพื่อขอโทษต่อรัฐบาลไทยทันที ดังเช่น เมื่อหนังสือพิมพ์จินโนสยามวารศัพท์ ฉบับวันที่ 25 กรกฎาคม ร.ศ.130 ได้ลงบทความเรื่อง “ถึรอดตาซ้าง” ซึ่งเป็นการสร้างความเสียหายให้แก่ราชการในกระทรวงนครบาล เซียวฮุดเสงก็ได้มีหนังสือไปขอโทษต่อเจ้าพระยามรราช เสนาบดีกระทรวงนครบาลว่า เขามีความตกใจเป็นอย่างมากเมื่อหลวงธรรณินฤเบศร์ เจ้ากรมกองตระเวนแพนกงจีนได้มาแจ้งกับเขาว่า หนังสือพิมพ์ของเขาได้ลงบทความที่ก่อให้เกิดความเสียหายดังกล่าว เขาจึงได้เรียกหนังสือพิมพ์มาตรวจแล้วพบเรื่องดังกล่าว ก็รู้สึกสลดใจลงทันที จึงรีบโต้สวนเรื่องราวดังกล่าวได้ความว่า นายศุขผู้ช่วยบรรณาธิการเป็นผู้ที่นำบทความดังกล่าวลงในหนังสือพิมพ์ เซียวฮุดเสงจึงได้ไล่ นายศุขออกจากงานโดยทันที²⁷

จากหนังสือของเซียวฮุดเสงแสดงให้เห็นว่า เซียวฮุดเสงมีความเกรงว่ารัฐบาลไทยจะเกิดความไม่พอใจต่อหนังสือพิมพ์ของเขา ซึ่งอาจจะเป็นเหตุให้กระทบกระเทือนต่อเงินอุดหนุนที่รัฐบาลได้ให้หนังสือพิมพ์ของเขา เขาจึงได้แสดงความบริสุทธิ์ใจโดยมีหนังสือไปขอโทษ พร้อมกับแสดงให้เห็นว่าเขาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการนำเสนอบทความดังกล่าว เพราะเขายังไม่ทราบเลยว่ามีบทความดังกล่าวลงในหนังสือพิมพ์ จึงต้องมีการเรียกหนังสือพิมพ์มาตรวจสอบก่อน และเมื่อทราบว่าบทความดังกล่าวได้สร้างความเสียหายและรัฐบาลไทยมีความไม่พอใจเป็นอย่างมาก เขาก็ได้แสดงความบริสุทธิ์ใจโดยการไล่ผู้ที่นำบทความลงออกจากงาน เพื่อให้รัฐบาลไทยเห็นว่าเขามีได้มีเจตนาที่จะสร้างความเสียหายให้เกิดขึ้นกับรัฐบาลหรือข้าราชการไทยเลยแม้แต่น้อย

²⁷ หจข. ร.6 น.25/10 หนังสือเซียวฮุดเสงถึงเจ้าพระยามรราช, ลงวันที่ 25 กรกฎาคม ร.ศ.130.

จากเหตุการณ์ทั้งหมดข้างต้นแสดงให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงได้ประสบปัญหาทางการเงินทำให้ต้องรับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลไทย เซียวฮุดเสงจึงต้องมีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับเงินอุดหนุนดังกล่าว โดยการรายงานความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ของชาวจีนให้รัฐบาลไทยทราบ ซึ่งเซียวฮุดเสงก็ได้ปฏิบัติหน้าที่นี้ด้วยดี แต่การรายงานความเคลื่อนไหวของชาวจีนของเซียวฮุดเสงนั้นโดยส่วนมากจะเป็นการรายงานความเคลื่อนไหวของชาวจีนที่เป็นคนละฝ่ายกับเขา เพื่อให้รัฐบาลไทยให้ความสนใจและเกิดความสงสัยในการกระทำต่าง ๆ ของฝ่ายตรงข้าม และจะเห็นได้ว่าเซียวฮุดเสงจะไม่ค่อยรายงานความเคลื่อนไหวของฝ่ายของตน นอกเสียจากว่าเรื่องนั้นเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ และรัฐบาลจะต้องทราบอยู่แล้ว ซึ่งถ้าเขาไม่รายงานด้วยตัวเขาเองก็จะแสดงให้เห็นว่าเขาต้องการปกปิด เซียวฮุดเสงจึงได้รายงานเพื่อแสดงให้เห็นความบริสุทธิ์ใจของเขา ดังเช่นเรื่องที่เขาได้รับตำแหน่งสถานายกของสโมสรรวมจีนต่างประเทศ เพื่อแสดงให้รัฐบาลไทยเห็นว่าเขามีได้ต้องการรับตำแหน่งดังกล่าว แต่เป็นความต้องการของชาวจีน และการที่เขาได้รับตำแหน่งนี้ก็คงจะดีกว่าจะให้ชาวจีนคนอื่น ๆ ดำรงตำแหน่ง เพราะเขาจะช่วยปกป้องผลประโยชน์ของรัฐบาลไทย และการแสดงความบริสุทธิ์ใจของเซียวฮุดเสงยังเห็นได้จากการมีหนังสือขอโทษรัฐบาลไทยโดยทันทีที่ทราบว่าหนังสือพิมพ์ของเขาได้นำเสนอข่าวที่สร้างความเสียหายแก่รัฐบาลไทย นอกจากนั้นจากการได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลไทยยังทำให้เซียวฮุดเสงได้แสดงบทบาทในการเป็น “ปากเสียง” แทนรัฐบาลไทยในการคัดค้านข่าวที่สร้างความเสียหายให้กับเกียรติยศของพระมหากษัตริย์ไทยและเมืองไทย เพื่อที่จะสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องให้เกิดขึ้น

จากบทบาทและการเคลื่อนไหวทั้งหมดของเซียวฮุดเสง ยังแสดงให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงได้พยายามที่จะรักษาความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างตัวเขาเองกับรัฐบาลไทย เพื่อให้รัฐบาลไทยเห็นว่าเขาร่วมที่จะให้ความช่วยเหลือรัฐบาลไทยในทุก ๆ เรื่อง และมีความบริสุทธิ์ใจในการดำเนินการต่าง ๆ จึงได้รายงานให้รัฐบาลไทยทราบ เพื่อที่จะให้รัฐบาลไทยมีความไว้วางใจในตัวเขา และเห็นว่าเขาเป็น “พวกเดียวกัน” กับรัฐบาลไทย หรืออาจจะกล่าวได้ว่าจากบทบาทและการเคลื่อนไหวของเซียวฮุดเสงนั้นแสดงให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงพยายามที่จะแสดงตนในฐานะที่เป็น “คนไทย” คนหนึ่งที่พร้อมที่จะช่วยเหลือและปกป้องชื่อเสียงเกียรติยศของเมืองไทย

4.2. เซียวฮุดเสงกับกบฏ ร.ศ.130

นอกจากที่หนังสือพิมพ์ฮั่วเซียมซินไปที่เป็นภาษาจีนจะลงบทความเพื่อสนับสนุนการปกครองตามระบอบสาธารณรัฐของจีนแล้ว หนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์ที่ออกเป็นภาษาไทยยังได้ลงบทความเกี่ยวกับการเมืองการปกครองของจีน ซึ่งมีลักษณะยกย่องสนับสนุนการปกครองสาธารณรัฐ เช่น ในวันที่ 14 พฤศจิกายน ร.ศ.130 (พ.ศ. 2454) ได้ลงบทความเรื่องการเปลี่ยนแปลงการปกครองของจีน แสดงความยินดีที่พวกเก๊กเหม็งในประเทศจีนเปลี่ยนแปลงการปกครอง

เป็นระบอบสาธารณรัฐได้สำเร็จ และชักชวนให้ชาวจีนให้ฉลองโดยการหยุดงานเลี้ยงฉลอง ตัดเปีย และชักธงเก๊กเหม็ง ซึ่งชาวจีนได้กระทำตามจนเจ้าหน้าที่ฝ่ายไทยต้องห้ามปราม เนื่องจากเกรงจะเกิดข้อพิพาท เนื่องจากชาวจีนในไทยนั้นมีหลายกลุ่ม²⁸

การลงบทความที่เกี่ยวกับการปฏิวัติในจีนของหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์ แม้ว่าแต่เดิมจะมีจุดมุ่งหมายเพื่อเผยแพร่แก่ชาวจีนด้วยตัวเอง แต่การลงในหนังสือที่ออกเป็นภาษาไทย และจัดว่าเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีผู้นำนิยมอ่านฉบับหนึ่งในขณะนั้น ทำให้บทความดังกล่าวได้ส่งผลกระทบต่อชาวไทยทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการนำเสนอข่าวที่แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จของการปฏิวัติจีนในหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสง เป็นเหตุให้ชาวไทยที่มีความสนใจทางด้านการเมืองเกิดความคิดเห็นเกี่ยวกับชาวจีนที่แตกต่างกันเป็น 2 พวก คือพวกหนึ่งมีความรู้สึกถึงภัยของชาวจีนมากขึ้น มีความเห็นว่าชาวจีนจะนำภัยใหญ่หลวงทางการเมืองมาสู่เมืองไทย ส่วนอีกพวกหนึ่งที่มีหัวก้าวหน้าได้เกิดความสนใจและความศรัทธาในผลงานของขบวนการปฏิวัติของซุนยัตเซน หรือที่เรียกว่า "เก๊กเหม็ง" และมีความคิดเห็นที่ต้องการให้เมืองไทยดำเนินการเปลี่ยนแปลงการปกครองแบบจีนบ้าง²⁹

โดยปรากฏว่าหลังการปฏิวัติเดือนตุลาคมของจีนสำเร็จลง ประมาณ 3 เดือน คณะทหารและพลเรือนกลุ่มหนึ่งที่เรียกว่า "คณะ ร.ศ. 130" ก็ได้มีการวางแผนการที่จะก่อการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครองของไทยจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์เป็นระบอบที่มีรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ แต่ว่ารัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทราบถึงแผนการในครั้งนี้นั้นก่อนที่คณะนายทหารและพลเรือนกลุ่มนี้จะได้อำนาจ ความคิดในการปฏิวัติของคณะ ร.ศ. 130 จึงไม่ประสบความสำเร็จ แต่อย่างไรก็ตามเหตุการณ์นี้ก็ส่งผลกระทบต่อแนวนโยบายของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ที่มีต่อชาวจีนในไทยเป็นอย่างมาก เพราะพระองค์ทรงเชื่อมั่นอย่างเต็มที่ว่าการคิดปฏิวัติครั้งนี้เป็นผลสะท้อนมาจากการปฏิวัติในจีน ซึ่งส่วนหนึ่งก็เกิดขึ้นจากการเผยแพร่ของเซียวฮุดเสงในหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์ของเซียวฮุดเสง ถึงแม้ว่าจะไม่มีหลักฐานที่กล่าวถึงการสนับสนุนคณะ ร.ศ. 130 ให้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงการปกครองของไทยของเซียวฮุดเสง แต่ก็มีหลักฐานพอที่จะทำให้เชื่อได้ว่าการเผยแพร่เรื่องราวต่างๆ ที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงได้มีอิทธิพลต่อแนวความคิดของคณะ ร.ศ. 130 อยู่ไม่น้อย

²⁸ หจข. ร.6 น.20.12/1 ข่าวตัดหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์ วันที่ 14 พฤศจิกายน ร.ศ.130.

²⁹ กรรภิรมย์ สุวรรณานนท์, "พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวกับการสร้างชาติไทย" (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524) , หน้า 85.

หนังสือพิมพ์จีนโนสยามวารศัพท์นั้นนอกจากจะลงข่าวเกี่ยวกับการปฏิวัติของจีนมากกว่าฉบับอื่น³⁰ แล้ว ซึ่งการลงข่าวการปฏิวัติจีนของหนังสือพิมพ์จีนโนสยามวารศัพท์นั้นก็คงเป็นที่รับทราบกันทั่วไปของคนะ ร.ศ. 130 เพราะปรากฏว่า เมื่อตอนที่รัฐบาลมีการจับกุมผู้ก่อการ ร.ศ. 130 ได้พบว่าที่บ้านของนายพันตรีหลวงวิเศษประสิทธิ์วิทย์ หนึ่งในผู้ก่อการนั้น ได้พบสมุดรวบรวมข่าวตัดเฉพาะเรื่องการปฏิวัติในเมืองจีน ปะกาวติดไว้ในสมุดหนา 47 หน้า³¹ และที่สำคัญก็คือ บทความจะเป็นการวิเคราะห์เหตุการณ์ที่สอดแทรกความสำคัญของทหารในฐานะเป็นผู้นำความสำเร็จให้การปฏิวัติของจีน ซึ่งเท่ากับเป็นการเร่งเร้าความสำนึกในหมู่ทหาร ให้เห็นความสำคัญของกลุ่มในฐานะเป็นผู้เปลี่ยนแปลงสังคม ดังความตอนหนึ่งว่า

กบฏเก๊กเหม็งมิใช่เรื่องน้อย...หากความสำเร็จเพราะทหารที่ได้รับความฝึกหัดอย่างฝรั่งและถืออาวุธอย่างใหม่หันเข้าข้างพวกเก๊กเหม็ง...แม้ราษฎรพลเมืองจะคิดประทุษร้ายมากมายอย่างไรก็พอต่อสู้ได้ แต่ถ้าทหารอันเป็นอาวุธสำคัญของรัฐบาลประทุษร้ายขึ้นเองแล้ว ย่อมเป็นการยากที่จะปราบได้...³²

หรือข่าวเรื่อง "ขบถในเมืองจีน" ก็ได้แสดงให้เห็นว่าการดำเนินการปฏิวัติจีนในครั้งนี้เป็นการดำเนินการของทหารที่หวังดีต่อประเทศชาติและประชาชน ดังความว่า

ทหารของเรา...พร้อมกันทำการครั้งนี้ก็โดยไม่เห็นแก่ชีวิตและเห็นแก่ส่วนตัว เพื่อประสงค์จะให้ท่านทั้งหลายได้รับอำนาจแห่งความยุติธรรมให้พ้นจากการกดขี่ของรัฐบาลอันเป็นอยุติธรรม³³

บทความดังกล่าวนี้ประกอบกับบทความอื่นๆ ที่ลงในหนังสือพิมพ์จีนโนสยามวารศัพท์ของเซียวสุดแสง เช่น บทความเรื่อง "ควรมีต่อกัน" ซึ่งเนื้อหาของบทความนี้ได้ชี้ปัญหาของระบบราชการที่ข้าราชการยังคงประพฤติตนเป็นนายกดขี่ราษฎร ทั้งๆ ที่ราษฎรเป็นผู้เสียภาษี และในรูปหนึ่งของภาษีได้กลายมาเป็นเงินเดือนของข้าราชการ หากทว่าผลตอบแทนที่ราษฎรได้รับจากรัฐบาลและข้าราชการกลับไม่มีเลยนั้นได้กลายมาเป็นแรงกระตุ้นให้ทหารรู้สึกว่าคุณเป็นผู้นำที่รับผิดชอบต่อบ้านเมือง ในฐานะเป็นผู้กินเงินเดือนจากภาษีอากรของราษฎร³⁴ อาจจะมีส่วนกระตุ้นให้กลุ่มทหารรู้สึกว่าคุณในเมืองพวกตนได้รับเงินเดือนจากประชาชน ฉะนั้นเพื่อเป็นการตอบแทนประชาชน พวกตนก็ควรจะมีส่วนในการสร้างความเจริญก้าวหน้าให้กับบ้านเมือง และเห็นว่าทหารเป็นกลุ่มที่มีกำลังและความสามารถที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้ ดังจะเห็นได้จากการที่กลุ่ม

³⁰ หจช. ร.6 น.20 / 1 ข่าวเบ็ดเตล็ดเกี่ยวกับประเทศจีน

³¹ หจช. ร.6 บ.17 / 23 เรื่องสมุดของกลาง 2 เล่ม .

³² หจช. ร.6 น.20.12 / 1 ข่าวตัดหนังสือพิมพ์จีนโนสยามวารศัพท์ ร.ศ. 130 ไม่ปรากฏวันที่.

³³ หจช. ร.6 บ.17/23 เรื่องสมุดของกลาง 2 เล่ม.

³⁴ หจช. ร.6 น.17 / 6 คำให้การพลทหาร .

คณะ ร.ศ. 130 ได้กล่าวไว้ว่า "...ถ้าทหารไม่ทำ แล้วใครมือเปล่าที่ไหนจะทำ..."³⁵ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าทหารได้ตระหนักถึงศักยภาพของตนในการที่จะเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงมาสู่การเมืองของไทย

นอกจากนั้น การเลือก ร.อ. ชุนทวยหาญพิทักษ์ (เหล็ง ศรีจันทร์) เป็นผู้นำของคณะ ร.ศ. 130 ก็เนื่องจากมีคุณสมบัติพ้องกับดร.ชุนยัตเซน ผู้นำการปฏิวัติจีน ก็คือการเป็นนายแพทย์เหมือนกัน เพราะเชื่อว่าจะเป็นสิริมงคลและก่อให้เกิดความสำเร็จในการดำเนินการปฏิวัติ เช่นเดียวกับการปฏิวัติจีน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการปฏิวัติในจีนมีอิทธิพลต่อความคิดการปฏิวัติของผู้ก่อการ ร.ศ. 130³⁶ ซึ่งส่วนหนึ่งก็เกิดจากบทบาทในการรายงานความเคลื่อนไหวของขบวนการปฏิวัติจีนของหนังสือพิมพ์ของเชียวฮุดเสง

นอกจากหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์ของเชียวฮุดเสงจะลงข่าวเกี่ยวกับการปฏิวัติในจีนดังกล่าวแล้ว ยังได้ลงข่าวเกี่ยวกับการกบฏในประเทศต่างๆ เช่น การจลาจลในโมร็อกโก กบฏในแอฟริกา กบฏในแอลเบเนีย กบฏในเยเมน เม็กซิโก และสเปน³⁷ ซึ่งในกรณีของสเปนนั้น ได้มีการเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับการโจมตีกษัตริย์สเปนว่าพวกที่คิดต่อต้านพระราชชาติได้พากันกล่าวว่าพระองค์เป็นผู้ "ชอบการสนุกเพลิดเพลินมากกว่าคิดถึงราชการบ้านเมือง"³⁸ ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อให้ผู้อ่านคิดได้ว่าเป็นการเปรียบเทียบกับพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ เนื่องจากพระองค์ก็ทรงโปรดกิจกรรมอื่นๆ นอกเหนือไปจากงานราชการหลายอย่าง ทั้งงานทางด้านอักษรศาสตร์ การแสดงละคร การเล่นซออระ และทรงชอบที่จะดำเนินกิจกรรมอยู่แต่ในพระราชฐานและในหมู่ข้าราชการบริพารของพระองค์มากกว่าการเสด็จ ออกข้างนอก ซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์ปฏิบัติมาตั้งแต่เมื่อครั้งที่ยังทรงเป็นมกุฎราชกุมาร และคงจะเป็นสิ่งที่รับทราบกันโดยทั่วไปในหมู่ทหารและประชาชน

หนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์ก็ยังคงได้ลงบทความที่สะท้อนให้เห็นถึงสภาพปัญหาทางด้านต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมไทย ซึ่งมีส่วนทำให้คณะ ร.ศ. 130 ได้ตระหนักว่าการปกครองโดยระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์นั้น ไม่ได้ทำให้สภาพบ้านเมืองของไทยเจริญงอกงามขึ้น แต่กลับก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ มากมาย ซึ่งรัฐบาลก็มิได้เข้ามาดำเนินการแก้ไขปัญหาลำนี้ เช่น บทความ

³⁵ ร.ต. เจริญ ศรีจันทร์, และ ร.ต. เนตร พูนวิวัฒน์, กบฏ ร.ศ. 130. พิมพ์ครั้งที่ 3 (กรุงเทพฯ : คัมภีร์, 2519) , หน้า 26.

³⁶ อัจฉราพร กุมพิสมัย, "กบฏ ร.ศ.130 : ศึกษากรณีการปฏิรูปการปกครอง และกลุ่ม "ทหารใหม่" (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524), หน้า 164.

³⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 72.

³⁸ จีนในสยามวารศัพท์ เมษายน ร.ศ. 130 , หน้า 4.

เรื่อง "โรงบ่อนโรงเรียน"³⁹ ซึ่งได้เปรียบเทียบว่าโรงเรียนเป็นแหล่งผลิตคนดี โรงบ่อนเป็นแหล่งผลิตคนชั่ว แต่รัฐบาลกลับตั้งโรงบ่อนมากกว่าโรงเรียน เท่ากับว่ารัฐบาลต้องการสร้างพลเมืองชั่วมากกว่าพลเมืองดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐบาลไม่สามารถเลิกบ่อนได้เพราะเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญ ปัญหาดังกล่าวนี้เป็นประเด็นที่ยังอยู่ในจิตใจของกลุ่มทหารผู้คิดปฏิวัติ โดยได้ถือเป็นข้อโจมตีรัฐบาลว่ามีได้เอาใจใส่พลเมืองของประเทศ ทำให้พลเมืองไทยกลายเป็นทรัพยากรที่ขาดคุณภาพ⁴⁰ หรือจะเป็นประเด็นในเรื่องปัญหาเศรษฐกิจและความทุกข์ยากของชาวนาที่รัฐบาลไม่ได้เข้าไปช่วยแก้ไขปัญหาในเรื่องการทำนาไม่ได้ผล แต่กลับเข้าไปขูดรีดชาวนาด้วยการเก็บภาษีค่านา และภาษีอื่น รวมทั้งยังมีการข่มเหงรังแกชาวนาจากเจ้าหน้าที่ของรัฐอีกด้วย⁴¹ ซึ่งปัญหาเศรษฐกิจเหล่านี้ มิได้ส่งผลกระทบต่อเฉพาะชาวนาเท่านั้น เพราะเมื่อการทำนาไม่ได้ผล ก็ส่งผลกระทบต่อประชาชนทั่วไป ที่ต้องซื้อข้าวเพื่อบริโภคในอัตราที่แพงมากขึ้น

จากบทความต่างๆ ที่ลงในหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์นั้น คงจะได้ส่งผลกระทบต่อ คณะ ร.ศ. 130 ให้รับทราบถึงปัญหาที่เมืองไทยกำลังประสบอยู่ ซึ่งล้วนแล้วแต่เกี่ยวข้องกับระบบการปกครองของไทยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขและหัวหน้ารัฐบาล แต่ในขณะนั้นพระมหากษัตริย์ให้ความสนใจส่วนใหญ่ในกิจกรรมส่วนพระองค์ เช่น กิจกรรมเสือป่า (ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ทหารรู้สึกว่าจะพระองค์จัดตั้งขึ้นมาเพื่อแข่งขันกับทหาร) และการแสดงละคร โดยไม่ได้แก้ไขปัญหาดังกล่าว ในบ้านเมือง ที่ประชาชนทั่วไปกำลังได้รับความเดือดร้อนอยู่ในขณะนั้น ทำให้คณะ ร.ศ. 130 จึงได้มีการวางแผนการเพื่อดำเนินการเปลี่ยนแปลงการปกครอง แต่ถึงแม้ว่าความคิดของคณะ ร.ศ. 130 นี้จะไม่ประสบความสำเร็จ เพราะได้ถูกจับกุมทันทีในวันที่ 1 มีนาคม พ.ศ.2454⁴² แต่อย่างไรก็ตามก็ได้แสดงให้เห็นว่า การลงบทความในหนังสือพิมพ์ของเชียวสุดแสงได้มีส่วนต่อแนวความคิดในการดำเนินการของคณะ ร.ศ. 130

เชียวสุดแสงยังมีความสัมพันธ์เป็นอย่างดีกับผู้นำของคณะ ร.ศ. 130 ซึ่งเห็นได้จากเมื่อคณะ ร.ศ. 130 ถูกจับอยู่ในคุกต่างประเทศได้รับความทุกข์ทรมานจากการลงโทษอย่างหนัก โดยมี

³⁹ "โรงบ่อนกับโรงเรียน" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 9 ธันวาคม ร.ศ.129.

⁴⁰ ร.ต. เจริญ ศรีจันทร์ และ ร.ต. เนตร พูนวิวัฒน์, กบฏ ร.ศ. 130, หน้า 69.

⁴¹ จีนในสยามวารศัพท์ ฉบับวันที่ 2, 8, 14, 21, 29 เมษายน ร.ศ. 130.

⁴² เกี่ยวกับวันที่รัฐบาลจับกุมผู้ก่อการ คณะ ร.ศ. 130 นี้ แคมสุข นุ่มนนท์, ได้อธิบายไว้ใน ยังเติร์กุ่นแรกกบฏ ร.ศ. 130, หน้า 18 ว่า ... เรื่องวันจับกุมคณะ ร.ศ. 130 นี้ ร.ต. เจริญ ศรีจันทร์ และ ร.ต.เนตร พูนวิวัฒน์ เขียนไว้ในหนังสือกบฏ ร.ศ. 130 ว่าเป็นวันที่ 27 กุมภาพันธ์ และหนังสืออื่นๆ เกี่ยวกับ ร.ศ. 130 ก็บันทึกทำนองเดียวกัน แต่เท่าที่ตรวจสอบหลักฐานหลายฝ่าย ปรากฏว่า ในวันที่ 28 และ 29 กุมภาพันธ์ คณะ ร.ศ. 130 ยังประชุมใหญ่กันอยู่ นอกจากนี้ จากบันทึกคำให้การของ ร.ต. ถัด รัตนพันธุ์ สมาชิก ร.ศ. 130 บ่งชัดว่าถูกจับในวันที่ 1 มีนาคม.

การแยกกลุ่มหนึ่งไปขังคุกมืด และอีกกลุ่มหนึ่งให้ทำงานอย่างหนักและอยู่รวมกับพวกที่เป็นโรคเรื้อนและคนบ้า ทำให้คณะ ร.ศ. 130 ทนไม่ได้จึงแอบเขียนเล่าเรื่องราวของพวกตนฝากมาลงหนังสือพิมพ์ ซึ่งหนังสือพิมพ์ที่คณะ ร.ศ. 130 เลือกที่จะส่งเรื่องไปลงนั้นก็คือ "จินโนสยามวารศัพท์" เนื่องจากเซียวสุดแสงมีความคุ้นเคยกับนายอุทัย เทพหัสดิน (หนึ่งในผู้นำของคณะ ร.ศ. 130) มาก่อนแล้ว และในขณะที่ คณะ ร.ศ. 130 ติดคุกอยู่นั้น เซียวสุดแสงก็ต้องพระราชอาญาเนื่องจากเขียนข่าวหมิ่นประมาทเจ้านาย ซึ่งก็คือ คดีหมิ่นประมาทพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหมื่นสวัสดิวัดมณวิศิษฎ์ พระราชโอรส และดำรงตำแหน่งอธิบดีกรมการศาลฎีกาอยู่ในขณะนั้น⁴³

เซียวสุดแสงได้รับโทษคดีหมิ่นประมาทเนื่องจากการลงข่าวเรื่อง "ข้าชายเจ้า" ในจินโนสยามวารศัพท์ ฉบับวันที่ 21 พฤศจิกายน พ.ศ. 2455 ซึ่งข่าวดังกล่าวนี้เป็นการหมิ่นประมาทอย่างร้ายแรงต่อพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหมื่นสวัสดิวัดมณวิศิษฎ์ พระองค์จึงฟ้องเซียวสุดแสงในฐานะที่เป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์และเป็นบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ ซึ่งเซียวสุดแสงได้ให้การปฏิเสธว่าไม่ได้ทำผิด เพราะข้อความที่นำลงในข่าวดังกล่าวมิได้เล็งหมายถึงพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมหมื่นสวัสดิวัดมณวิศิษฎ์ เลย และเป็นเรื่องที่ได้ยินมาจากบุคคลสนทนากัน จึงได้นำลงด้วยความบริสุทธิ์ใจ ตามหน้าที่ของหนังสือพิมพ์ มิได้มีเจตนาร้ายอย่างหนึ่งอย่างใดไม่ และในช่วงที่ข่าวนี้ได้นำลงนั้น เซียวสุดแสงกล่าวว่าเขาไม่สบายจึงไม่ได้ไปที่สำนักงานหนังสือพิมพ์จินโนสยามวารศัพท์ จึงไม่ได้ตรวจสอบก่อนนำลงพิมพ์

ในชั้นต้นเนื่องจากเซียวสุดแสงเป็นคนในบังคับอังกฤษ จึงได้ให้ศาลต่างประเทศพิจารณา ซึ่งศาลเห็นว่าสิ่งที่เซียวสุดแสงอ้างถึงนั้นเป็นเท็จทั้งหมด หรือบางทีจะมีจริงบ้างแต่เป็นส่วนที่ไม่สำคัญ ทั้งดูความคิดและกิริยาของเซียวสุดแสงนั้นไม่มีที่จะผันผ่อนความผิดให้บรรเทาลงอย่างไร และต่อมาเซียวสุดแสงก็ไม่ได้ทำอะไรที่จะผ่อนผันความผิดของตนให้เบาบางลง ลักษณะของการหมิ่นประมาทเช่นนี้เป็นการร้ายแรง ซึ่งกระทำให้ประชาชนเสื่อมเสียความเชื่อถือในความมั่นคงบริสุทธิ์ของบุคคลที่จะต้องรับผิดชอบ ศาลต่างประเทศจึงได้ตัดสินให้เซียวสุดแสงมีความผิดตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 212 และ 100 ให้จำคุกเซียวสุดแสงเป็นเวลาหนึ่งเดือน และให้ปรับเป็นจำนวนเงิน 1,000 บาทด้วย ต่อมาทั้งฝ่ายพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหมื่นสวัสดิวัดมณวิศิษฎ์ และเซียวสุดแสงได้มีการอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์ ซึ่งศาลอุทธรณ์มีความเห็นว่าการนำเสนองานดังกล่าวของเซียวสุดแสงนั้นมีอยู่ 3 ประการที่ทำให้เป็นความผิดที่ร้ายแรง กล่าวคือ

1. การหมิ่นประมาทนี้ได้กระทำต่อพระราชโอรสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งเป็นความผิดตามมาตรา 100 แห่งกฎหมายลักษณะอาญา และบัญญัติโทษไว้เป็นพิเศษให้จำคุกถึง 3 ปี

⁴³ "คำพิพากษาที่ 269 ปี 2456" ไทย. วันที่ 11 กรกฎาคม พ.ศ. 2456.

2. การที่เซียวฮุดแสงไม่ได้พยายามที่จะสืบสวนความจริง หรือไม่ได้แม้แต่จะสืบชื่อผู้ที่กล่าวนั้นให้แน่นอน จากการรับข่าวมาจากการเลื่องลือ

3. การหมิ่นประมาทนี้ เป็นการร้ายแรงโดยกล่าวข้อความซึ่งอาจจะทำให้คนทุกคนรู้ได้ง่ายว่าข้อความในข่าวนั้นหมายถึงผู้ใด จึงทำให้คนบางคนคิดว่าข้ออื่น ๆ ซึ่งไม่จริงนั้นเป็นความจริงไปด้วย

จากเหตุผลทั้ง 3 ประการนี้ จึงทำให้ศาลอุทธรณ์พิพากษาว่าให้จำคุกเซียวฮุดแสงมีกำหนด 6 เดือน และให้ปรับเป็นเงิน 1,000 บาทด้วย⁴⁴ จากความผิดในคดีหมิ่นประมาทดังกล่าวทำให้เซียวฮุดแสงได้รับโทษจำคุกและการที่เขาเป็นคนในบังคับอังกฤษนั้นก็ทำให้เซียวฮุดแสงต้องจำคุกอยู่ในคุกต่างประเทศเช่นเดียวกันกับคณะผู้ก่อการ ร.ศ.130 ทำให้ได้เพิ่มความใกล้ชิดสนิทสนมและความรักใคร่กับคณะ ร.ศ. 130 เพราะมีหัวประชาธิปไตยเท่าเทียมกัน ซึ่งคณะ ร.ศ. 130 ก็ให้การยกย่องเซียวฮุดแสงเป็นอย่างมาก โดยเรียกว่า "อาจารย์"⁴⁵ ซึ่งเมื่อคณะ ร.ศ. 130 ส่งข่าวร้องทุกข์เรื่องที่ถูกต้อนถูกคุมขังในคุกมืดและถูกขังร่วมกับคนเป็นโรคเรื้อนและคนบ้าไปลงหนังสือพิมพ์จินโนสยามวารศัพท์นั้น ก็ได้รับความร่วมมือจากเซียวฮุดแสงเป็นอย่างดี ได้นำข่าวของคณะ ร.ศ. 130 ลงอย่างละเอียดลออ การลงเรื่องราวดังกล่าวในหนังสือพิมพ์จินโนสยามวารศัพท์นั้นก็มีส่วนช่วยทำให้คณะ ร.ศ. 130 พ้นจากการถูกลงโทษอย่างรุนแรงดังกล่าว

นอกจากความช่วยเหลือคณะ ร.ศ. 130 ในเรื่องดังกล่าวของเซียวฮุดแสงแล้ว และจากการที่คณะ ร.ศ. 130 เป็นกลุ่มผู้มีการศึกษา เมื่ออยู่ในคุกจึงได้มีการเขียนเรื่องราวต่างๆ ไปลงหนังสือพิมพ์เป็นงานอดิเรกยามว่าง หนังสือพิมพ์ที่ได้ส่งเรื่องไปลงติดต่อกันเป็นประจำ ก็คือ จินโนสยามวารศัพท์ และผดุงวิทยารายเดือน ของเซียวฮุดแสง และนอกจากความสัมพันธ์ที่คณะ ร.ศ. 130 มีต่อเซียวฮุดแสงแล้ว คณะ ร.ศ. 130 ยังมีความสนิทสนมกับครอบครัวของเซียวฮุดแสงอีกด้วย โดยภรรยาและบุตรสาว (ละม่อม สีนุญเรื่อง) ได้นำเครื่องอุปโภคบริโภคมาให้คณะ ร.ศ. 130 ในช่วงที่อยู่ในคุกเสมอๆ มิได้ขาด ซึ่งทำให้คณะ ร.ศ. 130 เหล่านี้ นับถือครอบครัวของเซียวฮุดแสงเสมอด้วยครอบครัวที่เป็นญาติของตนตลอดมา⁴⁶

จากการลงบทความที่มีอิทธิพลต่อแนวความคิดของคณะ ร.ศ. 130 และการมีความสัมพันธ์ที่ดีเสมอมาของเซียวฮุดแสงกับคณะ ร.ศ. 130 นั้น ได้สร้างความหวาดระแวงของทางการไทยที่มีต่อเซียวฮุดแสงให้มากยิ่งขึ้น โดยสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาเทวะวงษ์วโรปการเสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศ มีความเชื่อมั่นว่า เซียวฮุดแสงเป็นผู้มีอิทธิพลและอาจจะอยู่

⁴⁴ เรื่องเดียวกัน.

⁴⁵ ร.ต.เหรียญ ศรีจันทร์ และ ร.ต. เนตร พูนวิวัฒน์, กบฏ ร.ศ. 130, หน้า 168.

⁴⁶ เรื่องเดียวกัน , หน้า 189 - 190.

เบื้องหลังการกบฏในครั้งนี้ โดยเหตุผลที่ทรงทำให้เชื่อมั่นนั้น ก็เพราะหนังสือพิมพ์จีนในสยามวาร ศัพท์ของเซียวสุดแสงจะนำเสนอข่าวที่เกี่ยวข้องกับกองทัพมากกว่าหนังสือพิมพ์ฉบับอื่น ๆ จึงทำให้นายทหารชอบอ่านหนังสือพิมพ์ของเซียวสุดแสงมากกว่าฉบับอื่นแล้ว เป็นช่องทางที่คิดอุบายหา เรื่องการปฏิวัติในเมืองจีนมาเล่าชักนำให้ใจคนในเมืองไทยคิดกำเริบขึ้นอยู่ไม่ขาด⁴⁷

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ก็ทรงมีพระราชดำริคล้ายตามเช่นเดียวกันว่า การเผยแพร่ข่าวสารในหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์นั้นส่งผลต่อแนวความคิดของผู้ก่อการ ร.ศ.130 จึงมีพระราชดำริให้เซียวสุดแสงควรที่จะแสดงความบริสุทธิ์ใจว่า การนำเสนอข่าวต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิวัติจีนนั้นมิได้ต้องการที่จะให้เกิดการเคลื่อนไหวเพื่อเปลี่ยนแปลงการปกครองในเมืองไทยตามอย่างเมืองจีน ดังนั้นจึงมีพระราชดำริให้เซียวสุดแสงนำเสนอข่าวเพื่อเป็นการสร้างความเข้าใจให้เกิดขึ้นกับชาวไทย ในการที่รัฐบาลไทยได้ดำเนินการจับกุมคณะผู้ก่อการ ร.ศ.130⁴⁸ และเพื่อป้องกันไม่ให้ชาวไทยแตกตื่นตกใจกับเหตุการณ์ดังกล่าว ซึ่งเซียวสุดแสงก็ได้นำเสนอข่าวตามพระราชดำริของพระองค์ ทำให้พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพอพระทัยมาก ดังปรากฏในพระราชหัตถเลขาถึงเจ้าพระยายมราช ในวันที่ 3 มีนาคม ร.ศ.130 ว่า

วันนี้ได้อ่านหนังสือพิมพ์จีนฉบับลงวันที่ 4 เดือนนี้ ว่าด้วยเรื่องทหาร กำเริบตลอดเรื่องแล้ว เปนที่พอใจอย่างยิ่ง เห็นได้ว่าเซียวสุดแสงได้ตั้งใจทำการแก้ ตัวแลตั้งใจดีต่อรัฐบาล โดยพูดออกมาตรงๆ ไม่เข้าใครออกใคร เพราะในเวลานี้ ได้สังเกตตามเสียงคนไทยโดยมากมักจะนิยมเชื่อถือถ้อยคำของเซียวสุดแสงที่ กล่าวมาในเรื่องก๊กเหมงนั้นมาก จนถึงต้องได้รับความวิพากษ์อยู่จนทุกวันนี้ ธรรมดาหนังสือพิมพ์ ถ้าพูดถึงการเช่นนี้กันตรงๆ ไม่เอียงไปทางฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง แล้วก็เปนที่น่าฟัง...ฉันอยากจะให้เซียวสุดแสงพูดในหนังสือพิมพ์เช่นนี้อีก บ่อยๆ...เมื่อเห็นใจกันอยู่เช่นนี้แล้ว ถึงแม้ฉันต้องเสียเงินทองหรือสิ่งของในส่วน ตัวฉันก็อนุทน เปนการบำรุงน้ำใจกันบ้างก็จะเป็นที่ยินดีช่วยเหลือกันได้⁴⁹

จากพระราชหัตถเลขาของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ได้สะท้อนให้เห็นถึงว่าการเผยแพร่ความคิดต่างๆ ของหนังสือพิมพ์ของเซียวสุดแสง เป็นที่เชื่อถือของ “ชาวไทย” ในขณะนั้นเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการปฏิวัติจีน เพราะฉะนั้นการนำเสนอข่าวที่

⁴⁷ หจข. ร.6 บ.13.1/9 หนังสือสมเด็จฯ กรมพระยาเทวะวงศ์ฯ กราบบังคมทูลพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ , ลงวันที่ 8 กันยายน พ.ศ.2458.

⁴⁸ เรื่องเดียวกัน, พระราชหัตถเลขาพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวถึงเจ้าพระยายมราช, ลงวันที่ 3 มีนาคม ร.ศ.130.

⁴⁹ หจข. ร.6 บ.3.1 / 19 พระราชหัตถเลขาพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวถึงเจ้าพระยายมราช, 6 มีนาคม ร.ศ. 130.

สนับสนุนการกระทำของรัฐบาลในการจับกุมคณะ ร.ศ. 130 ก็จะช่วยสร้างความเข้าใจกับประชาชนในการกระทำของรัฐบาล และไม่ให้ประชาชนตื่นตระหนกกับข่าวลือต่างๆ และแสดงให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์ของเซียวฮุดเสงนั้นได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลไทยจึงจำเป็นต้องนำเสนอข่าวสารต่าง ๆ เพื่อให้การสนับสนุนการดำเนินการต่าง ๆ ของรัฐบาลและก่อให้เกิดผลดีกับรัฐบาล

นอกจากนั้นพระราชหัตถเลขาของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ดังกล่าวยังทำให้เห็นได้ว่าพระองค์ทรงตระหนักว่าการเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับการปฏิวัติจีนของเซียวฮุดเสงนั้นมีส่วนต่อแนวความคิดในการเคลื่อนไหวเพื่อเปลี่ยนแปลงการปกครองของคณะ ร.ศ.130 ดังจะเห็นได้จากพระราชหัตถเลขาที่กล่าวว่าการนำเสนอข่าวของเซียวฮุดเสงเกี่ยวกับการจับกุมคณะ ร.ศ.130 ในครั้งนี้นั้นเป็นการ "ทำการแก้ตัว" เนื่องจากได้เคยนำเสนอข่าวการปฏิวัติจีนที่มีผลต่อการเคลื่อนไหวดังกล่าว และการที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ทรงมีพระราชดำริว่าการนำเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงเกี่ยวกับการปฏิวัติจีนมีผลต่อการเคลื่อนไหวของคณะ ร.ศ.130 ยังเห็นได้จากการที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ได้ทรงกล่าวในพระราชหัตถเลขาดังกล่าวเปรียบเทียบให้เห็นว่าเมืองไทยกับเมืองจีนนั้นไม่เหมือนกัน ฉะนั้นการที่ชาวไทยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการปฏิวัติในเมืองจีน ก็ไม่ควรคิดที่จะดำเนินการตามอย่าง โดยมีใจความว่า

เพราะเมืองไทยไม่เหมือนเมืองจีน เมืองจีนมีเจ้าผู้ครองแผ่นดินแลมีขุนนางข้าราชการเป็นคนชาติหนึ่ง (เม่งจู) ราษฎรโดยมากเป็นคนอีกชาติหนึ่ง (จีน) ถึงแม้จะเกิดการขบถขึ้นก็โดยราษฎรที่เปนจีนได้ถูกบีบบังคับกดขี่ด้วยอำนาจต่าง ๆ ซึ่งอาจทนอยู่ไม่ได้ ด้วยความอยุติธรรมของผู้ปกครอง มีความลำเอียงในพวกที่เปนชาติเดียวกับตัว จีนจึงต้องได้รับความเดือดร้อน ถึงกับต้องเปนขบถเพื่อจะเปลี่ยนแปลงผู้ปกครองแลแบบปกครอง แต่เมื่อถึงที่สุดได้เปลี่ยนแปลงได้แล้วก็ไม่แลเห็นได้ว่าจะเป็นสุขไปได้อย่างไร...นี้เมืองไทย มีราษฎรก็เปนคนไทย จนเจ้าแผ่นดินผู้ปกครองรักษาบ้านเมืองแลราษฎรก็เปนคนไทยด้วยกัน ไม่ใช่เป็นคนต่างชาติต่างภาษากับราษฎรพลเมืองทั้งหลายเหมือนอย่างเมืองจีนเลย⁵⁰

จากพระราชหัตถเลขาข้างต้นแสดงให้เห็นว่า พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวฯ ทรงเห็นว่าการนำเสนอข่าวการปฏิวัติจีนในหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงซึ่งมีเป็นจำนวนมากกว่าหนังสือพิมพ์ฉบับอื่น ๆ นั้นมีผลต่อการเคลื่อนไหวของคณะ ร.ศ.130 จึงได้ให้เซียวฮุดเสงแสดงความบริสุทธิ์ใจของตนเองที่มีต่อรัฐบาลไทยว่ามีได้ต้องการนำเสนอข่าวเพื่อที่จะยุยงให้เกิดการเคลื่อนไหวในเมืองไทยเช่นในเมืองจีน ดังความเชื่อของสมเด็จพระยาเทววงษ์โรโปการ โดย

⁵⁰ เรื่องเดียวกัน.

การนำเสนอข่าวเพื่อเป็นการ “แก้ตัว” กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อให้ชาวไทยเข้าใจการกระทำของรัฐบาล ซึ่งเชียวสุดแสงก็ได้ปฏิบัติตามโดยทันที ทำให้พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ มีความพอพระราชหฤทัยในการกระทำของเชียวสุดแสงเป็นอย่างมาก แม้ว่าจะไม่มีหลักฐานเกี่ยวกับเนื้อหาของข่าวที่ได้นำเสนอในหนังสือพิมพ์ของเชียวสุดแสงเกี่ยวกับเรื่องราวดังกล่าว แต่จากพระราชหัตถเลขาที่แสดงให้เห็นว่า ข่าวที่นำเสนอจะต้องก่อให้เกิดผลดีกับรัฐบาลไทย อาจจะช่วยทำให้ชาวไทยได้เข้าใจถึงความจำเป็นที่รัฐบาลไทยต้องดำเนินการจับกุมผู้ก่อการ ร.ศ.130 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ จึงมีพระราชประสงค์ที่จะให้เชียวสุดแสงนำเสนอข่าวในลักษณะที่ช่วยสร้างภาพพจน์ที่ดีให้กับรัฐบาลไทย “เช่นนี้บ่อย ๆ”⁵¹

4.3. เชียวสุดแสงกับฐานะนักหนังสือพิมพ์ “ไทย”

ในฐานะที่เชียวสุดแสงเป็นผู้ที่ได้ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทยและได้ออกหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทย ทำให้เชียวสุดแสงได้แสดงบทบาทและการเคลื่อนไหวในฐานะที่เป็นนักหนังสือพิมพ์ “ไทย” ด้วย โดยหนังสือพิมพ์จีนโนสยามวารศัพท์ของเชียวสุดแสงนั้นได้ทำหน้าที่ในการเผยแพร่ข่าวสารทั้งภายในและภายนอกเมืองไทยเพื่อให้ผู้อ่านซึ่งส่วนใหญ่ น่าจะเป็น “คนไทย” ได้รับทราบข่าวสารดังกล่าว แต่ก่อนที่จะกล่าวถึงบทบาทและการเคลื่อนไหวทางการเมืองของเชียวสุดแสงในฐานะนักหนังสือพิมพ์ “ไทย” นั้น จำเป็นที่จะต้องพิจารณาถึงความบกพร่องของหลักฐานของหนังสือพิมพ์จีนโนสยามวารศัพท์ก่อน เนื่องจากหนังสือพิมพ์จีนโนสยามวารศัพท์เท่าที่ปรากฏหลักฐานอยู่ที่หอสมุดแห่งชาตินั้นมีปัญหาในเรื่องของจำนวนที่มีได้ครบทุกฉบับและในฉบับที่มีหลักฐานอยู่นั้นก็ยังมี ความบกพร่องในเรื่องของการชำระของหนังสือพิมพ์ ซึ่งทำให้บางครั้งไม่สามารถที่จะจับใจความของข่าวที่นำเสนอในหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น ๆ ได้ ดังนั้นจึงทำให้การศึกษาเกี่ยวกับบทบาทและการเคลื่อนไหวของเชียวสุดแสงในฐานะนักหนังสือพิมพ์ “ไทย” ที่ใช้หนังสือพิมพ์จีนโนสยามวารศัพท์เป็นหลักฐาน “หลัก” นั้น ไม่สามารถที่จะทำได้อย่าง “ครบถ้วนสมบูรณ์”

แต่อย่างไรก็ตามจากหลักฐานที่ปรากฏอยู่นั้นก็สามารถที่จะทำให้ศึกษาถึงแนวทางการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์จีนโนสยามวารศัพท์ได้บ้าง ซึ่งการเข้าใจถึงแนวทางของหนังสือพิมพ์จีนโนสยามวารศัพท์นั้นก็จะช่วยสะท้อนให้เห็นถึงแนวความคิดและความสนใจ รวมไปถึงบทบาทและการเคลื่อนไหวของเชียวสุดแสงที่มีต่อเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเมืองไทยในฐานะที่เขาเป็นทั้งเจ้าของและบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ ว่าเขาได้ให้ความสำคัญหรือให้ความสนใจกับเรื่องใดหรือสิ่งใดที่เกิดขึ้นในเมืองไทย จึงได้นำเสนอเรื่องราวเหล่านั้นออกมาในหนังสือพิมพ์ และการนำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ ของเขาออกมาในหนังสือพิมพ์นั้น ก็อาจจะเพื่อต้องการสื่อให้เกิดการแก้ไขเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่างภายในเมืองไทยเพื่อให้เกิดการพัฒนาเมืองไทยไปในทางที่ “ดี” ขึ้น ซึ่ง

⁵¹ เรื่องเดียวกัน.

แสดงให้เห็นว่าเชียวสุดแสงต้องการที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการที่จะทำประโยชน์ให้กับเมืองไทยในฐานะที่เป็น "คนไทย" คนหนึ่ง

4.3.1 เชียวสุดแสงกับการนำเสนอข่าวเพื่อ "ประโยชน์" ของเมืองไทย

จากหลักฐานที่มีปรากฏของหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์ของเชียวสุดแสงนั้น จะสังเกตเห็นได้ว่าการนำเสนอข่าวที่เกี่ยวข้องกับกิจการต่าง ๆ ภายในเมืองไทยนั้น หนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์นั้นจะให้ความสำคัญกับการนำเสนอข่าวที่เป็น "ปัญหาของสังคมไทย" เป็นอย่างมาก ซึ่งปัญหาสังคมที่จะพบได้โดยตลอดในการนำเสนอของหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์ ก็คือ "เรื่องการพนัน" โดยการนำเสนอข่าวและบทความของหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์นั้นจะเป็นไปในลักษณะที่แสดงให้เห็นว่าการพนันเป็นสิ่งที่ไม่ดี และเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดปัญหาในด้านอื่น ๆ ตามมา ซึ่งไม่ควรจะให้มียู่ในเมืองไทย ดังเช่น ข่าวเรื่อง "ผลร้ายของการพนัน" ในฉบับวันที่ 13 ธันวาคม ร.ศ. 129 มีความว่า

เมื่อพูดถึงการพนันแล้ว ใคร ๆ คงทราบดีว่า ไม่เป็นของที่บ้านเมือง ต้องการให้มีไว้ ถ้ายังมีอยู่ทราบใดก็เท่ากับมีสิ่งชั่วร้ายทำอันตราย ทอนกำลังของบ้านเมืองอยู่ทราบนั้น ...ผลแห่งความชั่วร้ายมีมากเหลือที่จะพรรณนา จะขออธิบายให้เห็น ความชั่วของการพนันเหล่านี้พอเป็นสังเขป (๑)บ่อนไฟจะยอมทำให้นักขาดประโยชน์จากการขอหากินโดยชอบธรรม ซึ่งเป็นกำลังวังชาของบ้านเมืองแลเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่ครอบครัวทรัพย์สมบัติ (๒)บ่อนปลาบ่อนไก่ก็เหมือนกับบ่อนไฟ แต่เพิ่มความชั่วร้ายขึ้นอีกอีกสิ่ง คือยุยงให้สัตว์เดรัจฉานกัดตีกันโดยปราศจากความเมตตาปรานีนับอยู่ในถนอมธรรมสัตว์ แลเป็นเครื่องก่อกรรมเหตุมิทะเลาะวิวาทกันในเชิงชนเมือง ๆ⁵²

หรือในบทความที่ต้องการแสดงให้เห็นว่าการพนันนั้นเป็นสิ่งที่ทำให้ประชาชนพลเมืองของเมืองไทยต้องประสบกับความทุกข์ยาก ในฉบับวันที่ 5 กรกฎาคม พ.ศ. 2456 ดังใจความว่า

สิ่งที่กระทำให้พลเมืองของท่านประพฤติกิจการโจรกรรมมากขึ้นนั้นก็คือ หวยแลบ่อนเบี้ยต่างหาก ท่านไม่แลดูบ้างหรือ เมื่อคราวออกพรรษา แหม! นำอเนตอนาใจเสียนี้เหลือแสน ชาวนา ชาวสวน ล้วนแต่เป็นผู้แสวงหาเงินด้วยกำลังคือสู้สู้สำหรับรากฝนทนแดดนับเวลาตั้งปี ๆ จึงได้มีเงินร้อยหนึ่งซึ่งหนึ่งได้ เออเมื่อถึงคราวที่จะใช้จ่ายลิใช้แต่คราวเดียวก็หมดเสียแล้ว คือหมดไปด้วยการเล่นการพนันเช่นคิดดูก็สลดใจเป็นอย่างยิ่ง⁵³

⁵² "ผลร้ายของการพนัน" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 13 ธันวาคม ร.ศ. 129.

⁵³ "จะทรมาณสัตว์" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 5 กรกฎาคม พ.ศ. 2456.

นอกจากหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์ของเสี่ยวฮุดเสงจะได้พยายามนำเสนอให้เห็นว่าการพนันเป็นสิ่งที่ไม่ดี เป็นสิ่งที่บ่อนทำลายประชาชนพลเมืองของเมืองไทย ซึ่งอาจจะส่งผลให้บ้านเมืองไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควรแล้ว หนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์นั้นก็ยังสามารถให้ความสำคัญกับการเล่นการพนันของข้าราชการ เนื่องจากหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์มองว่าการเล่นการพนันของเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล หรือ "ข้าราชการ" นั้นจะเป็นการบ่อนทำลายความเจริญก้าวหน้าของบ้านเมืองได้มากกว่าการเล่นการพนันของราษฎร และอาจจะเป็นเพราะว่าข้าราชการนั้นเป็น "ตัวแทน" ของรัฐบาลซึ่งควรจะเป็นผู้ที่ช่วยสร้างสรรค์สิ่งที่ดี ๆ และความเจริญก้าวหน้าให้กับเมืองไทย ควรจะเป็นผู้ชักนำในการเลิกเล่นการพนัน แต่ถ้าข้าราชการเล่นการพนันเสียเอง การที่จะกระตุ้นให้ราษฎรเลิกเล่นการพนันนั้นก็คงจะเป็นสิ่งที่ลำบากมากยิ่งขึ้น ซึ่งการแสดงให้เห็นถึงความไม่พอใจที่มีต่อการเล่นการพนันของข้าราชการนั้นจะเห็นได้จากการนำเสนอข่าวในฉบับวันที่ 23 กรกฎาคม พ.ศ.2459 มีใจความว่า

การพนันในจังหวัดนี้ก็นับว่าชุกชุมอย่างเอกเหมือนกัน มีทั้งไพ่, น้ำเต้า ปลูกปลา, โป่ ปั้น แลคูคีหรือที่เรียกว่าเบ๊ยโบก เล่นกันอย่างสนุกสนานทั่วไปในทุกลตำบล ที่บ้านหัวหน้าข้าราชการมีศบรดาศักดิ์บ้านหนึ่งภรรยาท่านชอบลักเล่นอยู่เสมอ... เห็นว่ามันไม่เป็นการสมควรที่จะยอมให้ภรรยาประพฤติในสิ่งที่ผิดกฎหมายเช่นนั้น จึงเอามาขยายในที่นี้ เพื่อความทราบถึงทุกท่านผู้ปกครองจะได้กำหราบปราบปรามให้เลิกเสียบ้าง ไม่ควรจะปล่อยให้รู้เองเปลือง⁵⁴

จะเห็นได้ว่าแม้ว่าจะเป็นภรรยาของข้าราชการเป็นผู้เล่นก็ตามมิใช่ข้าราชการเล่นเอง หนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์ก็ยังเห็นว่าไม่สมควรเป็นอย่างยิ่ง และไม่ต้องการที่จะให้ข้าราชการเล่นการพนันยังเห็นได้ชัดเจนจากบทความเรื่อง "ข้าราชการกับการพนัน" ในฉบับวันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2465 ได้ชี้ให้เห็นถึงผลร้ายที่จะเกิดกับเมืองไทยถ้าหากข้าราชการเล่นการพนันซึ่งจะมีมากกว่าการที่ราษฎรเล่นการพนัน ดังใจความว่า

การพนันไม่แต่เป็นชีวิตของสามัญชนชั้น แต่คงเป็นชีวิตของข้าราชการ บางจำพวกโดยไม่มีเหตุอันน่าสงสัย...จริงอยู่ เราไม่ปฏิเสธเลยว่าเงินเป็นสิ่งต้องการของคนทั่วไป ทุกชั้น แต่การหากินในเชิงนี้ สำหรับชนชั้นสามัญก็ทำเนาเถิด ส่วนข้าราชการนั้นอาจเกิดผลร้ายขึ้นหลายประการซึ่งนอกจากความเสื่อมศักดิ์ อันผลร้ายนั้นจะมีอย่างไรบ้างขอให้รำลึกถึงตัวอย่างที่เคยมีมาแล้วมากต่อมาก ในเรื่องที่ว่าข้าราชการกระทำความทุจริตขึ้นกับจำนวนเงินที่ตนรักษาอยู่ และสาเหตุที่เป็นมูลบันดาลให้คิดการทุจริตเช่นนั้น ก็มักสืบเนื่องมาจากการพนันเป็น

⁵⁴ "ข่าวหัวเมือง เมืองสวรรค์โลก" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 23 กรกฎาคม พ.ศ.2459

มากกว่ากรณีอื่นอย่างอื่น เหตุฉะนั้นเมื่อในบัดนี้ได้ปรากฏขึ้นอย่างประจักษ์ว่า ได้มีคณะข้าราชการของบางกรมบางกระทรวง ได้แสดงความฝักใฝ่ในเรื่องการพนัน แล้วอย่างเปิดเผย ก็เป็นเรื่องที่เจ้าหน้าที่ชั้นสูงจะต้องเอาใจสอดส่องดูบ้าง เพื่อป้องกันเหตุการณ์อันมิควรจะเป็นไปเสียแต่ต้นมือ หรือเท่าที่กันไว้ดีกว่าแก้ กับจะได้เป็นทางระงับความยุ่งยากทั้งปวงอันอาจจะเกิดจากเหตุที่กล่าวมาแล้วนั้นด้วย⁵⁵

หรือในการนำเสนขอชาวเรื่อง "มหาดไทยสั่งห้าม" ในฉบับวันที่ 19 ตุลาคม พ.ศ.2466 ซึ่งเกี่ยวกับคำสั่งห้ามของกระทรวงมหาดไทยมิให้ข้าราชการของกระทรวงเล่นการพนันนั้น ก็ได้กล่าวเป็นไปในทำนองเดียวกันกับบทความข้างต้นก็คือ การเล่นการพนันนั้นก็เป็นที่นิยมกันมากในหมู่ข้าราชการ ซึ่งเป็นปัญหาอย่างมากในการที่จะกระทำการปราบปรามของเจ้าหน้าที่ และการพนันก็อาจจะส่งผลให้ข้าราชการที่เล่นการพนันนั้นกระทำการทุจริตในเรื่องการยกยอพระราชทรัพย์หรือเงินในกองสาธารณประโยชน์ใด ๆ ที่ตนมีหน้าที่รักษาอยู่ เป็นต้น⁵⁶ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์ของเซียวฮุดเสงนั้นมองว่าการพนันเป็นสิ่งที่ไม่ดี เป็นสิ่งที่บ่อนทำลายความเจริญก้าวหน้าของบ้านเมือง และจะเป็นอันตรายต่อชาติบ้านเมืองมากยิ่งขึ้น หากผู้ที่เล่นการพนันนั้นเป็นเจ้าของหน้าที่ของรัฐบาลเอง

แต่อย่างไรก็ตามแม้ว่าหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์ของเซียวฮุดเสงจะได้โจมตีการเล่นการพนันที่ยังคงมีอยู่ในสังคมไทย เนื่องจากรัฐบาลไทยยังมิได้ให้มีการเลิกการพนันอย่างเด็ดขาด ซึ่งหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงก็ได้ตระหนักว่าเพราะเหตุใดรัฐบาลไทยจึงยังไม่สามารถที่จะห้ามไม่ให้มีการเล่นการพนันให้หมดสิ้นไปจากสังคมไทยได้ และได้มีการนำเสนอเหตุผลของการที่รัฐบาลยังไม่สามารถดำเนินการดังกล่าวได้ลงในหนังสือพิมพ์ของเขาด้วย ซึ่งก็อาจจะนำไปเพื่อการช่วยเป็นสื่อกลางในการทำความเข้าใจระหว่างรัฐบาลกับประชาชน เพื่อให้ประชาชนเข้าใจว่าที่รัฐบาลยังมิได้ยกเลิกการพนันนั้น มิใช่ว่ารัฐบาลต้องการที่จะสนับสนุนให้ประชาชนเล่นการพนัน แต่เป็นเพราะว่ารัฐบาลยังมีปัญหาในเรื่องเงินรายได้ของรัฐบาลที่จะสูญเสียไปเป็นจำนวนมาก หากมีการยกเลิกการพนันทั้งหมด และรัฐบาลยังไม่สามารถที่จะหาเงินมาทดแทนรายได้ที่จะสูญเสียไปดังกล่าวได้ และการขาดรายได้ไปเป็นจำนวนมากจากการยกเลิกการพนัน ก็อาจจะส่งผลถึงการที่จะพัฒนาเมืองไทยให้เจริญก้าวหน้าในด้านอื่น ๆ ได้

หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงได้นำเสนอเหตุผลที่รัฐบาลยังไม่สามารถเลิกการพนันให้หมดไปได้ ดังเช่น การนำเสนอเรื่อง "การพนันปนรากของความชั่ว" ในฉบับวันที่ 25 พฤศจิกายน ร.ศ.129 ที่ได้กล่าวแสดงให้เห็นถึงความเข้าใจรัฐบาลที่ยังไม่สามารถยกเลิกการพนันได้ว่า "...จะ

⁵⁵ "ข้าราชการกับการพนัน" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2465.

⁵⁶ "มหาดไทยสั่งห้าม" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 19 ตุลาคม พ.ศ.2466.

ว่าถึงรัฐบาลที่ยังคงให้มีบ่อนก็คงไม่ได้เพราะการเปิดบ่อนได้เงินเข้าคลังมากจะเลิกทันทีคงไม่ได้คงต้องค่อยๆ เลิก..."⁵⁷ หรือการนำเสนอข่าวในฉบับวันที่ 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2458 เพื่อเป็นการชี้แจงของเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติเกี่ยวกับการที่ รัฐบาลยังไม่ยกเลิกการพนันเพื่อแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลมีความตั้งใจที่จะยกเลิกการพนัน แต่ยังไม่สามารถทำได้เพราะจะกระทบกระเทือนถึงรายได้ของแผ่นดิน⁵⁸ หรือในบทความเรื่อง "ปัญหาบำรุงชาติของพลเมืองคนหนึ่ง" ในฉบับวันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ.2457 ก็เป็นการแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลต้องสูญเสียเงินเป็นจำนวนมากหากจะยกเลิกการพนันในทันที แต่รัฐบาลก็ได้พยายามดำเนินการเลิกการพนันไปมากแล้ว ดังมีใจความว่า

เงินอากรที่รัฐบาลได้จากบ่อนเบี้ยแลห่วยปีหนึ่งประมาณ ๖ ล้านครึ่งกว่า ก็เป็นจำนวนไม่ใช่น้อย แต่ความแท้จริงรัฐบาลแห่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเราที่มุ่งหมายจะเลิกบ่อนเสียทีเดียว เพื่อนำอาณาประชาราษฎร์ ให้ประกอบการทำมาหากินด้วยวิธีกสิกรรม, พณิชการ แลหัตถกรรม จะได้บังเกิดความสมบูรณ์มั่งคั่งเป็นกำลังแก่บ้านเมืองจริง ๆ จึงได้เลิกบ่อนเบี้ยหัวเมืองหมดสิ้นแล้ว ยังอยู่แต่ในกรุงเทพฯ เท่านั้น เพราะจะทำโครมครามเลิกลงเสียทั้งหมดแล้ว ก็หารายได้ทางอื่นมาแทนไม่ค่อยได้⁵⁹

แสดงให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์ของเสวยสุตเสงได้แสดงบทบาทเป็นสื่อกลางระหว่างรัฐบาลกับประชาชน เพื่อสร้างความเข้าใจกับประชาชนว่ารัฐบาลมิได้ต้องการที่จะส่งเสริมให้มีสิ่งที่ไม่ดี เช่นการพนันอยู่ในสังคมไทย เพียงแต่ว่าในขณะนั้นรัฐบาลยังไม่พร้อมในการที่จะเลิกการพนันให้หมดสิ้นไป เพราะการเลิกการพนันนั้นมีผลอย่างมากต่อรายได้ของรัฐบาล ซึ่งอาจจะสะท้อนให้เห็นว่าการนำเสนอข่าวในลักษณะดังกล่าวของหนังสือพิมพ์ของเสวยสุตเสงนั้นมีได้กระทำการโจมตีรัฐบาลที่ยังคงให้มีการพนัน ซึ่งเป็นสิ่งที่หนังสือพิมพ์ของเขาได้นำเสนอให้เห็นอยู่ตลอดเวลาว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี บ่อนทำลายความเจริญก้าวหน้าของประชาชนและบ้านเมือง และไม่ควรจะให้มีอยู่ในเมืองไทยต่อไป แต่การนำเสนอเรื่องราวของการพนันของหนังสือพิมพ์ของเขานั้นจะเป็นไปในลักษณะของการประนีประนอมกับรัฐบาล กล่าวคือ เป็นการนำเสนอที่ชี้ให้เห็นสิ่งไม่ดีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการพนัน เพื่อให้ผู้ที่อยู่ในเมืองไทย โดยเฉพาะ "คนไทย" ไม่เล่นการพนัน แต่ในขณะเดียวกันก็ชี้ให้เห็นว่าแม้ว่ารัฐบาลจะยังคงให้มีการพนันอยู่ก็มีใช้ว่ารัฐบาลจะไม่ตระหนักถึงผลเสียที่เกิดจากการพนัน เพียงแต่รัฐบาลยังไม่สามารถที่จะดำเนินการเลิกการพนันให้หมดสิ้นไปได้ เพราะจะส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศในด้านอื่น ๆ อีกหลายประการตามมา เนื่องจากการขาดรายได้

⁵⁷ "การพนันเป็นรากของความชั่ว" จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 25 พฤศจิกายน ร.ศ.129.

⁵⁸ "บ่อนเบี้ยถั่วโป" จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2458.

⁵⁹ "ปัญหาบำรุงชาติของพลเมืองคนหนึ่ง" จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ.2457.

จากการพนันของรัฐบาล และได้พยายามชี้ให้เห็นว่ารัฐบาลก็ได้มีความพยายามในการเลิกการพนันไปเป็นจำนวนมากแล้วที่เหลืออยู่นี้เป็นเพียงจำนวนเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งการนำเสนอข่าวที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะการประนีประนอมกับรัฐบาลดังกล่าวนี้ อาจจะเกิดขึ้นเนื่องจากการที่หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล จึงทำให้หนังสือพิมพ์ของเขาต้องทำหน้าที่ในการเป็น "ปากเสียง" ให้กับรัฐบาล ช่วยทำให้ประชาชนเข้าใจถึงการดำเนินการของรัฐบาล

เมื่อหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงได้ตระหนักถึงปัญหาที่ทำให้รัฐบาลไทยไม่สามารถที่จะเลิกการพนันให้หมดสิ้นไปได้ดังกล่าว แต่หนังสือพิมพ์ของเขาก็กังคังต้องการที่จะให้รัฐบาลไทยยกเลิกการพนันทำให้หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงจึงได้แสดงบทบาทในการเสนอแนะรัฐบาลถึงวิธีการที่แก้ไขปัญหาที่ทำให้ไม่สามารถเลิกการพนันได้ ก็คือการเสนอแนะการหารายได้ทดแทนรายได้ที่จะต้องสูญเสียไปหากเลิกการพนัน เพราะถ้ารัฐบาลมีแหล่งรายได้ใหม่แล้วก็จะทำให้รัฐบาลสามารถที่จะเลิกการพนันได้อย่างสิ้นเชิง ดังเช่น บทความในวันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ.2457 มีใจความว่า

แม้จะเลิกบ่อนเบี้ยเสียทั้งหมด แลมาคิดหาภาษีอย่างอื่น ก็กับการปิดการรั่วเสียต่าง ๆ ให้ดีขึ้นแล้ว ก็แทบคุ้มเงินรายได้ในอากรห่วยกับบ่อนเบี้ยประมาณ ๖ ล้านครั้งกว่านั้นได้ แต่เงินภาษีสุรารัฐบาลของเราอย่างเดียว กับภาษีเบ็ดเตล็ดภายใน แม้จัดการให้ดียิ่งขึ้นตามที่มีช่องอีกนอกประการนั้น ก็จะได้คุ้มเงินอากรบ่อนเบี้ยได้หลายบ่อนแล้ว แลยังขาดอีกก็พอจะหาเงินได้ทางอื่นอีก ซึ่งไม่ทำให้ราษฎรได้รับความเดือดร้อนประการใด⁶⁰

หรือการนำเสนอข่าวเรื่อง "ใจตกกันไปต่าง ๆ นา ๆ" ในวันที่ 7 ธันวาคม พ.ศ.2459 ได้เสนอแนะวิธีการหารายได้ทดแทนของรัฐบาลว่า

ส่วนวิธีเก็บเงินสำหรับใช้จ่ายการแผ่นดินนั้น เราเห็นว่ายังมีทางสะดวกอยู่อีกทางหนึ่ง คือเก็บภาษีรายได้ (อินคัมแทกซ์) จะเปนร้อยละเท่าใด ก็ตามแต่รัฐบาลจะคิดเห็นว่าเป็นอัตราอันสมควร พวกพ่อค้าก็คิดเก็บเอาตามจำนวนเงินรายได้ ซึ่งมีปรากฏอยู่ในบัญชีสำหรับร้านเหล่านั้น ๆ

แต่พวกข้าราชการนั้น ไม่มีข้อลำบาก เพราะทุก ๆ คนก็มีจำนวนเงินเดือนปรากฏอยู่ในบัญชีแล้ว เมื่อต้องการจะเก็บเงินค่าภาษีรายได้ของพวกข้าราชการเมื่อใด เปิดบัญชี ของกระทรวงหรือกรมนั้น ๆ ขึ้น ก็จะทราบจำนวนได้โดยแน่นอน แลทั้งจะได้เงินเป็นจำนวนมากด้วย⁶¹

⁶⁰ เรื่องเดียวกัน.

⁶¹ "ใจตกกันไปต่าง ๆ นา ๆ" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 7 ธันวาคม พ.ศ.2459.

นอกจากหนังสือพิมพ์ของเชียวสุดแสงจะได้เสนอแนะวิธีการหารายได้ทดแทนของรัฐบาล เพื่อที่รัฐบาลจะสามารถดำเนินการเลิกการพนันได้แล้ว หนังสือพิมพ์ของเชียวสุดแสงยังได้เสนอแนะว่าถ้ารัฐบาลต้องการที่จะให้เลิกการพนันอย่างจริงจัง รัฐบาลต้องดำเนินการปราบปรามการเล่นการพนันอย่างเข้มงวด นอกจากการที่จะมีการจับกุมผู้เล่นการพนันซึ่งหนังสือพิมพ์ของเชียวสุดแสงได้รายงานข่าวเกี่ยวกับการจับกุมผู้เล่นการพนันที่ได้ขออนุญาตหรือเล่นในที่ที่รัฐบาลได้ให้เลิกการพนันแล้วอยู่โดยตลอด เพื่อเป็นตัวอย่างให้เกิดความเกรงกลัว มิให้คิดที่จะลักลอบเล่นการพนัน เช่นในวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ.2456 ความว่า "...เมื่อวันเสาร์เจ้าพนักงานกองตระเวนได้ไปจับพวกที่ก๊งซีลิ่งในขณะที่กำลังเล่นไพ่อยู่ได้ ๒ คน นำไปขังไว้ที่โรงพัก พวกฟ้องตามไปประกันก็ไม่ให้ ดุยิ่งกว่าเปนโทษอย่างอื่น"⁶² หรือในวันที่ 8 เมษายน พ.ศ.2457 "เมื่อตรุษครวนี้พลตระเวนโรงพักบุคโล ได้พายเรือและเดินตรวจจับไฟได้หลายแห่ง จับได้ที่บ้านจีนพัก...บ้านจีนซัว... มีทั้งไฟตองแลไฟปอกด้วย กับที่บ้านอำแดงน้อยก็จับได้...และอื่น ๆ อีกมากจับไปจนแน่นโรงพัก..."⁶³ หรือในวันที่ 12 ธันวาคม พ.ศ.2459 "...เจ้าพนักงานได้ใช้ความสืบจับอย่างแนบเนียน จึงจับพวกเล่นไพ่นกขี้ไก่ไปไม่สามอัน และจับยี่ก็ได้อีกพร้อมทั้งเจ้ามือและเครื่องมือที่น่าห่างสี่ตา..."⁶⁴

หนังสือพิมพ์ของเชียวสุดแสงยังได้แสดงความคิดเห็นว่ารัฐบาลจะต้องห้ามมิให้มีการจำหน่ายอุปกรณ์ที่จะใช้สำหรับเล่นการพนันภายในเมืองไทยอีกด้วย⁶⁵ เพราะหนังสือพิมพ์ของเชียวสุดแสงเห็นว่าถ้าปราบได้ที่รัฐบาลไทยยังคงให้มีการจำหน่ายอุปกรณ์ในการเล่นการพนันแล้ว ก็ไม่มีทางที่รัฐบาลจะปราบปรามการพนันได้อย่างหมดสิ้น⁶⁶

ถ้าเมื่อใดหนังสือพิมพ์ของเชียวสุดแสงได้ทราบข่าวว่า รัฐบาลไทยจะได้มีการห้ามมิให้เล่นการพนันหรือยกเลิกการพนันประเภทใดประเภทหนึ่งแล้ว ก็จะนำเสนอข่าวดังกล่าวในลักษณะของการแสดงความชื่นชมยินดี พร้อมกับจะได้ชมเชยรัฐบาลที่ได้ดำเนินการเลิกการพนันด้วย ดังเช่นเรื่อง "จะเลิกเล่นการพนัน" ในฉบับวันที่ 17 กันยายน พ.ศ.2456 มีความว่า

ในการที่กระทรวงมหาดไทยประชุมสมุหเทศาภิบาลปีนี้ ได้ข่าวว่าได้ประชุมตกลงกันจะห้ามไม่ให้เล่นการพนันในเวลานักขุดฤกษ์ตรุษ และสงกรานต์ การที่ประชุมได้ตกลงเช่นนี้นับว่าเป็นการดี⁶⁷

⁶² "ไม่ให้ประกัน" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 31 มีนาคม พ.ศ.2456.

⁶³ "แน่นโรงพัก" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 8 เมษายน พ.ศ.2457.

⁶⁴ "จับได้เกือบทั้งหมด" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 12 ธันวาคม พ.ศ.2459.

⁶⁵ "ควรเตรียมไว้" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 20 ธันวาคม พ.ศ.2459.

⁶⁶ "อดไม่ได้จึงต้องพูด" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 16 ธันวาคม พ.ศ.2459.

⁶⁷ "จะเลิกเล่นการพนัน" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 17 กันยายน พ.ศ.2456.

หรือเมื่อรัฐบาลได้ยกเลิกหวย กข. ก็จะต้องแสดงความชื่นชมยินดีและเห็นว่าเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่รัฐบาลได้ดำเนินการเช่นนั้น⁶⁸ หรือเมื่อมีผู้ที่ได้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงสถานที่ที่เคยใช้เป็นบ่อนการพนันให้เป็นโรงจิวก็ได้แสดงความชื่นชมว่าทำให้บริเวณดังกล่าวนั้นกลายเป็น “ทัศนารมณ”⁶⁹ หรือการชมเชยกรมตำรวจพระนครบาลที่ได้ยกเลิกการเล่นลอตเตอรี่ในการแข่งม้า ในฉบับวันที่ 17 กรกฎาคม พ.ศ.2466 ว่า

เราจึงจะเว้นการชมเชยเสียมิได้ในการที่กรมตำรวจพระนครบาลของเรา ได้ตั้งต้นห้ามการเล่นการพนันลอตเตอรี่ที่สนามม้า...แลนับว่ากรมตำรวจฯ ได้กระทำการอย่างองอาจในเรื่องที่มีส่วนคาบเกี่ยวกับชาวต่างประเทศนั้นอีกส่วน ๑ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เปนนไปโดยเหตุที่ว่า การอันใดที่เปนนภัยแก่ประชาชนพลเมือง ก็สมควรแล้วที่จะจัดระงับเสียแต่ในเมื่อการยังไม่เข้าเกินไป⁷⁰

หรือการยกย่องว่าวันยกเลิกการพนันครั้งนั้นเป็นวันมหามงคลของเมืองไทยที่ “คนไทย” ควรจดจำควบคุมไปกับวันเลิกทาส ถือเป็นโชคดีของ “คนไทย” ที่ได้มีวันนี้ และให้สำนักในพระมหากษัตริย์คุณของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ที่ทำให้ “คนไทย” ได้มีวันดังกล่าว⁷¹

จากการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ของเซียวยุดเสงได้แสดงให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์ของเขาได้ให้ความสำคัญกับปัญหาที่เกิดจากการเล่นการพนันเป็นอย่างมาก จึงได้พยายามชี้ให้เห็นว่าการพนันเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ มากมาย ซึ่งเป็นการบ่อนทำลายความเจริญก้าวหน้าของเมืองไทย และหนังสือพิมพ์ของเซียวยุดเสงยังได้เสนอแนะวิธีการที่จะช่วยให้รัฐบาลสามารถที่จะเลิกการพนันได้เพื่อจะได้สามารถขจัดปัญหาที่เกิดจากการพนันลงได้ เพื่อให้ประชากรของเมืองไทยเป็นคนที่มีความประพฤติดี สามารถประกอบอาชีพของตนได้อย่างเต็มที่ ไม่ต้องนำเงินรายได้ของตนไปสู่สูญเสียกับสิ่งที่ไม่สมควร และรัฐบาลก็มีต้องคอยแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการพนัน ทำให้สามารถที่จะพัฒนาบ้านเมืองให้เจริญก้าวหน้าได้ดียิ่งขึ้น หรืออาจจะกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า การนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการพนันของหนังสือพิมพ์ของเซียวยุดเสงนั้น ก็ต้องการที่จะนำเสนอปัญหาและการแก้ไขปัญหของเมืองไทย เพื่อที่จะทำให้เมืองไทยมีความเจริญก้าวหน้ามากขึ้น ซึ่งก็เท่ากับว่าเซียวยุดเสงได้ทำหน้าที่ในฐานะนักหนังสือพิมพ์ “ไทย” คนหนึ่ง ในการที่จะช่วยกระตุ้นให้เกิดการแก้ไขปัญหที่เป็นสาเหตุที่บ่อนทำลายความเจริญก้าวหน้าของเมืองไทย และเพื่อให้เกิดการพัฒนาเมืองไทยไปในทางที่ดียิ่งขึ้น

⁶⁸ “รั้งหวยเถื่อนแตก” จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 21 มีนาคม พ.ศ.2458.

⁶⁹ “โรงบ่อนเป็นโรงจิว” จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 3 มีนาคม พ.ศ.2459.

⁷⁰ “ลอตเตอรี่แข่งม้า” จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 17 กรกฎาคม พ.ศ.2466.

⁷¹ “วันมหามงคลของชาติไทย” จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 4 เมษายน พ.ศ.2460.

นอกจากการนำเสนอข่าวและบทความที่แสดงให้เห็นว่าควรยกเลิกการพนันให้หมดสิ้นไปจากสังคมไทย เพื่อให้เมืองไทยพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้นแล้ว หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงยังได้เสนอแนะให้ขจัดปัญหาที่เป็นอุปสรรคกีดขวางความเจริญก้าวหน้าของเมืองไทยในด้านอื่นอีก ที่เห็นได้อย่างชัดเจนก็คือ เรื่อง "โสเภณี" และ "โจรผู้ร้าย" โดยการนำเสนอเรื่องราวดังกล่าวของหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงจะนำเสนอในลักษณะที่แสดงให้เห็นว่าทั้งสองเรื่องเป็นปัญหาที่มีอยู่ในสังคมไทยที่ควรจะต้องได้รับการแก้ไข เพื่อที่จะทำให้เมืองไทยเจริญก้าวหน้าไปในทางที่ดีขึ้น

สำหรับเรื่อง "โสเภณี" นั้น หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงก็จะนำเสนอให้เห็นว่า "โสเภณี" เป็นปัญหาสังคมที่สำคัญปัญหาหนึ่งที่จะนำไปสู่ปัญหาอื่น ๆ ที่จะก่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยขึ้นในสังคมได้ ซึ่งถ้าสังคมมีปัญหาความไม่สงบเรียบร้อยแล้ว ทำให้รัฐบาลต้องเสียเวลากับการแก้ไขปัญหาภายในสังคม ซึ่งอาจจะส่งผลให้การพัฒนาบ้านเมืองให้เจริญก้าวหน้าในด้านอื่น ๆ ต้องชะงักไป แต่ถ้าภายในเมืองไทยไม่มีปัญหาดังกล่าว บ้านเมืองก็จะสงบเรียบร้อย ประชากรมีคุณภาพ ก็จะสามารถช่วยกันพัฒนาบ้านเมืองให้เจริญก้าวหน้าได้ดียิ่งขึ้น

จะเห็นได้ถึงการนำเสนอเกี่ยวกับเรื่อง "โสเภณี" ในลักษณะดังกล่าวจาก การตอบไปรษณีย์เลขฯ (คือ จดหมายที่เขียนมาจากประชาชนทั่วไปเพื่อแสดงความคิดเห็นหรือสอบถามเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์จะเป็นผู้แสดงความคิดเห็นและตอบคำถามดังกล่าว) ในเรื่องที่มีผู้หญิงหากินมาเช่าอยู่ที่ห้องแถวในตรอกตรงข้ามกับโรงพยาบาลศุภภิบาลวัดโคก และได้พาใครต่อใครมาร้องรำทำเพลงเสียงดังมาก ไม่สนใจว่าจะเป็นเวลาใดก็ตามขนาดไหน จึงได้เขียนจดหมายมาเพื่อให้หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงเป็นสื่อกลางเพื่อให้เจ้าหน้าที่ทำการปราบปราม ซึ่งบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ก็ได้ตอบในลักษณะของการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ ในฉบับวันที่ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2459 ว่า

เจ้าหน้าที่ควรจะทำลายรังพวกหากินทางนี้เสีย เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับความสุขสำราญแห่งประชาชน แม้จะไม่ชอบใจพวกหนีภาษีนอนอยู่บ้าง ก็หาเป็นเหตุน่าเกรงใจไม่ อนึ่งตามความสังเกตไม่ว่าที่ไหน ถ้ามีพวกผู้หญิงหากินทางนี้แล้ว ย่อมมีเหตุอุกฉกรรจ์ ที่เรียกว่าศึกชิงนางเกิดขึ้นที่นั่น เช่นลอบฆ่ากันตายและประจันบานกันตายเพราะผู้หญิงมีปรากฏอยู่บ่อย ๆ⁷²

หรือบทความเรื่อง "หญิงสาวต้องเสียคนด้วยเหตุใด?" ในฉบับวันที่ 27 กันยายน พ.ศ.2463 ได้แสดงให้เห็นว่าปัญหาโสเภณีเป็นปัญหาสังคมที่มีความสำคัญมากปัญหาหนึ่งที่ทำให้พลเมืองของประเทศขาดคุณภาพชีวิตที่ดี ทำให้เมืองไทยไม่สามารถพัฒนาให้เจริญก้าวหน้าได้เท่าที่ควร ดังมีใจความว่า

⁷² "ไปรษณีย์เลขฯ" จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2459.

สิ่งอัปมงคลอันเป็นสิ่งแข่งขันกับความรุ่งเรืองของบ้านเมืองก็มีช่องชนิดที่กล่าวนี้ด้วยส่วน ๑ ซึ่งจำเป็นจะต้องระงับปราบปรามให้ลดน้อยลงไป จะเป็นประโยชน์แก่การที่หญิงสาวซึ่งเป็นพลเมืองของท่านจะไม่ต้องถูกชักจูงให้ต้องสูญเสียซึ่งความเป็นมนุษย์ โดยไม่รู้เท่าถึงการนั้นด้วย และจะได้มีพลเมืองดีเพิ่มขึ้นตามสมควร

อีกหนึ่งช่องที่กล่าวนี้นอกจากจะเป็นช่องร้ายแล้ว ยังกระทำความรำคาญให้แก่ชาวบ้านในยามค่ำคืนมากนัก บางทีก็เกิดเหตุวิวาทขึ้นในช่องเหล่านี้ก็มีเรื่อง ๆ เพราะฉะนั้นจึงขอเสนอเรื่องนี้ต่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายตำรวจฯ เพื่อจะได้เร่งดำริห์ทำการระงับปราบปรามบำบัดสิ่งอันเป็นอัปมงคลนั้นเสีย แลก็เพื่อประโยชน์แก่ความรุ่งเรืองของบ้านเมืองดังกล่าวมาแล้วนั้น⁷³

การนำเสนอในเรื่องของ "โสเภณี" นี้ก็เป็นเช่นเดียวกันกับการนำเสนอในเรื่องของการพนันก็คือนอกจากจะชี้ให้เห็นว่า "โสเภณี" เป็นปัญหาอุปสรรคสำคัญประการหนึ่งในการที่จะพัฒนาเมืองไทยให้เจริญก้าวหน้าแล้ว ยังได้เสนอแนะให้เจ้าหน้าที่บ้านเมืองช่วยกันจัดการแก้ไขปัญหาดังกล่าวให้หมดสิ้นไป หรืออย่างน้อยที่สุดก็ให้ลดน้อยลง เพื่อประโยชน์ของบ้านเมือง

สำหรับปัญหา "โจรผู้ร้าย" นี้ก็เป็นเช่นเดียวกันที่หนังสือพิมพ์ของเซี่ยงฮุดเสงจะนำเสนอเรื่องนี้อยู่อย่างสม่ำเสมอทั้งเรื่องราวที่เกิดขึ้นในกรุงเทพฯ และในต่างจังหวัด เช่น การรายงานข่าวเรื่อง "ชะโมยชุมขึ้น" ในฉบับวันที่ 10 ธันวาคม ร.ศ.129 โดยการกล่าวถึงเหตุการณ์การขโมยต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในกรุงเทพฯ⁷⁴ หรือการรายงานข่าวคดีอุกฉกรรจ์ในจังหวัดกรุงเก่า ในฉบับวันที่ 11 ธันวาคม พ.ศ.2459 ว่า

เมื่อ ๓ - ๔ วันมานี้เกิดเหตุอุกฉกรรจ์ขึ้นรายหนึ่ง คือพวกลาวเมืองบลที่มารับจ้างทำนาได้พาภรรยาผู้มีชื่อ มาแต่บ้านโพธิ์อำเภอพระราชวังจังหวัดกรุงเก่า มีเงินแลของแต่งตัวมาหลายร้อยบาทแล้ว เดินมาขึ้นรถที่บ้านม้าอำเภอรอบกรุง... มีคนร้ายคนหนึ่งได้รู้เค้าเงื่อนตรงเข้าเล่นงานลาวชายชู้คนนั้นพันด้วยมีดถูกที่แขน แล้วแย่งเงินกับธนบัตรไปได้ ๑๐๐ บาทเศษ แล้วคนร้ายก็เข้าแย่งของที่แต่งจากหญิงคนนั้นได้ทองรูปพรรณไปอีก ๑๑ - ๑๒ บาทแล้วก็หนีไป⁷⁵

⁷³ "หญิงสาวต้องเสียคนด้วยเหตุใด?" จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 27 กันยายน พ.ศ.2463.

⁷⁴ "ชะโมยชุมขึ้น" จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 10 ธันวาคม ร.ศ.129.

⁷⁵ "ข่าวกรุงเก่า อุกฉกรรจ์" จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 11 ธันวาคม พ.ศ.2459.

หรือการรายงานข่าวโจรผู้ร้ายชุกชุมทำให้เกิดคดีต่าง ๆ เป็นจำนวนมากในจังหวัดสวรรคโลก โดยในฉบับวันที่ 20 ตุลาคม พ.ศ.2459 ได้เสนอข่าวในลักษณะกึ่งฉันทลักษณ์เพื่อให้เห็นถึงความเดือดร้อนเป็นอย่างมากที่เกิดขึ้นกับประชาชนภายในจังหวัดสวรรคโลก ว่า

นิจาเอ๋ย, สวรรคโลก ถึงคราโชก, จะป่นปี้ ร้ายนักร้ายหนา, ในครานี้ เหตุจกรรจ์มี, ไม่หยุดหย่อน ถ้าจับผู้ร้าย, ได้เสียบ้าง คงจะเบาบาง, ลงแน่นอน ประชาชน, พลนิกร ก็จะนอน, ตาหลับสลาย จงเอนดู, บ้างเถอะหนา พุทธเจ้าข้า, เจ้าคุณ มุณนาย พวกราษฎร, เดือดร้อนเหลือรับ พากันเสียทรัพย์, คนละหลาย ๆ ทั้งปล้น ตีชิง, ยิงฟันกันตาย มันแสนร้าย, เหลือทน จับไม่ได้, ไล้มันไม่ทัน จึงปวนป่น, ทุกแห่งหน เดือดร้อนกันยกใหญ่, ยิ่งกว่าไฟลน พุทโธคน, เอ๋ยคนเอ๋ยคน⁷⁶

การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ของเขี้ยวสุดแสงเกี่ยวกับปัญหาโจรผู้ร้ายนั้น นอกจากจะเป็นการรายงานเพื่อชี้ให้เห็นปัญหาที่กำลังเกิดขึ้นเป็นอย่างมากในสังคมไทย และยังเป็นไปเพื่อจะกระตุ้นให้รัฐบาลจัดการป้องกันและปราบปรามปัญหาดังกล่าวอีกด้วย ดังการรายงานข่าวในฉบับวันที่ 17 เมษายน ร.ศ.130 เรื่องที่มีโจรผู้ร้ายชุกชุมในตลาดน้อยในกรุงเทพฯ เนื่องจากภายในตลาดไม่มีไฟฟ้า ทำให้เวลากลางคืนนั้นมีมืดมาก โจรผู้ร้ายจึงมีมาก และไม่สามรถที่จะจับผู้ร้ายได้ เพราะความมืดทำให้โจรผู้ร้ายสามารถหลบหนีได้ง่าย การรายงานข่าวดังกล่าวก็เพื่อต้องการร้องเรียนให้รัฐบาลจัดการแก้ไขปัญหาโจรผู้ร้ายที่เกิดขึ้นเนื่องจากการไม่มีไฟฟ้า โดยให้จัดให้มีไฟฟ้าขึ้นใช้⁷⁷ หรือปัญหาโจรผู้ร้ายที่ชุกชุมในจังหวัดสวรรคโลก ในฉบับวันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ.2459 นั้น หนังสือพิมพ์ของเขี้ยวสุดแสงก็ได้แสดงให้เห็นว่าเป็นเพราะเจ้าหน้าที่ของ รัฐบาลภายในจังหวัดไม่สนใจในการปราบปรามอย่างจริงจัง พร้อมกับได้เสนอแนะให้รัฐบาลไทยดำเนินการให้เจ้าหน้าที่จากส่วนกลางช่วยเหลือในการปราบปรามด้วย ดังมีใจความว่า

ด้วยโจรผู้ร้ายในจังหวัดสวรรคโลกเวลานี้ชุกชุมแลกล้าหาญเป็นอย่างที่สุด เพียงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ถึงวันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ.๒๔๕๙ รวมเวลาหนึ่งเดือนเท่านั้น เฉพาะในท้องที่อำเภอในเมืองมีโจรปล้นทรัพย์ในเวลากลางวันแลกลางคืนก็มีทั้งฆ่าฟันกันตายแลลอบยิงกันตายบ้างไม่ตายบ้างในที่ใกล้ๆ ศาลากลางแลห่างออกไปรวมหลายสิบราย...ยังไม่เห็นว่าบ้านเมืองจะจับกุมผู้ร้ายมาฟ้องให้ศาลลงโทษได้สักรายเดียว...ก็เป็นอันหมดหวังว่าบ้านเมืองจะปราบผู้ร้ายให้สงบลงได้...เพื่อขอพระบารมีพระเดชพระคุณเป็นที่พึ่ง ได้โปรดจัดข้าราชการที่มีความสามารถในการปกครอง(เช่นคุณพระเกษตร์สังครามผู้ว่าราชการ

⁷⁶ "ข่าวจังหวัดสวรรคโลก " จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 20 ตุลาคม พ.ศ.2459.

⁷⁷ "ตลาดมือต้อ" จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 17 เมษายน ร.ศ.130.

การเมืองคนก่อนเป็นต้น) ให้ไปช่วยแนะนำเจ้าคุณยอด (ผู้ว่าราชการเมืองสวรรคโลกในขณะนั้น - - ผู้เขียน) คิดอ่านปราบปรามโจรผู้ร้าย และป้องกันอันตรายให้พลเมืองจังหวัดสวรรคโลกได้รับความร่มเย็นเป็นสุขเหมือนครั้งก่อน ๆ ด้วยเถิด⁷⁸

หรือการกระตุ้นให้รัฐบาลจัดการปราบปรามปัญหาโจรผู้ร้ายเพื่อความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง และความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนพลเมือง ที่เสนอในฉบับวันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ.2464 ดังมีความว่า

การที่ราษฎรจะมีความสงบสุขอยู่เนื่องนิตย์ ก็ต้องอาศัยการปกครอง และการอารักขาของฝ่ายบ้านเมืองเป็นที่ตั้ง ก็เมื่อมีเหตุภัยอันตรายด้วยโจรกรรม ชุกชุมดังนี้ ย่อมเป็นหน้าที่ของฝ่ายบ้านเมืองหรือกระทรวงนครบาลผู้จัดการปกครองจังหวัดในมณฑลกรุงเทพฯ จะต้องริบเร่งดำริทำการปราบปรามให้แข็งแรงที่สุดที่จะทำได้ แม้จะจัดเจ้าหน้าที่ฝ่ายตำรวจฯ ออกไปสมทบกับตำรวจฯ ประจำตำบล ตั้งกองปราบขึ้นเป็นพิเศษ ก็จะเป็นทางทำให้อ้ายเหล่าร้ายสงบลงได้บ้าง และข้อสำคัญหาทางโค่นอ้ายหัวหน้าคนร้ายเสียให้ได้ในเร็ววัน การปราบปรามก็จะค่อยเบามือขึ้นมาก...คงถึงเวลาแล้วที่ควรริบเร่งทำการปราบอ้ายอันธพาลให้เสื่อมสิ้นไปเสียแต่บัดนี้ เพื่อฟื้นความสุขให้มีอยู่โดยมั่นคงสืบไป⁷⁹

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าหนังสือพิมพ์ของเชียวสุดแสงให้ความสำคัญกับการนำเสนอปัญหาสังคมพร้อมกับเสนอแนะและกระตุ้นให้รัฐบาลไทยจัดการแก้ไขปราบปรามปัญหาดังกล่าวให้หมดสิ้นไป ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าหนังสือพิมพ์ของเชียวสุดแสงเห็นว่าปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาที่มีอยู่มากในสังคมไทยและทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมามากมาย และถ้ารัฐบาลไม่จัดการแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างจริงจังแล้วจะเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาเมืองไทยให้เจริญก้าวหน้าหรืออาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่าการนำเสนอปัญหาและกระตุ้นให้รัฐบาลแก้ไขปัญหาของหนังสือพิมพ์ของเชียวสุดแสงนั้นก็น่าจะเป็นเพราะความต้องการที่จะให้เมืองไทยสามารถที่จะพัฒนาให้เจริญก้าวหน้าได้อย่างเต็มที่ โดยปราศจากปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ที่จะบ่อนทำลายความก้าวหน้าและความมั่นคงของประเทศ

นอกจากหนังสือพิมพ์ของเชียวสุดแสงจะนำเสนอปัญหาที่มีอยู่ในเมืองไทย เพื่อกระตุ้นให้เกิดการแก้ไขปราบปรามและเกิดการพัฒนาประเทศไปในทางที่ดีขึ้นแล้ว หนังสือพิมพ์ของเชียวสุดแสงยังได้ส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนากิจการอื่น ๆ ของเมืองไทยที่จะช่วยสร้างความเจริญก้าวหน้า

⁷⁸ "สำเนาเรื่องราวราษฎรชาวสวรรคโลก" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ.2459.

⁷⁹ "เหตุการณ์โจรกรรมในจังหวัดสมุทรปราการและพระประแดง" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ.2464.

ตัดเทียบกับนานาประเทศให้กับเมืองไทยอีกด้วย ที่เห็นได้อย่างชัดเจนก็คือ การสนับสนุนการสร้างเรือรบของราชนาวิกสมาคม เมื่อ พ.ศ.2457 ซึ่งการให้การสนับสนุนในครั้งนี้ของเชียวฮุดเสงนั้น นอกจากอาจจะเป็นการสร้างเรือรบในครั้งนี้เป็นการสร้างเพื่อทูลเกล้าฯ ถวายพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ซึ่งเป็นองค์ประมุขและเป็นผู้ให้การอุดหนุนหนังสือพิมพ์ของเขาแล้ว ยังอาจจะเกิดจากการสร้างเรือรบของราชนาวิกสมาคมนี้เป็นการดำเนินการเพื่อให้เกิดประโยชน์กับเมืองไทยในการป้องกันประเทศจากการรุกรานของข้าศึกทางทะเล ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ทำให้เมืองไทยเจริญก้าวหน้าขึ้นอีกระดับหนึ่งที่มีเรือรบแบบสมัยใหม่เป็นของตนเอง และทำให้มีศักยภาพในการป้องกันตนเองได้ดีขึ้น โดยการให้การสนับสนุนการสร้างเรือรบของราชนาวิกสมาคมในครั้งนี้ ได้เกิดขึ้นทั้งจากการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ของเขา และการเขียนบทความให้การสนับสนุนกิจการดังกล่าวด้วยตัวของ เชียวฮุดเสงเอง โดยใช้นามปากกาว่า "บาทกฤษฎร" ด้วย

หนังสือพิมพ์ของเชียวฮุดเสงนั้นจะได้รายงานข่าวเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวในการรับบริจาคเงินเพื่อสร้างเรือรบของราชนาวิกสมาคมอย่างต่อเนื่อง โดยได้มีการลงประกาศของราชนาวิกสมาคมเมื่อได้มีการก่อตั้งเป็น "ราชนาวิกสมาคมแห่งกรุงสยามในพระบรมราชูปถัมภ์" ได้สำเร็จในฉบับวันที่ 17-18 พฤศจิกายน พ.ศ.2457 เพื่อเป็นการแจ้งให้ประชาชนได้ทราบว่าการก่อตั้งสมาคมแห่งนี้ก็เพื่อที่จะใช้เป็นสมาคมถาวรสำหรับการรับบริจาคเงินเพื่อการสร้างเรือรบถวายพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ เพื่อไว้ใช้ในการป้องกันประเทศ และยังได้แจ้งให้ประชาชนได้ทราบถึงสถานที่ที่รับบริจาคเงินเพื่อนำไปใช้เพื่อกิจการดังกล่าวว่ามีที่ใดบ้าง และจะได้อีกช่วยกันบริจาคให้ได้จำนวนมาก ๆ⁸⁰ และสำหรับเชียวฮุดเสงเองก็ได้เขียนบทความที่จะชักชวนให้ประชาชนไม่ว่าจะชาติใดภาษาใดที่อยู่ภายใต้กฎหมายของไทยให้ร่วมกันบริจาคเงินโดยพร้อมเพรียงกันเพื่อให้กิจการดังกล่าวนั้นบรรลุผลสำเร็จตามเจตนารมย์ที่ได้วางเอาไว้⁸¹ นอกจากนั้นเชียวฮุดเสงยังได้เขียนบทความแสดงความความคิดเห็นเกี่ยวกับการสร้างเรือรบ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ประชาชนให้ความช่วยเหลือในการสร้างเรือรบเพื่อป้องกันประเทศและกระตุ้นให้รัฐบาลจัดการป้องกันประเทศทางทะเลอย่างจริงจัง ในฉบับวันที่ 25 พฤศจิกายน โดยมีใจความว่า

ความเพ้อของข้าพเจ้าที่ปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์ตั้งแต่วันที่ ๘ ถึงวันที่ ๑๕ นั้น ข้อใหญ่ใจความก็มีอยู่ ๔ ประการคือ (๑) ชาวสยามเราอย่าสนใจใน

นอกจากเชียวฮุดเสงจะใช้นามปากกาว่า "บาทกฤษฎร" แล้ว เชียวฮุดเสงยังใช้นามปากกาอื่นๆ อีก ได้แก่ "ผดุง", "ผ.ด." และ "อโนมัยเสตร์" รายละเอียดใน หนังสือทศในงานมาปนกิจศพ นายเชียวฮุดเสง สืบเนื่อง. ณ วัดแก้วแจ่มฟ้า วันที่ 10 กันยายน พ.ศ.2482.

⁸⁰ "แจ้งความราชนาวิกสมาคมแห่งกรุงสยาม" จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 17 และ 18 พฤศจิกายน พ.ศ.2457.

⁸¹ บาทกฤษฎร, "การสร้างกองทัพเรือ" จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 17 พฤศจิกายน พ.ศ.2457.

การรักษาป้องกันอาณาเขตรชายทะเล (๒) ชาวสยามเราอย่าอนใจว่าเรามีทาง
พระราชไมตรีอันดีกับนา ๆ ประเทศแล้วเลยละเล็มการป้องกันตัวเราเองเสีย (๓)
ชาวสยามเราทุกคนต้องช่วยรัฐบาลจัดการป้องกันประเทศบ้านเมืองตามสติกำลัง
(๔) รัฐบาลต้องดำริห์จัดสร้างกองทัพเรือให้พอกับความต้องการ ฯลฯ⁸²

แสดงให้เห็นว่าเชี่ยวชาญแสดงเห็นว่าการป้องกันประเทศทางทะเลนั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่จะต้อง
ส่งเสริมสนับสนุนและกระตุ้นให้ประชาชนและรัฐบาลควรที่จะให้ความช่วยเหลือและร่วมมือกัน
ในการดำเนินการเพื่อสร้างเรือรบที่จะสามารถป้องกันประเทศได้อย่างแท้จริง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเชี่ยวชาญ
สุดแสนนั้นให้ความสำคัญกับการสร้างความเจริญก้าวหน้าให้กับเมืองไทย

นอกจากนั้นเพื่อให้การช่วยเหลือสนับสนุนการบริจาดเงินเพื่อสร้างเรือรบในครั้งนี้ให้
ประสบความสำเร็จ หนังสือพิมพ์ของเชี่ยวชาญแสดงยังได้ลงประกาศรายชื่อของผู้ที่บริจาดเงินอยู่โดย
ตลอด ตั้งวันที่ 27 ธันวาคม พ.ศ.2457 – 28 เมษายน พ.ศ.2458⁸³ เพื่อเป็นเกียรติแก่ผู้ที่ได้ทำ
ประโยชน์ให้แก่บ้านเมืองและอาจจะเพื่อให้การประกาศรายชื่อดังกล่าวนั้นส่งผลทางจิตวิทยากับ
ประชาชนอื่น ๆ ให้เกิดความต้องการบริจาดบ้าง เพื่อจะได้มีชื่อของตนปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์
เพื่อเป็นเกียรติประวัติแก่ตนเองและเพื่อให้ผู้อื่นได้รับทราบว่าได้ทำประโยชน์ให้แก่บ้านเมือง ซึ่ง
อาจจะมีผลทำให้มีผู้บริจาดเงินมากขึ้นได้

หนังสือพิมพ์ของเชี่ยวชาญแสดงยังได้ลงบทความที่จะเป็นการกระตุ้นให้ผู้ที่มีทรัพย์มากช่วย
กันออกเงินบริจาดให้สมกับฐานะ เพื่อที่จะทำให้การสร้างเรือรบในครั้งนี้ประสบความสำเร็จได้
อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้นอีกด้วย เนื่องจากเห็นว่าผู้ที่มีทรัพย์มากก็คือผู้ที่ได้รับประโยชน์จากบ้านเมือง
มาก ฉะนั้นก็ควรจะสร้างประโยชน์เป็นการตอบแทนให้กับบ้านเมืองมากกว่าคนทั่วไปตามความ
สุขสบายและประโยชน์ที่ตนได้รับ ดังในฉบับวันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ.2457 มีความว่า

เห็นได้ในการเรียรายสร้างเรือรบครั้งนี้ ยังไม่ปรากฏว่ามีเศรษฐีคนใดได้
ออกเงินเรียรายตามส่วนของรูปท่านเศรษฐีเลย อย่าว่าแต่เศรษฐีสยามเท่านั้น ถึง
แม้ผู้ที่เอาใสรายรัฐบาลจนได้เป็นเศรษฐีก็ยังเห็นยวนหนืดอยู่นั่นเอง ดูเป็นการน่าอาย
แก่คนยากจนนัก...เราอยากขอเตือนท่านบรรดาเศรษฐีให้ทราบเสียเล็กน้อยว่า
เมื่อเวลาบ้านเมืองสงบสุข ท่านก็คงรับความสุขมากกว่าคนยากจนหลายร้อย
หลายพันเท่า นั้นเป็นไม่ต้องสงสัย แต่เมื่อเวลาบ้านเมืองเกิดทุกข์ภัยขึ้นแล้ว

⁸² บาทบุญชร, “ความเห็นของข้าพเจ้าตอบพันแหลม” จินโนสยามวารศัพท์. วันที่ 25 พฤศจิกายน
พ.ศ.2457.

⁸³ “รายพระนามและนามผู้เสียเงินเข้าเรียรายสร้างเรือหรือชื่อเรือรบถวาย” จินโนสยามวารศัพท์. ตั้งแต่
วันที่ 27 ธันวาคม พ.ศ.2457 ถึง วันที่ 22 เมษายน พ.ศ.2458.

ความทุกข์ยากของท่านก็มากกว่าคนปากเดียวท่องเดี่ยวตั้งร้อยพันเท่าเหมือนกัน เพราะฉะนั้นการที่ท่านได้ลงทุนสำหรับบ้านเมืองประเทศนั้นก็ไม่ใช่อื่น คือรักษาความสุขของพวกท่านนั่นเอง จงอย่าทำตัวเป็นคนตระหนี่ไปเลย⁸⁴

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงให้ความสำคัญกับการให้ความช่วยเหลือรัฐบาลในการที่จะก่อให้เกิดการสร้างความเร็วก้าวหน้าและความมั่นคงปลอดภัยให้กับเมืองไทย โดยให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ในการสร้างเรือรบของราชนาวีสยามคมเพื่อป้องกันประเทศทางทะเลและเพื่อให้แนวความคิดในการป้องกันประเทศทางทะเลของรัฐบาลเกิดผลในทางปฏิบัติอย่างสูงสุดนั้น เซียวฮุดเสงจึงได้เสนอแนะแนวทางการจัดการสร้างเรือรบเพื่อป้องกันประเทศที่เขาเห็นว่าจะทำให้กองทัพเรือของไทยมีกำลังมากขึ้นและสามารถป้องกันประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยการนำเสนอบทความในฉบับวันที่ 18 พฤศจิกายน พ.ศ.2457 ในลักษณะของการเสนอแนะถึงการสร้างเรือรบของรัฐบาลที่เขาเห็นว่าจะเกิดประโยชน์กับเมืองไทยมากกว่า

ถ้าคิดถึงเงินทุนที่ต้องลงแล้ว ยังเห็นว่าการสร้างเรือพิฆาตจะเปลืองเงินน้อยกว่าเรือครูเซอร์อยู่เสมอ...แลเรือพิฆาต ๕ ลำนี้มีโอกาสอาจทำลายเรือรบของข้าศึก เช่นเรือแบตเติลชิปเรือครูเซอร์หุ้มเกราะที่กำลังมากกว่าได้เสมอ ดังนี้จะไม่เรียกว่าสร้างเรือพิฆาตลงทุนน้อย แลได้ผลมากกว่าสร้างเรือรบขนาดเรือ ๗ หรือ?...ส่วนเรือได้นำนั้นย่อมทำหน้าที่ต่างกับเรือพิฆาตอยู่เล็กน้อย...เรือได้นำนั้นสำหรับทำลายเรือรบข้างที่มีกำลังมากถ้ายเดียว ทั้งได้ทำการในที่กำบังคืออยู่ในใต้น้ำ เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นต้องใช้ปืนใหญ่ไปก็ได้...อาไศรยเหตุผลที่กล่าวมานี้แล้วเราจึงเห็นว่า สมควรที่รัฐบาลจะอนุญาตให้กระทรวงทหารเรือจัดสร้างเรือพิฆาตแลเรือได้นำขึ้นโดยเร็วเพื่อเพิ่มกำลังกองทัพเรือเมืองเรา ทั้งอุดหนุนความประสงค์ของราชนาวีสยามคมให้เกิดเป็นผลดียิ่งขึ้นด้วย⁸⁵

ถึงแม้ว่ารัฐบาลจะมีได้นำข้อเสนอแนะของเซียวฮุดเสงไปใช้ในทางปฏิบัติ แต่จากบทบาทของการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงและของเซียวฮุดเสงเองเกี่ยวกับเรื่องการสนับสนุนกิจการ ๆ ที่สร้างความเจริญก้าวหน้าให้กับประเทศ แสดงให้เห็นว่า เซียวฮุดเสงให้ความสนใจกับการสร้างความเจริญก้าวหน้าและความมั่นคงให้กับเมืองไทย จึงได้มีการนำเสนอข่าวและเสนอแนะแนวทางที่เห็นว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเมืองไทยและพร้อมที่จะให้การช่วยเหลือสนับสนุนกิจการต่าง ๆ ที่จะนำความเจริญก้าวหน้าและความมั่นคงปลอดภัยมาสู่เมืองไทย

⁸⁴ "การป้องกันบ้านเมือง" จีนโนสยามวารศัพท์ วันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ.2457..

⁸⁵ บาทฤชธร. "การสร้างกองทัพเรือ" จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 18 พฤศจิกายน พ.ศ.2457.

นอกจากการนำเสนอข่าวเพื่อส่งเสริมให้เกิดการสร้างความจริงกัวหน้าชัดสิ่งที่เป็นอุปสรรคปัญหาสังคมของเมืองไทยแล้ว หนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์ของเซียวฮุดเสงยังได้นำเสนอประเด็นเกี่ยวกับทางด้านการเมืองการปกครองด้วย แต่มีข้อน่าสังเกตว่าถึงแม้ว่าในระยะนี้จะยังไม่มีกฎหมายที่เกี่ยวกับการควบคุมการนำเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ ซึ่งทำให้อาจจะมองเห็นว่าหนังสือพิมพ์มีอิสระมาก สามารถที่จะนำเสนอเรื่องราวใด ๆ ก็ได้ เพราะไม่มีกฎหมายที่กำหนดบทลงโทษ แต่อย่างไรก็ตามรัฐบาลไทยก็มีวิธีการที่จะทำการควบคุมการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์อยู่บ้าง วิธีการที่สำคัญวิธีหนึ่งก็คือ “การให้เงินอุดหนุน” ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว ซึ่งหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงก็ถูกควบคุมด้วยวิธีดังกล่าวด้วยเช่นกัน จึงทำให้การนำเสนอประเด็นเกี่ยวกับการเมืองการปกครองของหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงนั้นจะไม่นำเสนอประเด็นที่จะส่งผลกระทบต่อ “ระบบการปกครอง” ของไทย

การไม่นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับระบบการปกครองของหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงนั้นยังอาจจะเป็นเพราะผลที่สืบเนื่องมาจากการเพ่งเล็งของรัฐบาลไทยที่มีต่อเซียวฮุดเสงว่ามีส่วนในการส่งเสริมความคิดในการเคลื่อนไหวเพื่อดำเนินการเปลี่ยนแปลงการปกครองของคณะ ร.ศ.130 ซึ่งอาจจะทำให้เซียวฮุดเสงจำเป็นต้องพยายามที่จะไม่กระทำการใดที่จะกระทบกระเทือนต่อความสัมพันธ์กับรัฐบาลไทย เพราะเกรงว่าหากเขาทำสิ่งใดที่ทำให้รัฐบาลไทยเกิดความไม่พอใจเขามากขึ้น โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับระบบการเมืองการปกครองซึ่งเป็นเรื่องที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อสถานะของรัฐบาลไทยและความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ อาจส่งผลต่อการดำเนินชีวิตของเขาในเมืองไทยได้ กล่าวคือ อาจจะทำให้เขาไม่สามารถที่จะดำเนินชีวิตในเมืองไทยต่อไปได้ อาจจะต้องถูกเนรเทศเช่นเดียวกับ “ชาวจีน” อื่น ๆ ที่กระทำการที่ส่งผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยในเมืองไทย ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้จึงทำให้หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงจะหลีกเลี่ยงไม่นำเสนอหรือกล่าวถึงเรื่องราวที่ส่งผลกระทบต่อระบบการเมืองการปกครองของไทย

การหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวถึงเรื่องที่จะส่งผลกระทบต่อระบบการเมืองการปกครองของไทยนั้น จะเห็นได้อย่างชัดเจนจากการที่มีผู้เขียนจดหมายถึงบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์ ซึ่งก็คือ เซียวฮุดเสง เพื่อขอความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการปกครองที่มีรัฐสภา ในฉบับวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ.2457 (ซึ่งในจดหมายถึงเขียนถึงหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงนี้จะใช้คำว่า “ปาลิเยเมนต์” ทับศัพท์คำ “Parliament” ในภาษาอังกฤษ) ซึ่งผู้เขียนจดหมายเห็นว่าเป็นระบบการปกครองที่ดี ทำให้ประชาชนมีความเท่าเทียมกัน และจะเห็นได้ว่าเมื่อประเทศใดได้ทำการจัดการปกครองตามระบบดังกล่าวแล้วก็จะพากันรู้สึกยินดี แต่เมืองไทยยังมิได้จัดการปกครองตามระบบดังกล่าว ทั้งที่พระมหากษัตริย์ไทยเองก็เคยมีพระราชปรารภที่ต้องการจะจัดให้มีการปกครองตามระบบดังกล่าว เพียงแต่พระองค์ยังเห็นว่าคนไทยยังมิมีความรู้มากพอจึงยังไม่พร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงระบบการปกครอง แต่ทำไมก็มึพหุชาซึ่งคนไทยโดยทั่วไปเห็นว่ามีควมรู้่น้อยกว่าคน

ไทย ถึงได้มีการจัดการระบบการปกครองตามระบบดังกล่าวแล้วเมื่อเร็ว ๆ นี้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการให้เหตุผลว่าคนไทยยังมีความรู้ไม่พอของรัฐบาลไทยในการที่ยังไม่ได้จัดการปกครองตามระบบที่มีรัฐสภานั้นเป็นเพียงข้ออ้างของรัฐบาลที่ได้คิดที่จะจัดการปกครองดังกล่าวอยู่แล้วใช่หรือไม่⁸⁶

เซียวฮุดเสงซึ่งน่าจะเป็นผู้ที่มีความรู้พอสมควรเกี่ยวกับระบบการปกครองที่มีรัฐสภา เนื่องจากการที่เขาได้เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมากกับการดำเนินการเปลี่ยนแปลงการปกครองในจีน ซึ่งได้จัดการมีการปกครองแบบที่มีรัฐสภานั้นกลับมิได้แสดงความคิดเห็นใด ๆ เกี่ยวกับการนำระบบการปกครองที่มีรัฐสภามาใช้กับเมืองไทย และยังได้เสนอแนะว่า

อย่างไรก็ดีชาวเราทุกวันนี้ ก็มีความสุขสำราญทั่วหน้ากันแล้ว ไม่ควรจะนึกฝันถึงเรื่องปาติเมนต์ปาลียแมวอะไรให้ป่วยการเลย จงช่วยกันตั้งหน้าตั้งตาทำมาหากินในทางสุจริตภาพแลคิดมานะแข่งขันกับชาวต่างประเทศในทางค้าขายในทางช่าง อย่ายอมให้เขากดคอเราได้ก็แล้วกัน นั้นแหละเปนการดีกว่าอะไรหมด⁸⁷

เพื่อให้ผู้อ่านหนังสือพิมพ์ซึ่งส่วนใหญ่ น่าจะเป็น “คนไทย” ได้ตระหนักว่าระบบการปกครองที่เป็นอยู่ในเมืองไทยขณะนี้ เป็นระบบที่ทำให้ประชาชนพลเมือง “ไทย” มีความสุขดีอยู่แล้ว ฉะนั้นไม่ควรที่จะคิดถึงการเปลี่ยนแปลงระบบการเมืองการปกครอง ควรคิดถึงแต่เรื่องการทำมาหากินที่จะทำ ให้ “คนไทย” สามารถต่อสู้กับต่างชาติได้ จะได้ช่วยกันสร้างความเจริญให้กับเมืองไทยจะดีกว่า ซึ่งการหลีกเลี่ยงที่จะแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการปกครองที่มีรัฐสภาและการเสนอแนะเพื่อไม่ให้ “คนไทย” มีความคิดเกี่ยวกับความเรียกร่องระบบการปกครองแบบอื่นมาใช้ในเมืองไทย แสดงให้เห็นว่า เซียวฮุดเสงไม่ต้องการที่จะเผยแพร่แนวความคิดหรือสนับสนุนให้ “คนไทย” เกิดความสนใจในระบบการเมืองการปกครองแบบอื่น ซึ่งขัดกับหลักการการปกครองของไทย และไม่เป็นที่ต้องการของรัฐบาลไทย

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการเมืองการปกครองนั้น หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงจะหลีกเลี่ยงการนำเสนอเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับระบบการเมืองการปกครองของไทย แต่หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงจะให้ความสำคัญกับประเด็นทางการเมืองการปกครอง ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลไทย โดยจะทำการตำหนิติเตียนการกระทำที่ไม่ดีไม่ถูกต้องของเจ้าหน้าที่รัฐบาล เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เจ้าหน้าที่นั้น ๆ ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตน ซึ่งการตำหนินี้จะเห็นได้อยู่โดยตลอดในหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสง ดังจะเห็นได้จากการนำเสนอปัญหาภายในสังคมไทยนั้น หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงก็จะชี้ให้เห็นว่าการที่

⁸⁶ “โปรสเนียลเสชา เรื่องปาติเมนต์ในตะวันออก” จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ.2457.

⁸⁷ เรื่องเดียวกัน.

ปัญหาเหล่านั้นยังคงอยู่ก็เพราะเจ้าหน้าที่รัฐบาลมิได้ทำการแก้ไขปราบปรามอย่างจริงจัง ส่งผลให้การพัฒนาเมืองไทยไม่สามารถกระทำได้อย่างเต็มที่

นอกจากการตำหนิเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลที่มีได้ตั้งใจแก้ไขปราบปรามปัญหาของสังคมไทยแล้ว หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงยังได้ตำหนิพฤติกรรมอื่น ๆ ที่ไม่ดีของเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล โดยมีการนำเสนอในหลายลักษณะ ทั้งการนำเสนอในลักษณะของบทความที่มีข้อความประชดประชัน การกระทำที่ไม่ดีของเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล ทั้งนี้อาจจะเพื่อให้เจ้าหน้าที่ที่มีพฤติกรรมเช่นนั้นได้ตระหนักสำนึก และจะได้แก้ไขพฤติกรรม หรืออาจจะเพื่อให้เจ้าหน้าที่ในระดับสูง ๆ ขึ้นไป ได้รับทราบถึงพฤติกรรมที่ไม่ดีเหล่านั้น เพื่อที่จะได้ตักเตือนหรือจัดการแก้ไข เพื่อให้เกิดผลดีกับระบบราชการ และจะส่งผลดีต่อการบริหารปกครองบ้านเมืองโดยส่วนรวมของรัฐบาล ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์กับเมืองไทย ดังในการลงบทความเรื่อง "การคู้ยเซี่ย" ในหนังสือพิมพ์จินโนสยามวารศัพท์ ฉบับวันที่ 2 มิถุนายน พ.ศ.2457 มีความว่า

เราจะต้องคู้ยเซี่ย เราจะต้องพยายามจริง ๆ ยิ่งทำให้มนุษย์ติดคุกกันได้มาก ๆ ก็ยิ่งดี เพื่อนายท่านได้เห็นเราเป็นคนขยัน แลเป็นคนสอดส่อง ตำแหน่งแลเงินเดือนของเราจะได้ถีบขึ้นสูง แต่วิธีคู้ยเซี่ยของเรานั้นต้องให้ความพิจารณาญาณอย่างมากที่สุด ด้วยต้องพิจารณาเห็นว่าแห่งใด ควรคู้ยแห่งใดควรเซี่ย ถ้ามีจนั้นเมื่อไปคู้ยหรือไปเซี่ยถูกที่หลักที่ต่อเข้า ก็จะทำให้เราหกคเมนคอกหัก ใครจะว่าเราไม่คิดถึงเครดิตของบ้านเมืองหรือไม่เป็นประโยชน์ต่อราชการอย่างไรก็ช่าง เพราะเราเคยรู้จักแต่วิชาเสมียนอย่างเดียวเท่านั้น ประโยชน์ที่เราหวังก็คือต้องการจะได้เลื่อนตำแหน่งหรือขึ้นเงินเดือน ส่วนทางโปลิติกจะมีผลร้ายอย่างไรไม่ใช่ธุระของเรา⁸⁸

หรือถ้าพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ได้ส่งผลร้ายต่อประชาชน หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงก็จะนำเสนอในลักษณะของการรายงานข่าวถึงพฤติกรรมที่ไม่ดีของเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลอย่างเปิดเผยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลมีพฤติกรรมที่ไม่ดีอย่างไร เพื่อให้เกิดการลงโทษเจ้าหน้าที่ผู้นั้น เช่น ในฉบับวันที่ 14 เมษายน พ.ศ.2460 การกล่าวถึงพฤติกรรมการหลอกลวงเพื่อเอาผลประโยชน์จากประชาชนของเจ้าหน้าที่รัฐบาลในจังหวัดตรังว่า มีคุณหลวงในจังหวัดตรังคนหนึ่งได้หลอกอำแดงเปี่ยมว่าสามีอำแดงเปี่ยมที่เคยทำงานกับคุณหลวงยังเป็นหนี้คุณหลวงอยู่ 11 บาท 15 สตางค์ ให้อำแดงเปี่ยมหาเงินมาใช้ แต่อำแดงเปี่ยมไม่มีเงิน คุณหลวงจึงขู่ว่าจะฟ้องกรมอัยการให้ติดคุก 6 เดือน แต่ต่อมากลับใจก็นำอำแดงเปี่ยมไปขายให้ขุนปลุกนิสัยเหมาะะ ธรรมการจังหวัดเพื่อเอาไปใช้

⁸⁸ "พยายามคู้ยเซี่ย" จินโนสยามวารศัพท์. วันที่ 2 มิถุนายน พ.ศ.2457.

แรงงานสองเดือน แต่นายพันคำก่าำนมีความสงสารจึงได้ไปไถ่ตัวมา⁸⁹ ซึ่งหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงก็ได้ชี้ให้เห็นว่าพฤติกรรมเช่นนี้ของเจ้าหน้าที่รัฐบาลได้กระทำให้เกิดความเดือดร้อนกับประชาชนพลเมืองของประเทศ โดยกล่าวว่า

ดูเอาเถอะความแอบสลุตแห่งเจ้าพนักงานของรัฐบาลนั้นมิเพียงไต่บ้าง กะอี่ที่นึ่งเท่าเก่าอี่ตุ๊กต่ายังอาจทำแก่พลเมืองของท่านได้ถึงเพียงนี้ ล่ามะหาอะไร กับเก่าอี่ตัวเชื่อง ๆ เล่า⁹⁰

เพื่อกระตุ้นให้รัฐบาลจัดการแก้ไขปัญหาพฤติกรรมที่ไม่ดีของเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล นอกจากนั้น หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงยังได้ตีแผ่การกระทำทุจริตของเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล ทั้งในการนำเสนอในลักษณะบทความแสดงถึงวิธีการกระทำทุจริตของเจ้าหน้าที่รัฐบาลโดยส่วนรวม ดังในบทความเรื่อง “โรคที่กระทำให้นมนุษย์เสียคน” ในฉบับวันที่ 12 มีนาคม พ.ศ.2456 ว่า

๑.โรครับสินบนสำหรับท่านที่เชื่อง ๆ แลที่มีหน้าที่สำคัญ ...๒.โรคเรียกพี่น้องของญาติทั้งฝ่ายเมียแลฝ่ายตัวไปทำการด้วย คนอื่นตะออกเสียถึงจะมีความรู้้อย่างไรก็ช่างมัน ส่วนของฉันทันไม่มีความรู้ก็ใช้ได้...๓.โรคตั้งแบงก์เถื่อน คือ เบิกเงินเดือนเสมียนพนักงานที่อยู่เ็นบังคับ หรือเงินค่าใช้จ่ายบอกว่ายังเบิกไม่ได้ ถ้าใครร่อนเงินให้กู้อันไปก่อน ๑๐๐ ละ ๒๐ หรือ ๑๕...๔. โรคหยิบยืมพระราชทรัพย์ กล่าวคือตนเป็นผู้รักษา หรือเป็นผู้เบิกได้เบิกแลเอาไปฝากแบงก์ หรือให้คนกู้โดยไม่มีเจตนาทุจริต คิดข้อโกง คิดแต่เพียงจะเอาดอกเบีย้นั้นก็ตาม...๕. โรคเห็นมนุษย์เป็นสัตว์กล่าวคือ เห็นมนุษย์ที่หาเลี้ยงชีพ โดยสุจริตตามธรรมดา เป็นหญ้าแห้งใบไม้แห้งเป็นสัตว์เป็นนก แต่มนุษย์ที่หากินโดยทางทุจริตแลเยอหึงจองหงอหัวทิมหลังคาเรือนเห็นเป็นเทวดา⁹¹

หรือการนำเสนอในลักษณะของการร้องเรียนจากประชาชนถึงพฤติกรรมที่ทุจริตของเจ้าหน้าที่รัฐบาลเป็นรายบุคคลด้วย ดังเช่น การนำเสนอ “โปรสนีย์เลขา” ของกรรมกรไทยที่รับจ้างหาบน้ำรดถนนให้กับรัฐบาลไทย ในฉบับวันที่ 20 มกราคม พ.ศ.2459 ซึ่งกรรมกรเหล่านี้จะต้องได้รับพระราชทานผลประโยชน์วันละ 75 สตางค์ โดยจะได้รับทุก 2 สัปดาห์หรือ 14 วัน แต่ได้ทำงานไปถึง 6 สัปดาห์แล้วยังไม่ได้รับเงินค่าจ้าง และหัวหน้างานให้เหตุผลว่าอธิบดีกรมสุขาภิบาลไม่เห็นเบิกเงินให้⁹² จึงได้เขียนจดหมายร้องเรียนผ่านหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสง ซึ่งเซียวฮุดเสงในฐานะ

⁸⁹ “ราวกะชายทอดตลาด” จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 14 เมษายน พ.ศ.2460.

⁹⁰ เรื่องเดียวกัน.

⁹¹ “โรคที่กระทำให้นมนุษย์เสียคน” จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 12 มีนาคม พ.ศ.2456.

⁹² “โปรสนีย์เลขา” จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 20 มกราคม พ.ศ.2459.

บรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ก็ได้ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางในการช่วยร้องเรียนโดยการนำจดหมายดังกล่าวลงในหนังสือพิมพ์ และได้แสดงความคิดเห็นเสนอต่อรัฐบาลด้วยว่า ถ้ารัฐบาลต้องการที่จะสนับสนุนให้ “คนไทย” ทำงานกรรมกรแทน “คนจีน” ได้ รัฐบาลก็ต้องอุดหนุนโดยการจ่ายค่าแรงให้ตรงตามกำหนด หรืออย่าปล่อยให้หน่วยงานชั้นรองๆ ลงมาทุจริตเก็บเงินนั้นไว้เอง⁹³

จากการนำเสนอเรื่องดังกล่าวนอกจากจะเป็นการตำหนิการกระทำทุจริตของเจ้าหน้าที่รัฐบาลเพื่อกระตุ้นให้เกิดการแก้ไขปรับปรุงพฤติกรรมให้ดีขึ้น เพื่อให้การบริหารราชการเกิดประสิทธิภาพและก่อให้เกิดผลประโยชน์กับประเทศโดยส่วนรวมแล้ว การนำเสนอเรื่องดังกล่าวของเชียวฮุดเสงยังแสดงให้เห็นถึงการสนับสนุนการประกอบอาชีพของ “คนไทย” ว่าคนไทยนั้นก็สามารถประกอบอาชีพต่าง ๆ ได้ไม่แพ้ “คนจีน” เพียงแต่คนจีนนั้นจะได้รับการช่วยเหลือสนับสนุนจากพวกพ้องหรือผู้ที่เป็ “เถ้าแก่” แต่คนไทยไม่มีเถ้าแก่ มีแต่หัวหน้าในทางราชการชั้นนายงาน ซึ่งถ้านายงานเห็นอกเห็นใจให้ความช่วยเหลือสนับสนุนแล้ว คนไทยก็จะสามารถทำงานได้อย่างดี⁹⁴ และการให้การสนับสนุนส่งเสริมการประกอบอาชีพของ “คนไทย” ยังเห็นได้จากบทความเรื่อง “คนงานที่เปนชาติไทย” ในฉบับวันที่ 13 มีนาคม พ.ศ.2461 เป็นการแสดงให้เห็นว่าถ้าคนไทยตั้งใจจะทำอะไรอย่างจริงจังแล้ว ก็ทำได้ไม่แพ้คนชาติอื่น และได้แสดงให้เห็นว่าการดูถูกว่าคนไทยไม่สามารถที่จะทำงานหนักได้นั้นไม่เป็นความจริง เพราะอาชีพต่าง ๆ ที่คนไทยเคยได้รับการดูถูกว่าทำไม่ได้ เช่น การแจวเรือจ้าง การลากรถ และกรรมกร นั้น ได้มีคนไทยประกอบอาชีพต่าง ๆ เหล่านั้นแล้ว และยังได้มีการกระตุ้นให้เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลให้ความช่วยเหลือแรงงานไทยเหล่านี้อย่างจริงจัง เพื่อที่จะทำให้คนไทยจะได้มีกำลังใจในการประกอบอาชีพการงานต่าง ๆ มากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้เมืองไทยเจริญก้าวหน้าขึ้นตามไปด้วย⁹⁵

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าหนังสือพิมพ์ของเชียวฮุดเสงจะให้ความสำคัญกับการนำเสนอเรื่องราวที่เกิดกับพฤติกรรมที่ไม่ดี ไม่เหมาะสมของเจ้าหน้าที่รัฐบาล ทั้งที่ทำให้เกิดผลเสียหายแก่รัฐบาลเองและที่ทำให้เกิดความเดือดร้อนแก่ประชาชนทั่วไป เพื่อที่จะทำให้พฤติกรรมที่ไม่ดีเหล่านั้นได้รับการแก้ไข จะได้ไม่มีเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลที่ประพฤติตัวไม่ดีที่สร้างปัญหาให้แก่ระบบราชการและประชาชน เพราะถ้าเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลเป็นบุคคลที่ไม่มีความสามารถและความเหมาะสมที่จะบริหารราชการแผ่นดินแล้ว ก็จะเป็นอุปสรรคอย่างสำคัญยิ่งในการที่จะพัฒนาบ้านเมืองให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

⁹³ เรื่องเดียวกัน.

⁹⁴ เรื่องเดียวกัน.

⁹⁵ “คนงานที่เปนชาติไทย” จีนโนสยามวารศัพท์. 13 มีนาคม พ.ศ.2461.

แต่ในขณะเดียวกัน ถ้าเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลมีความสามารถ ประพฤติตนอย่างเหมาะสม มีผลงานที่ดีในการบริหารราชการแผ่นดินไม่ว่าจะเป็นเรื่องใด ๆ หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงจะได้นำเสนอและกล่าวถึงคุณงามความดีของเจ้าหน้าที่รัฐบาลนั้น ๆ อย่างเปิดเผย เพื่อเป็นเกียรติแก่เจ้าหน้าที่รัฐบาลท่านนั้น ซึ่งอาจจะส่งผลให้เจ้าหน้าที่ท่านนั้นพยายามที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการที่ดีต่อไป และอาจจะเพื่อเป็นตัวอย่างแก่เจ้าหน้าที่รัฐบาลอื่น ๆ ให้ประพฤติปฏิบัติตาม เพื่อที่จะได้เกิดผลดีกับการบริหารราชการแผ่นดินโดยส่วนรวม

การยกย่องชมเชยการปฏิบัติราชการของเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลที่ดีเพื่อเป็นการส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่รัฐบาลอื่น ๆ รวมถึงประชาชนพลเมืองอื่น ๆ ถือเป็นตัวอย่าง เพราะการยกย่องชมเชยผ่านทางหนังสือพิมพ์นั้นอาจจะส่งผลทางจิตวิทยาต่อผู้อ่านคนอื่น ๆ ให้เห็นว่าเมื่อทำความดีแล้ว ก็จะได้รับยกย่องชมเชย เป็นเกียรติประวัติแก่ตนเองและครอบครัว อาจจะทำให้ผู้อื่นเกิดความต้องการที่จะประพฤติปฏิบัติตาม ซึ่งหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงได้นำเสนอการยกย่องชมเชยพฤติกรรมที่ดีของเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลอยู่โดยตลอดเช่นกัน ดังเช่น การยกย่องพระยาวิจิตรภักดีศรีสุราษฎร์ ซึ่งได้ย้ายหน้าที่ราชการจากมณฑลกรุงเก่าไปยังมณฑลสุราษฎร์ในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2459 นั้นทำให้ราษฎรในมณฑลกรุงเก่ามีความเสียใจมาก เพราะท่านเป็นคนดีมีน้ำใจโอบอ้อมอารี ปฏิบัติหน้าที่ต่อทุกคนอย่างเท่าเทียมกันไม่เลือกว่าจะเป็นผู้ดีหรือไม่ หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงยังได้แสดงความเห็นว่าคนดีเช่นนี้ควรที่จะอยู่เป็นกำลังแก่ราชการไทยต่อไป⁹⁶

หรือในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2459 เช่นกัน ได้รายงานข่าวแสดงความเสียใจต่อการถึงแก่อสัญกรรมของมหาอำมาตย์เอก เจ้าพระยาพระเสด็จสุเรนทราธิบดี (ม.ร.ว.เปีย มาลากุล ณ กรุงเทพฯ) อธิบดีกรมศึกษาธิการซึ่งท่านได้ทำประโยชน์ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการศึกษาของเมืองไทยทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษให้มีความเจริญก้าวหน้าขึ้น และเห็นว่าการถึงแก่อสัญกรรมของท่านเป็นเรื่องที่น่าเศร้าโศกเสียใจอย่างยิ่ง และการที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานโกศฐุไม้สิบสองเป็นพิเศษแก่ศพเจ้าพระยาพระเสด็จฯ นั้น เป็นสิ่งที่สมศักดิ์แก่ท่านอย่างยิ่ง⁹⁷ หรือการแสดงความเห็นเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลว่าถ้าเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลร่วมมือร่วมใจกันทำงานแล้ว สิ่งไม่ดีในสังคมคงหมดไป ดังเช่น การชมเชยการปฏิบัติหน้าที่ของปลัดกรมตำรวจพระนครบาลและอธิบดีศาลไบริศภาว่าถ้าทั้งสองร่วมมือกันปฏิบัติงานดังเช่นที่ผ่านมาจะทำให้แก้ไขปัญหายังยี่ได้ ที่เสนอในฉบับวันที่ 24 เมษายน พ.ศ.2460 ดังความว่า

⁹⁶ “ข่าวหัวเมือง จังหวัดกรุงเก่า ย้ายหน้าที่” จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2459.

⁹⁷ “เจ้าพระยาพระเสด็จ” จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2459.

จึงเป็นที่เห็นกันว่าถ้าพระอนุมิตฯ ปลัดกรมตำรวจพระนครบาลหมั้นเอาใจใส่คอยจับพวกกระทำการผิดกฎหมายอยู่เสมอ และเจ้าคุณอธิบดีศาลปกครองคอยระวังมิให้พวกกระทำผิดที่ต้องถูกส่งมาไต่สวนนั้นได้รับประโยชน์พิเศษดังที่เคยเป็นมาก่อน ๆ นั้นแล้ว ในไม่ช้าพวกอั้งยี่ตามท้องสำเพ็งคงจะราบดุน่ากลอง⁹⁸ หรือการยกย่องชมเชยการปฏิบัติหน้าที่อย่างจริงจังของพระยาอธิกรณ์ประกาศ ผู้บัญชาการตำรวจพระนครบาลกรุงเทพฯ ในฉบับวันที่ 9 พฤษภาคม พ.ศ.2466 ทำให้สามารถแก้ไขปราบปรามปัญหาสังคมที่หนังสือพิมพ์ของเชียวฮุดเสงให้ความสำคัญมาโดยตลอดลง ก็คือ การพนัน ให้นลดน้อยลงไปได้ ดังความว่า

พระยาอธิกรณ์ประกาศเป็นผู้ ๑ ซึ่งเราใคร่ขอยกย่องในที่นี้ เพราะท่านได้กระทำหน้าที่โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคใด ๆ คงถือเอาราชการและประโยชน์ของสาธารณชนเป็นใหญ่ เหตุฉะนั้น ช่องการพนันลับอันเป็นแสลงหากินของพวกโสณททุจริตจึงได้ถูกทำลายลงเป็นส่วนมาก ทั้งช่องใหญ่และเล็กตลอดจนการทุจริตอื่น ๆ เช่น การทำและจำหน่ายธนบัตรปลอม ท่านก็ได้กำจัดหมดสิ้นไปแล้ว ไม่น้อยราย⁹⁹

จากการนำเสนอข่าวและบทความที่ได้กล่าวมาทั้งหมดของเชียวฮุดเสงนั้น ไม่ว่าจะเป็นการนำเสนอปัญหาภายในสังคมไทย เพื่อกระตุ้นให้เกิดการแก้ไขปราบปรามปัญหาสังคมเหล่านั้นให้หมดสิ้นไป หรือการส่งเสริมสนับสนุนกิจการที่จะสร้างความเจริญก้าวหน้าให้กับเมืองไทยที่เป็นรูปธรรม ก็คือการสนับสนุนการสร้างเรือรบเพื่อป้องกันประเทศทางทะเล หรือจะเป็นการแสดงความคิดเห็นทางด้านการเมืองการปกครองที่จะให้ความสำคัญกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล โดยจะดำเนินคดีขบวนการที่ไม่ดีของเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลเพื่อกระตุ้นให้เกิดการแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น และการยกย่องชมเชยพฤติกรรมที่ดีเพื่อให้เป็นเกียรติและเป็นตัวอย่างแก่ผู้อื่นนั้น แสดงให้เห็นถึงบทบาทเชียวฮุดเสงได้ทำหน้าที่ในฐานะนักหนังสือพิมพ์ "ไทย" คนหนึ่ง ที่นอกจากจะทำหน้าที่ในการรายงานข่าวสารความเคลื่อนไหวทั่ว ๆ ไปที่เกิดขึ้นทั้งภายในและภายนอกประเทศแล้ว ยังให้ความสำคัญกับการกระตุ้นให้เกิดการแก้ไขปราบปรามปัญหาต่าง ๆ ที่มีอยู่ในสังคมไทยเพื่อขจัดอุปสรรคในการสร้างความเจริญก้าวหน้าให้กับเมืองไทย และส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการ "สร้างสรรค์" สิ่งที่ดีให้กับเมืองไทย

จากบทบาทดังกล่าวของเขานั้นก็แสดงให้เห็นว่าเชียวฮุดเสงให้ความสำคัญกับ "ผลประโยชน์" ของ "ชาติไทย" จึงได้นำเสนอให้แก้ไขปัญหาซึ่งเป็นสิ่งที่ทำลาย "ผลประโยชน์"

⁹⁸ "ต่อเรื่องแตกไปรั้งหนึ่งละ" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 24 เมษายน พ.ศ.2460.

⁹⁹ "ตำรวจกรุงเทพฯ" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 9 พฤษภาคม พ.ศ.2466.

และได้สนับสนุนและเสนอแนะในสิ่งที่เห็นว่าเป็น “ประโยชน์” แก่ “ชาติไทย” ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความเป็น “คนไทย” คนหนึ่งของเซียวฮุดเสง

4.3.2 เซียวฮุดเสงกับการนำเสนอข่าวเมืองจีนในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทย

นอกจากหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยของเซียวฮุดเสงจะนำเสนอข่าวต่าง ๆ ที่เป็น “ประโยชน์” ต่อการพัฒนาเมืองไทยแล้ว จากการที่เซียวฮุดเสงเป็นผู้ที่มีเชื้อสาย “จีน” และได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองในเมืองจีนโดยการให้การสนับสนุนซุนยัตเซนและพรรคก๊กมินตั๋งตั้งได้กล่าวไปแล้วนั้น ทำให้หนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยของเซียวฮุดเสง ก็คือ “จีนโนสยามวารศัพท์” นั้น จึงได้มีการนำเสนอข่าวคราวความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ของเมืองจีนอยู่อย่างสม่ำเสมอ ซึ่งปรากฏว่าการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับเมืองจีนในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยของเซียวฮุดเสงนั้น ก็เช่นเดียวกับ การนำเสนอในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาจีน กล่าวคือ เป็นการนำเสนอข่าวที่แสดงการให้การสนับสนุนขบวนการปฏิวัติของซุนยัตเซน แต่จะมีความแตกต่างกับการนำเสนอในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาจีนตรงที่การนำเสนอในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยนั้น เซียวฮุดเสงไม่สามารถที่จะแสดงออกถึงการให้การสนับสนุนขบวนการปฏิวัติของซุนยัตเซนได้อย่างชัดเจน ทั้งนี้น่าจะเนื่องมาจาก การที่เป็นหนังสือพิมพ์ภาษาไทย ผู้อ่านส่วนใหญ่ก็น่าจะเป็น “คนไทย” ซึ่งถ้าเซียวฮุดเสงแสดงออกถึงการให้การสนับสนุนซุนยัตเซนที่จะดำเนินการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากที่มีพระมหากษัตริย์ปกครอง มาเป็นการปกครองระบอบสาธารณรัฐนั้น คงจะต้องสร้างความไม่พอใจให้กับรัฐบาลไทยเป็นอย่างมาก เพราะเท่ากับเป็นการให้การสนับสนุนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการปกครอง แต่อย่างไรก็ตาม แม้ว่าหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยของเซียวฮุดเสงจะพยายามที่จะไม่แสดงออกถึงการให้การสนับสนุนซุนยัตเซนอย่างเปิดเผย แต่จากการที่นำเสนอความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับการปฏิวัติในจีนและในที่อื่น ๆ อยู่อย่างสม่ำเสมอนี้ก็ได้ออกเป็นสาเหตุที่ทำให้พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ เกิดความหวาดระแวงเซียวฮุดเสงว่า เป็นผู้มีส่วนในการนำเสนอแนวความคิดจนเกิดการเคลื่อนไหวของคณะ ร.ศ.130 ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

โดยการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับเมืองจีนในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยของเซียวฮุดเสงนั้น ถึงแม้จะนำเสนอข่าวเมืองจีนในลักษณะของ “ข่าวต่างประเทศ” แต่ทว่าเนื่องจากเจ้าของและบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ ซึ่งก็คือ เซียวฮุดเสง มีเชื้อสาย “จีน” และเข้าไปเกี่ยวข้องกับ การเคลื่อนไหวทางการเมืองภายในจีน ทำให้การนำเสนอข่าวเมืองจีนในหนังสือพิมพ์ภาษาไทยนั้นจะแสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญกับเมืองจีนมากกว่าประเทศอื่น ๆ โดยจะแยกข่าวเมืองจีนเป็นหัวข้อข่าวต่างหากจากหัวข้อข่าว “ต่างประเทศ” เป็นหัวข้อข่าวว่า “ข่าวประเทศจีน” และจะมีการรายงานข่าวความเคลื่อนไหวของเมืองจีนมากกว่าข่าวของชาติอื่น ๆ และน่าจะมากกว่าหนังสือพิมพ์ภาษาไทยฉบับอื่นด้วย ทั้งนี้เนื่องจากการที่เซียวฮุดเสงได้ออกหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาจีนที่มีจุดประสงค์ที่ต้องการเผยแพร่ข่าวคราวความเคลื่อนไหวในเมืองจีนเพื่อรายงานให้ชาวจีนในเมือง

ไทยได้ทราบความเป็นไปของถิ่นฐานบ้านเกิด และเชื้อวงศ์สกุลก็ยังคงเป็น "ผู้นำ" ของขบวนการปฏิวัติจีนในไทย ทำให้เชื้อวงศ์สกุลน่าจะมี "แหล่งข่าว" ทั้งภายในเมืองจีนและในขบวนการปฏิวัติในที่อื่นๆ ทำให้สามารถที่จะรับทราบข่าวเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ได้ดีกว่าหนังสือพิมพ์ไทยฉบับอื่น ด้วยเหตุนี้อาจจะเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้รัฐบาลไทยเกิดความหวาดระแวงในการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ของเชื้อวงศ์สกุลว่าอาจจะเป็น "ภัย" ต่อระบบการปกครองของไทย จึงได้มีการตักเตือน และให้ทำการ "แก้ตัว" ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในเรื่องกบฏ ร.ศ.130

การนำเสนอข่าวเมืองจีนในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยของเชื้อวงศ์สกุลนั้น ก็จะสะท้อนให้เห็นถึงการสนับสนุนกลุ่มการเมืองในเมืองจีนของเชื้อวงศ์สกุลได้เช่นเดียวกับหนังสือพิมพ์ภาษาจีน ดังเช่น ก่อนการปฏิวัติจีนจะสำเร็จ เชื้อวงศ์สกุลก็จะต่อต้านรัฐบาลราชวงศ์ชิง ซึ่งจะแสดงออกถึงการต่อต้านอย่างเปิดเผยชัดเจนในหนังสือพิมพ์ภาษาจีน แต่สำหรับหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยนั้น เนื่องด้วยเหตุผลจากการ "ควบคุม" ของรัฐบาลไทย ทำให้หนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยของเชื้อวงศ์สกุลนั้นจะนำเสนอข่าวที่เกี่ยวข้องกับรัฐบาลราชวงศ์ชิงเหมือนกับจะนำเสนอข่าวต่างประเทศทั่วไป อย่างเป็น "กลาง" แต่จะมีการแอบแฝงคำกล่าวที่แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลราชวงศ์ชิงมิได้มีความตั้งใจดีในการปกครองเมืองจีน

ดังเช่น ในฉบับวันที่ 3 ธันวาคม ร.ศ.129 มีรายงานข่าวที่รัฐบาลราชวงศ์ชิงได้มีการประกาศว่าจะมีการเปิดประชุมรัฐสภา ที่จะให้มีควบคุมไปกับการปกครองโดยกษัตริย์ เนื่องจากประชาชนจีนในขณะนั้นเห็นว่าการปกครองดังกล่าวจะดีกว่าการปกครองตามระบบกษัตริย์แต่เพียงอย่างเดียว การกระทำของรัฐบาลราชวงศ์ชิงนั้นก็เพื่อเป็นการตอบโต้การเคลื่อนไหวเพื่อเปลี่ยนแปลงการปกครองของขบวนการปฏิวัติที่จะจัดการปกครองแบบสาธารณรัฐที่ไม่มีพระมหากษัตริย์ หนังสือพิมพ์ภาษาไทยของเชื้อวงศ์สกุลก็จะเพียงแต่พยายามชี้ให้เห็นว่าการกระทำดังกล่าวของรัฐบาลราชวงศ์ชิงมิได้หวังดีกับราษฎรจีน แต่จะมีได้แสดงการโจมตีรัฐบาลจีนอย่างเปิดเผยหรือชักชวนให้เกิดการต่อต้านรัฐบาลจีน เช่นที่แสดงออกในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาจีน แต่จะนำเสนอในลักษณะของการทำนายว่าการพยายามปรับปรุงการปกครองของรัฐบาลราชวงศ์ชิงดังกล่าวไม่ได้มีเจตนาดีต่อราษฎรจริง ๆ นั้น ว่าเมื่อ "...ถึงคราวเปิดประชุมประชากรราษฎรสภาในประเทศจีนแต่วันใดแล้ว ประเทศจีนจะต้องตั้งต้นเกิดศึกกลางเมืองแต่วันนั้น เพราะเหตุว่าราษฎรทั้งหลายจะได้รู้ชัด ในความตั้งใจของรัฐบาล ซึ่งเป็นการตรงกันข้ามกับความตั้งใจของราษฎรที่ได้มุ่งหมายมาหลายปี..."¹⁰⁰

หรือการแทรกความคิดเห็นของหนังสือพิมพ์ลงไปในเนื้อหาข่าว ในฉบับวันที่ 9 ธันวาคม ร.ศ.129 เกี่ยวกับการเปิดประชุม รัฐสภาว่าผู้สำเร็จราชการจีนจะให้มีการเปิดประชุมรัฐสภาอีก

¹⁰⁰ "ข่าวประเทศจีน" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 3 ธันวาคม ร.ศ.129.

3 ปีข้างหน้า ตามที่ข้าราชการผู้ใหญ่และข้าหลวงเทศาภิบาลได้ขอมา ซึ่งหนังสือพิมพ์ของเซียวสุดเสงมิได้นำเสนอเพียงเนื้อหาเท่านั้น แต่ได้แสดงความคิดเห็นแทรกลงไปในวงเล็บข้างเนื้อหาว่า ตามข่าวนี้แสดงให้เห็นว่าการเปิดประชุมรัฐสภาของจีนนั้น “ไม่ได้เป็นไปตามความขอร้องของราษฎร”¹⁰¹ การแทรกความคิดเห็นดังกล่าวนี้ เป็นการพยายามที่จะชี้ให้เห็นว่ารัฐบาลจีนไม่ได้ให้ความสำคัญกับความต้องการของราษฎรจีน แต่ทำไปเพราะการเรียกร้องจากข้าราชการผู้ใหญ่และข้าหลวงเทศาภิบาล เพื่อสอดแทรกความคิดว่ารัฐบาลจีนไม่เหมาะสมที่จะปกครองเมืองจีน เพราะไม่คำนึงถึงความต้องการของประชาชน ซึ่งผิดกับขบวนการปฏิวัติที่จะให้มีการปกครองที่มาจากเจตนารมณ์ของประชาชนชาวจีน

จากตัวอย่างดังกล่าวนี้ แสดงให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยของเซียวสุดเสงก็ให้ความสำคัญกับการนำเสนอข่าวเมืองจีน และมีแนวความคิดในการนำเสนอไม่แตกต่างไปจากหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาจีน คือพยายามนำเสนอข่าวโจมตีฝ่ายตรงข้ามกับฝ่ายที่เซียวสุดเสงให้การสนับสนุน เพียงแต่ไม่สามารถที่จะนำเสนอได้อย่างเปิดเผยชัดเจน เช่นในฉบับภาษาจีนได้ และจะนำเสนอในลักษณะของ “ข่าวต่างประเทศ” จะไม่สามารถเรียกเมืองจีนว่าเป็นประเทศของ “เรา” ได้ เช่นในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาจีน

ต่อมาเมื่อการปฏิวัติจีนประสบความสำเร็จแล้ว หนังสือพิมพ์ภาษาไทยของเซียวสุดเสงก็ได้ให้นำเสนอข่าวที่แสดงความยินดีต่อชัยชนะดังกล่าวเช่นเดียวกับในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาจีน ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่า การรายงานคำแปลหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาจีนของหลวงธรรณินฤเบศร์ เจ้ากรมกองตระเวนแพนกงจีนในขณะนี้ จะกล่าวว่าเหมือนกับที่หนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์ได้นำลง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์ของเซียวสุดเสงทั้งฉบับภาษาไทยและภาษาจีนจะมีการนำเสนอข่าวแสดงความยินดีต่อชัยชนะของขบวนการปฏิวัติที่คล้ายคลึงกัน นอกจากนั้นหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยของเซียวสุดเสงก็ยังได้คอยติดตามรายงานความคืบหน้าของชัยชนะของขบวนการปฏิวัติอยู่โดยตลอดเช่นเดียวกัน ดังเช่น ในวันที่ 9 พฤศจิกายน ร.ศ.130 (พ.ศ.2454) ได้รายงานว่า

เมื่อวานนี้ กรุงปักกิ่งแตกแล้ว เจ้าขุนผู้สำเร็จราชการ (ชาติแมนจู) ได้พาบุตรของตน คือพระเจ้าซวนทงฮ่องเต๋หนีไป...ถึงแม้เมื่อก่อนนี้ เราได้พยากรณ์ไว้ว่าความประสงค์ของพวกเก๊กเหม็งคงจะสำเร็จได้ภายใน ศก ๑๓๐ นี้ก็ดี แต่ธรรมดาของการสงครามจะหมายเอาแน่นอนที่เดียวก็ยาก ครั้นมาบัดนี้กรุงปักกิ่งได้มาเสียแก่พวกเก๊กเหม็งในเวลาเร็วพลันนับตั้งแต่วันที่พวกเก๊กเหม็งได้ลุกขึ้นที่มณฑลฮูเป่จนกระทั่งเข้ายึดเอากรุงปักกิ่งเป็นเวลาเพียง ๒๗ วันเท่านั้น ซึ่งไม่มี

¹⁰¹ “ข่าวประเทศจีน ความยินดีที่ได้มีปาร์ลิวเมนต์” จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 9 ธันวาคม ร.ศ.129.

ใครมุ่งหมายว่า การจะเป่นไปดั่งนั้นได้ ควรเป่นการยินดีที่ไม่ทำให้ชีวิตรของเพื่อน มนุษย์ด้วยกันทั้งชาติจีนแลแมนจู้ต้องทำลายลงไปมาก¹⁰²

หรือเมื่อรัฐบาลสาธารณรัฐจีนได้รับการจัดตั้งเรียบร้อยแล้ว แต่มักมีผู้กล่าวกันว่ารัฐบาล สาธารณรัฐยังไม่เป่นรัฐบาลที่ถูกต้อง เพราะยังไม่ได้รับการรับรองจากต่างประเทศ หนังสือพิมพ์ ฉบับภาษาไทยของเซียวฮุดเสงก็ได้แสดงความคิดเห็นเพื่อปกป้องรัฐบาลสาธารณรัฐจีนในเรื่องดัง กล่าวในฉบับวันที่ 14 กุมภาพันธ์ ร.ศ.131 ว่า

ตามประเทศต่าง ๆ ก็ว่ายังไม่ได้รับรองรัฐบาลจีน แต่พูดหรือกงซูลนา ๆ ประเทศอันอยู่ในประเทศจีน ก็คงทำหน้าที่พูดอยู่ตามเดิมส่วนผู้แทนของรัฐบาล จีนอันประจำอยู่ ๆ ประเทศก็คงทำหน้าที่ของพูดอยู่อย่างเดียวกัน ที่สุดนา ๆ ประเทศจะมีราชพิธีหรือการต่างก็ได้เชิญรัฐบาลจีนให้ส่งผู้แทนไปด้วยดั่งนี้ ไม่ ทราบว่าจะต้องรับรองกันไปทำไมอีก แต่อย่างไร ๆ ก็ดีการที่รับหรือมิรับนั้นก็ไม่ เป่นข้อสำคัญอะไรนักเปรียบเหมือนบริษัทที่ตั้งการค้าขาย ถ้าเรามีสินค้าขายให้ เขา หรือมีเงินซื้อสินค้าเขาดั่งนี้แล้ว ถึงจะไม่มีใครรับรอง ก็คงได้ทำการค้าอยู่นั้น เอง ส่วนห้างใหญ่ห้างโตที่เคยมีผู้นำหน้าถือดา เมื่อหมดเครดิตลงแล้ว ความเชื่อ ถือที่เคยรับรองจากมหาชนก็คงหมดสูญไปตามกัน¹⁰³

เมื่อรัฐบาลสาธารณรัฐได้จัดตั้งเรียบร้อยแล้ว ส่งผลทำให้เมืองจีนเกิดความเป็นอันหนึ่งอัน เดียวกันนั้น ในการนำเสนอข่าวเมืองจีนในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยของเซียวฮุดเสงก็จะนำเสนอ ปัญหาระหว่างประเทศของเมืองจีน เนื่องจากการเมืองภายในจีนช่วงนั้นมีความสงบเรียบร้อย ความสนใจของหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงจึงอยู่ที่ปัญหาการรุกรานจีนของต่างประเทศ ซึ่ง ปัญหาหนึ่งที่มีความสำคัญ ใน ร.ศ.131 ภายหลังจากเปลี่ยนแปลงการปกครองของจีนก็คือ การรุกรานมองโกเลียของรัสเซีย เนื่องจากจีนถือว่ามองโกเลียเป็นส่วนหนึ่งของจีน ทำให้การที่ รัสเซียเข้าแทรกแซงมองโกเลียจึงเป่นปัญหาระหว่างจีนกับรัสเซีย

หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงก็ได้นำเสนอข่าวนี้เหมือนเช่นข่าวต่างประเทศที่เกิดขึ้นในที่อื่น เป่นการกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่จะแตกต่างกันตรงที่เนื่องจากเหตุการณ์นี้ส่งผลกระทบต่อ ผลประโยชน์ของเมืองจีนด้วย จึงทำให้การนำเสนอข่าวนั้นนอกจากจะกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แล้ว ยังมี การแสดงความคิดเห็นด้วยว่าการกระทำของรัสเซียต่อมองโกเลียนั้นเป่นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เพราะรัสเซียไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงในสัญญาคอนเวนชันที่เมืองเออร์คา ที่ได้กล่าวว่ายอมยกมอง โกลเลียให้อยู่ในความปกครองของจีน แต่ตามที่รัสเซียได้ออกประกาศนั้น รัสเซียได้ยอมรับรองให้

¹⁰² "เรื่องข่าวกรุงปักกิ่ง" จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 9 พฤศจิกายน ร.ศ.130.

¹⁰³ "การรับรองรัฐบาลจีน" จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 14 กุมภาพันธ์ ร.ศ.131.

มองโกเลียมีอิสรภาพ ส่วนมองโกเลียได้สัญญายอมให้ชาวรัสเซียมีอำนาจจัดการเกี่ยวกับนานาประเทศทั่วไป ทั้งให้มีกรรมสิทธิ์ที่จะจัดสร้างทางรถไฟเพื่อจัดการสินค้าภายในมองโกเลีย ซึ่งเท่ากับว่ามองโกเลียนั้นอยู่ภายใต้การควบคุมของรัสเซีย จีนก็มีความโกรธแค้นแต่ไม่สามารถที่จะดำเนินการใด ๆ กับรัสเซียได้ เพราะไม่มีกำลังพอ จึงได้ขอร้องให้มหาประเทศต่าง ๆ ที่มีอำนาจเสมอกับรัสเซียให้ช่วยดำเนินการขัดขวางการกระทำของรัสเซีย¹⁰⁴

หนังสือพิมพ์ของเซียวซุดเสงในฉบับวันที่ 21 พฤศจิกายน ยังได้มีการนำเสนอบทความเสนอแนะให้จีนทำสงครามกับรัสเซีย เพราะการกระทำของรัสเซียเป็นสิ่งที่จีนไม่สามารถจะอยู่เฉยได้ และถ้าจีนไม่ทำอะไรตอบโต้การกระทำของรัสเซียเลยก็จะเป็นช่องทางให้ชาติอื่นรุกรานดินแดนของจีนตามอย่างรัสเซีย หนังสือพิมพ์ของเซียวซุดเสงยังได้แสดงความคิดเห็นว่า “ชาวจีน” ทุกคนยินดีที่จะเสียสละชีวิตและทรัพย์สินช่วยเหลือจีนในการทำสงครามในครั้งนี้ เพราะ “ด้วยเสียประเทศมองโกเลียไป ก็เท่ากับจีนได้เสียอิสรภาพอันเต็มบริบูรณ์ไป”¹⁰⁵ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความไม่พอใจของหนังสือพิมพ์ของเซียวซุดเสงที่มีต่อการกระทำของรัสเซียเป็นอย่างมาก และต้องการให้รัฐบาลจีนตอบโต้การกระทำในครั้งนี้ เพื่อรักษา “อิสรภาพ” ของเมืองจีนเอาไว้

การนำเสนอข่าวและบทความในลักษณะดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงแนวความคิดของเซียวซุดเสงว่า เขาต้องการให้เมืองจีนสามารถธำรงรักษาอิสรภาพและความเป็นเอกราชของประเทศเอาไว้เช่นเดียวกับที่เขาได้แสดงบทบาทและการเคลื่อนไหวผ่านในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาจีนหรือผ่านการเคลื่อนไหวของตัวเอง แต่เนื่องจากเป็นการนำเสนอผ่านหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยซึ่งรัฐบาลไทยให้ความสนใจในการนำเสนอข่าวต่าง ๆ เป็นอย่างมาก และการนำเสนอเป็นภาษาไทยทำให้มิได้นำเสนอต่อกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการปลุกเร้าให้ตอบโต้การกระทำของรัสเซียโดยตรง ซึ่งก็คือ “ชาวจีน” ทำให้ภาษาที่ใช้ในหนังสือพิมพ์จะไม่รุนแรงและไม่แสดงการปลุกเร้าให้ตอบโต้รัสเซียโดยเปิดเผยดังเช่นในกรณีของการปิดสินค้าญี่ปุ่นที่จะกล่าวอย่างเปิดเผยให้ตอบโต้ญี่ปุ่นผ่านในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาจีนของเขา

จากหลักฐานในหนังสือพิมพ์ภาษาจีนของเซียวซุดเสงที่รัฐบาลไทยได้แปลนั้น รัฐบาลไทยก็ได้แปลเกี่ยวกับเรื่องปัญหาระหว่างมองโกเลียกับรัสเซีย เพียงแต่มีการกล่าวว่ามี การนำเสนอข่าวดังกล่าวลงในหนังสือพิมพ์ฉบับวันที่ 6 ธันวาคม ร.ศ.131(พ.ศ.2455)¹⁰⁶ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะเหตุการณ์รุกรานของรัสเซียดังกล่าวมิได้ก่อให้เกิดเหตุการณ์รุนแรงของชาวจีนในเมืองไทย เช่นการ

¹⁰⁴ “ความอิสรภาพของมองโกเลีย” จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 13 มกราคม ร.ศ.131.

¹⁰⁵ “คำนำ” จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 21 พฤศจิกายน ร.ศ.131.

¹⁰⁶ หจข. ร.6 น.4.7/37 รายงานของหลวงจรณินฤเบศร์ถึงเจ้าพระยาอมราช, ลงวันที่ 6 ธันวาคม

ปิดสินค้าญี่ปุ่น รัฐบาลไทยจึงมิได้ให้ความสนใจที่จะแปลชาวดังกล่าว หรืออาจจะเป็นเพราะในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาจีนของเซียวฮุดเสงเองก็มิได้นำเสนอข้อความที่รุนแรงเกี่ยวกับเหตุการณ์ดังกล่าว เนื่องจากเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นห่างไกลจากชาวจีนในเมืองไทย และชาวจีนในเมืองไทยมิสามารถที่จะกระทำการตอบโต้รัสเซียได้ทันทีเหมือนกับที่ทำกับญี่ปุ่น ทำให้รัฐบาลไทยคาดว่าเหตุการณ์ดังกล่าวคงไม่รุนแรงและไม่ทำลายความสงบเรียบร้อยในเมืองไทยจึงมิได้มีการแปล

แต่อย่างไรก็ตาม การนำเสนอข่าวและบทความเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวของหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงก็ได้สะท้อนให้เห็นถึงความสนใจของเซียวฮุดเสงที่มีต่อเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในเมืองจีน โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอิสรภาพและเอกราชของเมืองจีนในช่วงที่เมืองจีนมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน หรือถูก “รุกราน” จากภายนอก ความสนใจและการให้ความสำคัญของเซียวฮุดเสงต่ออิสรภาพและเอกราชของเมืองจีน ยังจะเห็นได้จากการที่ญี่ปุ่นรุกรานจีนที่ได้นำลงในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยเช่นเดียวกับในฉบับภาษาจีน เช่น การนำเสนอข่าวเรื่องหยวนซื่อไช่ยอมขยายการเช่าจังหวัดกวนตง ในแมนจูเรีย ของญี่ปุ่นออกไปเป็น 99 ปี ในเดือนมีนาคม พ.ศ.2457 ซึ่งหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงมองว่าเท่ากับเป็นการยกให้กับญี่ปุ่น และยังได้อนุญาตให้ญี่ปุ่นสร้างทางรถไฟสายแมนจูเรียใต้และสายอานตงฟุงเทียน จึงได้มีการตำหนิการกระทำดังกล่าวของหยวนซื่อไช่ว่า นอกจากจะทำให้จีนเสียดินแดนและความเป็นใหญ่แล้วยังจะเป็นเหตุให้มหาอำนาจชาติอื่น ๆ พวกกันแบ่งปันดินแดนจีนตามแบบอย่างของญี่ปุ่นอีกด้วย¹⁰⁷ ความคิดเห็นดังกล่าวของหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงแสดงให้เห็นถึงความเป็นห่วงในเรื่อง “อิสรภาพ” และ “เอกราช” ของเมืองจีนของเซียวฮุดเสง

นอกจากนั้นในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยของเซียวฮุดเสงยังได้มีการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อเรียกร้อง 21 ข้อของญี่ปุ่น ซึ่งได้กล่าวไปแล้วว่าสามารถแบ่งออกได้เป็น 5 หมวดด้วยกัน โดยในหมวดสุดท้ายที่กล่าวถึงการให้ชาวญี่ปุ่นเป็นผู้แนะนำในกิจการต่าง ๆ ของจีน ซึ่งถ้าจีนยอมปฏิบัติตามข้อเรียกร้องดังกล่าวก็จะเท่ากับจีนตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของญี่ปุ่นนั้น หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงก็ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ ในฉบับวันที่ 7 เมษายน พ.ศ.2458 ว่า “ปัญหาเรื่องจะให้จีนใช้ชาติญี่ปุ่นเป็นผู้แนะนำการณ์แผ่นดินแลเป็นครูอาจารย์ตามโรงเรียนซึ่งเปนข้อที่จีนจะไม่ยอมเปนอันขาด”¹⁰⁸ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า “อิสรภาพ” ของจีนนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่สุด จึงทำให้หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงเห็นว่าจีนไม่สามารถที่จะยอมปฏิบัติตามข้อเรียกร้องของญี่ปุ่นที่จะทำให้จีนสูญเสียความมี “อิสรภาพ” ได้

¹⁰⁷ “ข่าวประเทศจีน จีนกับญี่ปุ่น” จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 26 มีนาคม พ.ศ.2457.

¹⁰⁸ “ข่าวประเทศจีน จีนกับญี่ปุ่น” จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 7 เมษายน พ.ศ.2458.

แต่เมื่อสภาพการเมืองภายในเมืองจีนเปลี่ยนแปลงไปได้เกิดความแตกแยกทางการเมืองระหว่างหยวนซื่อไช่กับพรรคก๊กมินตั๋งของซุนยัตเซนนั้น หนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยของเซียวฮุดเสงก็จะแสดงให้เห็นถึงการต่อต้านหยวนซื่อไช่ และสนับสนุนฝ่ายซุนยัตเซน เช่น ในฉบับวันที่ 30 พฤษภาคม พ.ศ.2456 นำเสนอข่าวเรื่องที่หยวนซื่อไช่และเขาเปงกิ้นอัครมหาเสนาบดีในรัฐบาลของหยวนซื่อไช่เกี่ยวข้องกับคดีการลอบสังหารสูงเจียวเหริน เมื่อฝ่ายโจทย์ขอให้หยวนซื่อไช่ส่งตัวเขาเปงกิ้นซึ่งเป็นจำเลยสำคัญไปรับการพิจารณาที่ศาล แต่หยวนซื่อไช่ปฏิเสธโดยตอบว่าหลักฐานที่มีอยู่นั้นไม่เพียงพอที่จะส่งตัวเขาเปงกิ้นไปรับการพิจารณา และหยวนซื่อไช่ยังได้ส่งกองทัพไปตั้งอยู่ตามที่ต่าง ๆ เพื่อเป็นการข่มขู่ผู้ที่เรียกร้องจะให้มีการพิจารณาคดีดังกล่าว ซึ่งหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงได้ตำหนิการกระทำดังกล่าวของหยวนซื่อไช่ว่าได้ “ทุจริตต่อประชาชนกร” และเห็นว่าพลเมืองจีนไม่สามารถนิ่งเฉยต่อการกระทำดังกล่าวของหยวนซื่อไช่ได้¹⁰⁹ เท่ากับเป็นการแสดงความคิดเห็นเรียกร้องให้ประชาชนจีน “ต่อต้าน” การกระทำของหยวนซื่อไช่

หรือการแสดงให้เห็นว่าหยวนซื่อไช่พยายามที่จะ “ใส่ร้าย” พวกของซุนยัตเซนที่เรียกว่า “พวกเก๊กเหม็ง” ผ่านทางหนังสือพิมพ์ที่เป็นพวกเดียวกับหยวนซื่อไช่ เพื่อให้ชาวจีนเห็นว่า “พวกเก๊กเหม็ง” เป็นพวกที่ไม่ดีและจะก่อความวุ่นวายขึ้นในเมืองจีน หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงฉบับวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ.2457 จึงได้ช่วยนำเสนอข่าวเพื่อแก้การนำเสนอข่าวของทางฝ่ายหยวนซื่อไช่เพื่อให้ “ชาวจีน” ไม่เข้าใจ “พวกเก๊กเหม็ง” ไปในทางที่ไม่ดี เพราะอาจจะทำให้เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินการเคลื่อนไหวของพวกเก๊กเหม็งได้ ดังที่ในหนังสือพิมพ์ของฝ่ายหยวนซื่อไช่ กล่าวว่า “พวกเก๊กเหม็งได้คบคิดกับพวกแมนจู จะยกพระเจ้าซวนตงขึ้นเป็นกษัตริ์ เพื่อจะได้ทำลายรัฐบาลของริบปักจิ้นเตี๋ยวนี้”¹¹⁰ หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงก็ได้กล่าวว่าการนำเสนอข่าวดังกล่าว “ล้วนเป็นเรื่องใส่ร้ายพวกเก๊กเหม็งอีกดังตัวอย่างที่เปนมามากแล้ว เพราะฉะนั้นข่าวทางราชการของริบปักจิ้นเตี๋ยวนี้ ถ้าใครขึ้นเอาเป็นอารมณ์แล้ว ก็คงจะต้องพลอยเปนนับไปด้วยเท่านั้น”¹¹¹ เพื่อเป็นการชี้แจงไม่ให้ชาวจีนเชื่อในการนำเสนอข่าวของฝ่ายหยวนซื่อไช่ ซึ่งเป็น “ฝ่ายตรงข้าม” กับฝ่ายของซุนยัตเซนที่เซียวฮุดเสงให้การสนับสนุนอยู่

หรือการตำหนิการยอมทำตามข้อเรียกร้องของญี่ปุ่นของหยวนซื่อไช่ ซึ่งทำให้จีนสูญเสียดินแดน แต่หยวนซื่อไช่กับพวกยังกล่าวว่า หยวนซื่อไช่ยังยึดมั่นในนโยบายเดิมก็คือ จะไม่ยอมเสียความเป็นใหญ่หรือดินแดนของจีนเลย ซึ่งเซียวฮุดเสงในฐานะบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ได้แสดงความคิดเห็นต่อคำกล่าวของฝ่ายหยวนซื่อไช่ ในฉบับวันที่ 26 มีนาคม พ.ศ.2457 ว่า “ดูมัน

¹⁰⁹ “คำนำ ยวนซื่อไช่กับริบปักจิ้น” จิ้นโนสยามวารศัพท์. วันที่ 30 พฤษภาคม พ.ศ.2456.

¹¹⁰ “เหตุการณ์ในประเทศจีน” จิ้นโนสยามวารศัพท์. วันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ.2457.

¹¹¹ เรื่องเดียวกัน.

พูดได้โดยปราศจากขวยใจ" เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นกับเมืองจีนนั้นขัดแย้งกับกับคำกล่าวของหยวนซือไช่ เนื่องจากจีนได้เสียดินแดนให้กับญี่ปุ่นไปแล้วตามข้อตกลงในสัญญา จึงเห็นว่าหยวนซือไช่ควรจะละอายแก่ใจที่ยังคงยืนยันนโยบายเดิมทั้งที่ไม่สามารถปฏิบัติตามได้¹¹² เพื่อชี้ให้ชาวจีนเห็นว่าหยวนซือไช่ไม่สามารถที่จะดำเนินนโยบายในการรักษาความเป็นใหญ่ของจีนไว้ได้ ที่จะให้ชาวจีนเห็นว่าหยวนซือไช่ไม่เหมาะสมที่จะเป็นผู้ปกครองของจีน ซึ่งเท่ากับเป็นการ "ทำลาย" ความนิยมในตัวหยวนซือไช่

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น แสดงให้เห็นว่าเชี่ยวชาญสุดแสงในฐานะที่เป็น "นักหนังสือพิมพ์ไทย" นั้นได้ให้ความสำคัญกับการนำเสนอข่าวเมืองจีนมากกว่าข่าวต่างประเทศอื่น ๆ โดยการแยกออกเป็นหัวข้อข่าวต่างหากจากข่าวต่างประเทศ และจะนำเสนอข่าวความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ของเมืองจีนอยู่อย่างต่อเนื่อง และการนำเสนอข่าวต่าง ๆ ของเมืองจีนนั้นก็จะเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับการเคลื่อนไหวของเชี่ยวชาญสุดแสงในการเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองภายในจีน กล่าวคือ ในช่วงก่อนการปฏิวัติจีนจะสำเร็จก็จะให้การสนับสนุนฝ่ายปฏิวัติของซุนยัตเซน ต่อมาเมื่อการปฏิวัติจีนประสบความสำเร็จและการเมืองภายในจีนมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ก็จะทำให้ความสำคัญกับอิสรภาพและเอกราชของเมืองจีน โดยการนำเสนอข่าวต่อต้านการรุกรานจีนของต่างประเทศ และต่อมาเมื่อเกิดการแตกแยกทางการเมืองภายในจีนก็จะให้การสนับสนุนพรรคก๊กมินตั๋งของซุนยัตเซนและต่อต้านหยวนซือไช่ เพียงแต่การใช้ภาษาในการนำเสนอในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยนั้นจะไม่รุนแรงเช่นในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาจีน และจะมีได้แสดงให้เห็นถึงการให้การสนับสนุนอย่างเปิดเผยชัดเจนนัก แต่จากเนื้อหาใจความของข่าวหรือบทความก็สามารถสะท้อนให้เห็นได้ว่าเชี่ยวชาญสุดแสงให้การสนับสนุนฝ่ายใด

4.3.3 เชี่ยวสุดแสงกับการนำเสนอข่าวเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่าง "ชาวไทย" กับ "ชาวจีน"

เนื่องจากการที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ไทยพระองค์แรกที่ได้รับการศึกษาจากประเทศตะวันตก และในช่วงระยะเวลา 17 ปี ที่ประทับอยู่ในเมืองไทยในฐานะพระบรมโอรสาธิราชนั้น ทรงมีเวลาที่จะเปรียบเทียบสถานการณ์ในเมืองไทยกับประสบการณ์ที่ทรงได้รับมาจากประเทศอังกฤษ ทำให้พระองค์เชื่อมั่นว่าปัญหาใหญ่ของเมืองไทยก็คือ การขาดเจตนาาร่วมกันในหมู่ประชาชน พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ทรงเชื่อว่า การปฏิรูปต่าง ๆ ที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ ได้ทรงกระทำไว้นั้น เป็นเพียงการปฏิรูปให้โครงสร้างทางการปกครองดีขึ้นเท่านั้น แต่มิได้แก้ปัญหาการขาดความร่วมมือกันระหว่างรัฐบาลกับประชาชนและระหว่างประชาชนด้วยกันเอง ฉะนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องมียุทธศาสตร์ที่จะทำให้ความ

¹¹² "ข่าวประเทศจีน จีนกับญี่ปุ่น" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 26 มีนาคม พ.ศ.2457.

เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในสังคมแน่นแฟ้นขึ้น โดยการใช้ลัทธิชาตินิยม¹¹³ กล่าวคือการปลุกใจให้ "คนไทย" มีความรู้สึกชาตินิยม มีความรักและความห่วงใยในความเป็น "ไทย"¹¹⁴

หลักการแห่งอุดมการณ์ชาตินิยมของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ แสดงให้เห็นถึงแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่พระองค์ทรงเผชิญอยู่ได้อย่างชัดเจนที่สุด สิ่งแรกที่ทรงตอบได้คือ ความนิยมในลัทธิการปกครองอื่นที่มีชื่อ "ราชาธิปไตย" เป็นเรื่องของคนที่มีชื่อ "ไทย" เพราะเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับ "ชาติไทย" ประเด็นต่อมาที่ทรงเน้นคือ "ความหมายของชาติไทย" "รูปแบบของความเป็นไทย" และ "หน้าที่ของคนไทย" ทั้งหมดนี้เป็นเนื้อหาสำคัญที่ทรงปลุกฝังให้คนไทยต้องยึดมั่น สื่อในการปลุกฝังของพระองค์นั้นออกมาในรูปของบทพระราชนิพนธ์ต่าง ๆ ผ่านทางหนังสือพิมพ์ และพระบรมราชาโชวาทพระราชทานแก่กลุ่มคนที่ทรงถือเป็นกลุ่ม "เป้าหมาย" สำคัญในการปลุกฝัง ซึ่งก็คือ กลุ่มข้าราชการและปัญญาชนในกรุงเทพฯ ทั้งนี้ด้วยเหตุที่มีความเชื่อมั่นว่าความคิดที่จะเปลี่ยนแปลงระบบการปกครอง จะจำกัดเฉพาะกลุ่มคนในกรุงเทพฯ ซึ่งพระองค์เห็นว่าส่วนใหญ่ยังคงเป็น "ความเข้าใจผิด" ในระบบที่ตนปรารถนา เพราะฉะนั้นจึงเป็นภาระของพระองค์ที่จะทรงอธิบายและชี้ช่องทางที่ถูกต้องให้¹¹⁵

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ทรงพยายามกระตุ้นวิญญาณ หรือดวงใจของคนไทย (Esprit de Corps) ให้เกิดความสำนึกหรือตระหนักถึงความสำคัญและการดำรงอยู่ของชาติและสถาบันต่าง ๆ ของชาติ โดยทรงนำเอาวิธีการของลัทธิชาตินิยมมาใช้ คือ สร้างความรู้สึก หรืออารมณ์ร่วมกันของประชาชนให้มอบความจงรักภักดีให้แก่ชาติของตนเหนือสิ่งอื่นใด รวมทั้งมีความปรารถนาที่จะรักษาไว้ซึ่งความเป็นอิสระทางการเมือง ความมั่นคงปลอดภัย และเกียรติภูมิของชาติไว้ โดยการที่พระองค์ทรงกล่าวอ้างถึง "ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์" นั้นพระองค์ทรงหยิบยืมมาจากการอ้างถึง "พระเจ้าเป็นเจ้า พระมหากษัตริย์ และประเทศ" (God, King and Country) ของอังกฤษ พระองค์ทรงอธิบายถึงทั้งสามสถาบันนี้ให้คนไทยเข้าใจ และตีความให้

¹¹³ ยูทา ชุมจันทร์, "พระบรมราชาโชวาทในการใช้ลัทธิชาตินิยมของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว" *จุลสารโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์* 3/3 (เมษายน – มิถุนายน 2519), หน้า 27.

¹¹⁴ สนิธิ เตชานันท์, "แนวพระราชดำริทางการเมืองในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว : ศึกษาเฉพาะกรณีการพัฒนาการเมืองโดยกระบวนการปกครองท้องถิ่น (2453 – 2468)" (*วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 2527), หน้า 70.

¹¹⁵ อัจฉราพร กมฺพพิสมัย, "อุดมการณ์ชาตินิยมของผู้นำไทย" *เอกสารวิชาการหมายเลข 29 เพื่อประกอบการสัมมนา สองศตวรรษรัตนโกสินทร์: ความเปลี่ยนแปลงของสังคมไทย 20 สิงหาคม 2525*, หน้า 30. (อัดสำเนา).

เหมาะสมตามพระราชประสงค์ของพระองค์¹¹⁶ ซึ่งสื่อหนึ่งที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ทรงใช้เพื่อปลุกใจให้รักชาติก็คือ บทพระราชนิพนธ์ผ่านทางหนังสือพิมพ์ โดยใช้พระนามแฝงว่า "อศฺวพาหุ"¹¹⁷

สาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ทรงดำเนินนโยบายปลุกฝังความรู้สึกชาตินิยมให้เกิดขึ้นในหมู่ "ชาวไทย" นั้น ก็คือ บทบาทของชาวจีนภายในเมืองไทย เนื่องจากการที่ชาวจีนเป็น "ชาวต่างประเทศ" ที่มีจำนวนมากที่สุด กล่าวคือ เมื่อ พ.ศ.2453 มีจำนวนชาวจีนประมาณ 1,200,000 คน จากจำนวนประชากรทั้งหมด 8,305,000 คน¹¹⁸ และชาวจีนได้เข้ามาทำมาหากินทางเศรษฐกิจในเมืองไทย โดยชาวจีนได้เข้ามาทำมาหากินทางเศรษฐกิจนับตั้งแต่อพยพเข้ามาอยู่ในเมืองไทยแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาชีพค้าขาย และได้ขยายอิทธิพลเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น ชาวจีนก็ได้ทำหน้าที่เป็นเจ้าภาษีนายอากร ทำการเดินเรือและต่อเรือสำเภาให้แก่รัฐบาลไทย เมื่อพ่อค้าชาวตะวันตกพากันเดินเรือมาค้าขายกับเมืองไทยเป็นจำนวนมาก ภายหลังการทำสนธิสัญญาเบาว์ริงในปี พ.ศ.2398 ในรัชกาลของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ชาวจีนก็ยังได้ทำหน้าที่เป็น "นายหน้า" หรือที่เรียกว่า "คอมปะโดร์" และพ่อค้าคนกลาง ทำการติดต่อซื้อขายระหว่างชาวไทยกับชาวตะวันตกอีกด้วย ต่อมาในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว จึงปรากฏว่าธุรกิจการค้าที่เกี่ยวกับทรัพยากรสำคัญที่นำรายได้มาให้เมืองไทยเป็นจำนวนมากได้แก่ การค้าข้าว การทำไร่อ้อย โรงสี โรงเลื่อย โรงน้ำตาล เหมืองแร่ ยางพารา การประมง ล้วนตกอยู่ในมือชาวจีนแทบทั้งสิ้น มีทั้งที่เป็นนายทุน เจ้าของกิจการ พ่อค้าคนกลาง ลูกจ้างและกุลี ตลอดจนจนทำการทำอาชีพปลีกย่อยอื่น ๆ เช่น ลากรถ คนรับใช้ พ่อครัว พ่อค้าหาบเร่ ช่างไม้ ฯลฯ

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ได้ตระหนักถึงการเข้ามาครอบงำทางเศรษฐกิจของชาวจีนอย่างชัดเจน อย่างน้อยก็จากกรณี "นัดหยุดงาน" ของชาวจีนในเดือนมิถุนายน พ.ศ.2453 เพื่อคัดค้านการเก็บเงินค่าราชการ ซึ่งการนัดหยุดงานของชาวจีนนี้ทำให้ "ชาวไทย" เกิดความไม่พอใจ "ชาวจีน" โดยได้ปรากฏว่าหลังจากเหตุการณ์การนัดหยุดงานนี้ ชาวจีนที่เดินตามท้องถนนใน

¹¹⁶ ยูพา ชุมจันทร์, "พระบรมราโชบายในการใช้ลัทธิชาตินิยมของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว", หน้า 27.

¹¹⁷ สำหรับที่มาและความหมายของพระนามแฝง "อศฺวพาหุ" ดูรายละเอียดใน สิริวัฒน์ พุ่มเกิด. "อศฺวพาหุกับการใช้วรรณกรรมเพื่อเผยแพร่แนวความคิดและอุดมการณ์ทางการเมือง" (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538), หน้า 20 – 26.

¹¹⁸ วิลเลียม จี สกินเนอร์, แปลโดย พรณี ฉัตรพลรักษ์ และคนอื่นๆ. สังคมจีนในประเทศไทย : ประวัติศาสตร์เชิงวิเคราะห์. (กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2529) , หน้า 72.

กรุงเทพฯ ถูกทำร้ายร่างกายและได้รับการพุดจาสื่อเสียดจากชาวไทยอยู่เนืองๆ¹¹⁹ และชาวจีนยังถูกตำหนิจากประชาชนและหนังสือพิมพ์อื่นๆ ว่าทำตัวไม่เหมาะสม¹²⁰ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความไม่พอใจของชาวไทยที่มีต่อชาวจีน เนื่องจากการนัดหยุดงานของชาวจีนทำให้ชาวไทยต้องประสบความเดือดร้อน เนื่องจากขาดแคลนสินค้าอุปโภคบริโภค เพราะต้องพึ่งพาชาวจีน ดังปรากฏข้อความว่า “ส่วนร้านตลาดทั้งหลายนอกแลในพระนครที่เป็นร้านขายของสดของแห้ง เมื่อพวกจีนเลิกไม่ขายแล้ว สิ่งของขาดตลาดไปมาก ลำบากแก่ผู้ซื้อหา”¹²¹ และพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ยังได้แสดงการ “ตักเตือน” ให้ชาวจีนเห็นว่าถ้าชาวจีนกระทำการเช่นนี้อีก รัฐบาลไทยจะมีการลงโทษ โดยพระองค์ได้โปรดฯ ให้ข้าราชการบริพารของพระองค์จัดการเล่น “จับแจ็กปิดร้าน” เป็นการข่มปราบปรามชาวจีนนัดหยุดงานเลียนแบบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง แทนการข่มปราบเสียป่าอยู่ระยะหนึ่งภายหลังเหตุการณ์นัดหยุดงานเกิดขึ้น¹²² ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความไม่พอใจที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ทรงมีความไม่พอใจต่อการเข้ามาครอบงำทางเศรษฐกิจของชาวจีนและการใช้อิทธิพลทางเศรษฐกิจของตนบีบบังคับรัฐบาลไทย

นอกจากนั้นความไม่พอใจ “ชาวจีน” ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ยังสืบเนื่องมาจากการเคลื่อนไหวทางการเมืองที่เกี่ยวข้องกับเมืองจีนของ “ชาวจีน” ในเมืองไทย นับตั้งแต่ก่อนการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครองในจีนที่มีการเคลื่อนไหวเพื่อหาเสียงสนับสนุนทางการเมืองของชาวจีนที่แตกแยกออกเป็น 2 ฝ่ายใหญ่ ๆ ดังที่ได้กล่าวแล้ว ซึ่งเชี่ยวชาญสุดเสงก็ได้มีส่วนเกี่ยวข้องสำคัญในเรื่องนี้ในการเป็นผู้นำคนหนึ่งที่ให้การสนับสนุนฝ่ายปฏิวัติของซุนยัตเซนในเมืองไทย ทำให้บทบาทและการเคลื่อนไหวทางการเมืองของเชี่ยวชาญสุดเสงได้รับ “ความสนใจ” จากรัฐบาลไทย และยิ่งเมื่อการเปลี่ยนแปลงการปกครองของจีนประสบความสำเร็จ ทำให้จีนปกครองแบบ “สาธารณรัฐ” ซึ่งเป็นระบบการปกครองที่มีรูปแบบที่แตกต่าง หรืออาจจะกล่าวได้ว่า “ตรงกันข้าม” กับการปกครองของไทย และรูปแบบการปกครองดังกล่าวของจีนนั้นก็ได้มาจากการโค่นล้มการปกครองตามแบบ “ราชาธิปไตย” ซึ่งเป็นระบบการปกครองของไทย จึงทำให้แนวความคิดที่ต้องการการปกครองตามแบบของจีนได้เผยแพร่เข้ามาในเมืองไทยด้วย และได้ส่งผลต่อการเคลื่อนไหวที่จะเปลี่ยนแปลงการปกครองของคณะ ร.ศ.130 อีกด้วย

¹¹⁹ สวัสดิ์ ทักษะสุด, “ความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนชาวไทย จีน และตะวันตกในกรุงเทพฯ พ.ศ. 2398–2453” วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. หน้า 205-206.

¹²⁰ “ปัญหาเรื่องจีนในสยาม” บางกอกไทมส์. 31 มีนาคม ร.ศ. 129.

¹²¹ หจข. ร.5 ต.21 / 21 คำกราบบังคมทูลของนายพันโท พระพิณิจสารา วันที่ 3 มิถุนายน ร.ศ. 129.

¹²² กรรภิรมย์ สุวรรณานนท์. “พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯกับการสร้างชาติไทย”, หน้า 84.

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ได้ตระหนักว่าปัญหาการเคลื่อนไหวกว้างไกลทางการเมืองของชาวจีนในเมืองไทยเป็นปัญหาที่สำคัญยิ่งปัญหาหนึ่ง เพราะนอกจากจะทำให้เกิดการเผยแพร่แนวความคิดทางการเมืองในรูปแบบที่ตรงกันข้ามกับการปกครองของไทย ซึ่งเป็นกรอบอันทำลายความมั่นคงทางการเมืองของพระองค์ในฐานะพระมหากษัตริย์ในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์แล้ว¹²³ การที่ชาวจีนในเมืองไทยเข้าไปเกี่ยวข้องกับกรเคลื่อนไหวกว้างไกลทางการเมืองในเมืองจีน ยิ่งก่อให้เกิดความรู้สึกผูกพันกับ “เมืองแม่” และความรู้สึก “ชาตินิยมจีน” เกิดขึ้นอย่างกว้างขวางในหมู่ “ชาวจีน” ในเมืองไทย ซึ่งจะเป็นอุปสรรคสำคัญในการปกครองของรัฐบาลไทยเนื่องจากการที่ชาวจีนมีจำนวนมากในเมืองไทย และรัฐบาลไทยได้ให้การปกครอง “ชาวจีน” เสมือนเป็น “คนไทย” มาโดยตลอด แต่เมื่อ “ชาวจีน” เกิดความรู้สึกถึงความเป็น “จีน” ของตน และเกิดการเรียกร้องให้รัฐบาล “เมืองแม่” เข้ามาปกครองพวกตนที่อยู่ในเมืองไทย ย่อมจะสร้างปัญหาที่สำคัญยิ่งให้กับรัฐบาลไทย

จากปัญหาต่าง ๆ ของชาวจีนซึ่งเป็นสิ่งที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ และ “ชาวไทย” รับรู้กันอย่างทั่วถึง เมื่อมาประกอบกับการที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ทรงต้องการที่จะสร้างความรู้สึกชาตินิยม “ไทย” ด้วยแล้ว จึงทำให้พระองค์เลือก “ชาวจีน” เป็นเป้าหมายในการโจมตี เพื่อที่จะปลุกกระแสความเป็น “ไทย” ให้เกิดขึ้น ดังนั้น พระองค์จึงใช้บทพระราชนิพนธ์ต่าง ๆ นำเสนอแนวความคิดให้ตระหนักถึง “ภัย” ของชาวจีน และมีการวิจารณ์ชาวจีนอย่างรุนแรง เพื่อปลุกใจ “คนไทย” ให้เกิดความรักชาติ

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ทรงพระราชนิพนธ์บทความขึ้นต่อต้านชาวต่างชาติ โดยเฉพาะ “ชาวจีน” ผ่านทางหน้าหนังสือพิมพ์ ในช่วง พ.ศ.2456 – 2459 แต่หลังจาก พ.ศ.2460 เป็นต้นมาไม่ปรากฏว่ามีบทพระราชนิพนธ์ทำนองนี้เลย¹²⁴ (ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะในปี พ.ศ.2460 ไทยได้ประกาศเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 1 ทำให้พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ทรงมีพระราชภารกิจมากขึ้น จึงไม่มีเวลาที่พระราชนิพนธ์บทความต่างๆ และอาจจะประกอบกับการที่เมืองไทยอยู่ในภาวะสงครามนั้นจำเป็นที่ “พลเมือง” ของประเทศจะต้องมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ จึงมิได้พระราชนิพนธ์บทความที่แสดงถึงการต่อต้าน “ชาวจีน” อีก) โดยทรงใช้พระนามแฝง “อัสวาทู” เพื่อแทนพระองค์ในการวิจารณ์ชาวจีน มีการใช้ถ้อยคำรุนแรง แสดงออกถึงความไม่นิยม “ชาวจีน” โดยเฉพาะเรื่องรูปแบบการปกครอง เช่นในเรื่อง “การ

¹²³ ญาณพร เจือจินดา, “เสื่อป่า: โครงสร้างขององค์กรและบทบาททางการเมือง” (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528), หน้า 41.

¹²⁴ พวงร้อย กล่อมเอียง, “พระบรมราชาบายเกี่ยวกับปัญหาชาวจีนในพระราชอาณาเขต รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว” (ปริญาวิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2516), หน้า 290.

เมืองของจีน” ในหนังสือพิมพ์ไทย ฉบับวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ.2456 ก็ได้กล่าวถึงความยุ่งเหยิง และความวุ่นวายที่เกิดขึ้นกับเมืองจีนที่ได้เปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นสาธารณรัฐ ซึ่งเกิดจากการแก่งแย่งผลประโยชน์ของกลุ่มต่าง ๆ ในเมืองจีน และได้กล่าว่วิธีการปกครองที่จีนนำมาใช้นั้น เป็นการปกครองตามแบบลัทธิ “โซเชี่ยลลิสต์” (สังคมนิยม) ที่ทุกคนจะได้รับส่วนแห่งทรัพย์สินอย่างเท่าเทียมกัน และยังได้แนะนำให้ “คนไทย” รังเกียจและช่วยกันระมัดระวัง “ชาวจีน” ในเมืองไทย อีกด้วย¹²⁵

หรือในปกิณกคดีเรื่อง “ท่านประธานาธิบดีจางเจริญ” ที่ลงในหนังสือพิมพ์สยามออบเซอร์เวอร์ ฉบับวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ.2456 ซึ่งเป็นเรื่องที่สืบเนื่องจากระบบการปกครองแบบสาธารณรัฐของเมืองจีนกำลังเป็นที่กล่าวถึงกันอย่างมากในเมืองไทยภายหลังจากจีนเปลี่ยนแปลงการปกครองได้สำเร็จ บทพระราชนิพนธ์เรื่องนี้จึงได้ชี้ให้เห็นว่า การปกครองแบบสาธารณรัฐมิได้เป็นระบบการปกครองที่ “ดี” อย่างที่กล่าวถึงกัน โดยยกตัวอย่างประเทศอังกฤษซึ่งเป็นประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้า ที่เคยดำเนินการปกครองแบบสาธารณรัฐมาแล้ว แต่ได้ใช้ปกครองไม่นาน ก็หันกลับมาใช้การปกครองตามแบบราชาธิปไตยเหมือนเดิม และได้ยกตัวอย่างออลิเวอร์คروมเวล และปอฟริโอดิย์ช ซึ่งเป็นผู้มีชื่อเสียงในการเป็นผู้นำที่ใช้การปกครองแบบสาธารณรัฐว่า การที่ทั้งสองท่านนี้ได้รับการยกย่องมีชื่อเสียงโด่งดัง ก็เพราะถึงแม้ทั้งสองจะเป็นผู้นำในดินแดนที่ใช้การปกครองแบบสาธารณรัฐ แต่ทั้งสองก็ไม่ได้ปกครองตามรูปแบบของสาธารณรัฐ จึงสามารถปกครองบ้านเมืองได้อย่างสงบเรียบร้อย¹²⁶ เพื่อที่จะชี้ให้เห็นว่าระบบการปกครองแบบสาธารณรัฐนั้นมิใช่ระบบที่จะนำบ้านเมืองไปสู่ความเจริญก้าวหน้าได้อย่างที่กล่าวกัน เพื่อให้ “คนไทย” เลิกให้ความสนใจในระบบการปกครองดังกล่าว

หรือในเรื่อง “เมื่อเสร็จเล่นเต้นรำ” ในหนังสือพิมพ์ไทย ฉบับวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ.2456 ก็ จะกล่าวถึงสภาพการเมืองของจีนภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นสาธารณรัฐ ซึ่งในระยะแรกทุกคนต่างพากันชื่นชมยินดีที่สามารถเปลี่ยนแปลงการปกครองได้สำเร็จ แต่เมื่อเวลาผ่านไปก็ทำให้เห็นว่าสภาพการเมืองในจีนภายใต้การปกครองแบบสาธารณรัฐนั้นเกิดความยุ่งยาก วุ่นวายยิ่งกว่าการปกครองแบบราชาธิปไตย เพื่อใช้เมืองจีนเป็นตัวอย่างชี้ให้ “คนไทย” เห็นว่าประเทศทางตะวันออก ซึ่งหมายรวมถึงเมืองไทยด้วยนั้น ยังไม่มีความพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงการ

¹²⁵ อัศวพานู, “เรื่องการเมืองของจีน” ไทย, วันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ.2456.

¹²⁶ อัศวพานู, “ปกิณกคดี บทที่ ๒๑ ท่านประธานาธิบดีจางเจริญ” สยามออบเซอร์เวอร์, วันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ.2456.

ปกครองเป็นสาธารณรัฐ และถ้าดำเนินการเปลี่ยนแปลงในขณะที่ประเทศยังไม่มีความพร้อมก็จะทำให้เกิดปัญหาเป็นอย่างมากเช่นเดียวกันกับเมืองจีน¹²⁷

จากบทพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ภายใต้พระนามแฝง “อัครพาทู” แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเห็นว่าการปกครองระบอบสาธารณรัฐในประเทศจีนนั้นยังไม่ถึงเวลาที่พร้อม และไม่สามารถแก้ปัญหาด้านการปกครองให้ประชาชนเป็นสุข หรือทำให้ประเทศเจริญก้าวหน้าได้ดังหลักการ และทรงหวังเกรงการที่ระบอบสาธารณรัฐจะเข้ามาเป็นที่นิยมในไทย จึงทรงตักเตือนให้ชาวไทยดูเมืองจีนเป็นอุทาหรณ์ ซึ่งเชี่ยวชาญสังเกตเห็นว่าการกล่าวในลักษณะดังกล่าวของ “อัครพาทู” อาจจะก่อให้เกิดความไม่พอใจและรังเกียจ “ชาวจีน” ที่อยู่ในเมืองไทยด้วยเชี่ยวชาญสังเกตจึงได้เขียนบทความเป็นการแก้คำกล่าวของ “อัครพาทู” เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเมืองจีนและชาวจีน และเพื่อที่จะทำให้รัฐบาลไทยที่มีความหวาดระแวงเรื่องการเผยแพร่แนวความคิดทางการเมืองของชาวจีนได้เกิดความเข้าใจเจตนาของชาวจีน รวมถึงตัวของเขาเองด้วยว่า มิได้ต้องการนำแนวความคิดทางการเมืองดังกล่าวเข้ามาเผยแพร่ในเมืองไทย เพื่อที่จะทำให้รัฐบาลไทยจะได้ไม่ตั้งข้อรังเกียจชาวจีน หรือพยายามชักชวนให้เกิดการ “ต่อต้าน” ชาวจีน โดยเชี่ยวชาญสังเกตได้เขียนบทความโต้ตอบบทความของอัครพาทู ในบทความเรื่อง “วิสัยทัศน์เรื่องการเมืองจีน” โดยใช้นามแฝง “บาทกฤษร” ดังใจความว่า

ข้าพเจ้าไม่ได้สงสัยว่า อัครพาทูไม่พอใจให้ความยุติธรรมแก่จีน ผู้เป็นเพื่อนของเรา ... เพราะข้าพเจ้าเห็นว่ามิเหตุสมควรที่อัครพาทูจะให้ความยุติธรรมแก่จีนไม่ได้ เพราะจีนเป็นประเทศที่ทรูตโหดมานานไม่ควรจะรับความยุติธรรมแลยิ่งมาเกิดเป็นโรครีบีบลิคขึ้น ก็ยิ่งเป็นการไม่ควรจะให้ทีเดียว เพราะถ้ายอมให้ความยุติธรรมแล้ว เกรงว่าโรคสำคัญนั้นจะกลายเป็นฝักตามเสด็จไป ข้าพเจ้าไม่เถียงเลย ในข้อที่จีนเป็นประเทศทรูตโหดไม่ควรจะรับความยุติธรรม เพราะทราบแล้วว่าความยุติธรรมอยู่แก่ผู้มีอำนาจ แต่ข้อที่เกรงว่าโรครีบีบลิคจะมาเบียดเบียนนั้น เห็นว่าเป็นการไม่จำเป็นทีเดียว เพราะเหตุว่าสังหารร่างกายตลอดถึงการกินอยู่แห่งของจีน ย่อมผิดกันกับไทยเรา จะมาบังเกิดโรคอย่างเดียวกันอย่างไรได้... อัครพาทูว่า จีนได้ใช้วิธีการปกครองตามลัทธิโซเชี่ยลลิสต์ คือลัทธิที่ว่าคนทุกคนควรได้รับส่วนแห่งทรัพย์สินในโลกนี้เท่า ๆ กันนั้น เป็นความรู้พิเศษ แต่ไกลกันกับความจริงมาก... เรื่องลัทธิโซเชี่ยลลิสต์นั้น ข้าพเจ้าบังอาจกล่าวได้ว่า ในพงษาว

¹²⁷ อัครพาทู, “ปกิณฑกะคดี บทที่ ๒๒ เมื่อเสร็จเล่นเต๋นร่า” ไทย. 13 ธันวาคม พ.ศ. 2456.

ดารจีนที่มีมาถึง ๔๖๐๐ ปีเศษ ยังไม่มีแผ่นดินใด ที่ใช้ลัทธินั้นปกครองบ้านเมือง

เลย¹²⁸

การกล่าวของเซียวฮุดเสงนั้นนอกจากจะเป็นไปเพื่อสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องการปกครองของจีนและ "ชาวจีน" แล้ว ยังแสดงให้เห็นถึงลักษณะของการ "ปกป้องชาวจีน" ของเซียวฮุดเสงในฐานะที่เขาเป็น "ผู้นำ" คนหนึ่งของชาวจีนที่จะต้องคอยปกป้องมิให้ "ชาวจีน" ถูกรังเกียจหรือได้รับการต่อต้านแล้ว การกล่าวในบทความดังกล่าวของเซียวฮุดเสงยังแสดงให้เห็นถึงความต้องการของเซียวฮุดเสงที่จะทำให้ "ชาวจีน" อยู่ร่วมในสังคมเดียวกันกับ "ชาวไทย" ได้อย่างราบรื่น โดยจะเห็นได้จากการที่เซียวฮุดเสงกล่าวว่า "จีนเป็นเพื่อนบ้านใกล้ของเรา แลจีนกับไทยเราได้คุ้นเคยกันมาหลายปี จนมีโลหิตระคนกันซึ่งไม่อาจแยกออกได้แล้ว"¹²⁹ และเห็นว่าเมืองไทยซึ่งเป็นประเทศในเอเชียเหมือนกันกับจีนก็ควรที่จะเห็นอกเห็นใจจีน และถ้ามี "ชาวจีน" คนใดที่กระทำความผิดก็ควรที่จะถือว่าเป็นความผิดส่วนบุคคล มิควรที่จะไปพาดพิงถึง "ชาวจีน" อื่น ๆ และยังได้กล่าวว่ามีชาวจีนที่ดี ๆ และทำประโยชน์ให้เมืองไทยอยู่เป็นจำนวนมากที่ "คนไทย" ควรจะตระหนักถึง¹³⁰

การที่เซียวฮุดเสงกล่าวในหนังสือพิมพ์ภาษาไทยและใช้ถ้อยคำที่แสดงว่าเขาเป็น "คนไทย" คนหนึ่ง ดังเช่น "แลจีนกับไทยเรา" หรือ "สมควรที่ชาวเรา" ที่เข้าใจความเป็นไปของเมืองจีนและ "ชาวจีน" จึงได้ชักชวนให้ "คนไทย" ด้วยกัน ให้เกิดความเข้าใจ "ชาวจีน" ที่ถูกต้องดังเช่นที่เขาได้ทราบมา ก็อาจจะทำให้ผู้อ่าน "คนไทย" คล้อยตามสิ่งที่เขานำเสนอได้ง่าย และการใช้ถ้อยคำดังกล่าวของเซียวฮุดเสงยังแสดงให้เห็นว่า ถ้าเป็นการนำเสนอข่าวหรือบทความในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยแล้ว เซียวฮุดเสงก็จะแสดงตนว่าเป็น "คนไทย" ที่นำเสนอข่าวเพื่อ "คนไทย" ถึงแม้จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ "จีน" ก็จะใช้ถ้อยคำที่เป็น "กลาง ๆ " และใช้ภาษาที่แสดงการโน้มน้าวใจในการอธิบายเพื่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับจีน จะมีได้แสดงการปกป้องชาวจีน โดยการตำหนิผู้ที่ติเตียนชาวจีนโดยตรง เพราะถ้าทำเช่นนั้นก็อาจจะทำให้เกิดการความไม่พอใจหรือเกิดการต่อต้าน "ชาวจีน" มากขึ้นก็ได้ ซึ่งก็อาจจะส่งผลกระทบต่อกระตือรือร้นของ "ชาวจีน" ในเมืองไทยได้

เซียวฮุดเสงได้เขียนบทความที่แสดงให้เห็นถึงความต้องการของเขาที่จะให้ "ชาวจีน" กับ "ชาวไทย" สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างราบรื่น โดยการกล่าวถึงประวัติความเป็นมาของทั้ง 2 ชาติ และใช้วิธีการเขียนและใช้ถ้อยคำแบบเดียวกัน ก็คือ การกล่าวในฐานะที่เป็น "คนไทย" ที่กล่าวถึง "ชาวจีน" เพื่อต้องการส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างคนทั้งสองชาติ ไม่ให้เกิดกระแสการ

¹²⁸ บาทกฤษกร, "วิสัยทัศน์เรื่องการเมืองของจีน" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 27 มิถุนายน พ.ศ.2456.

¹²⁹ เรื่องเดียวกัน.

¹³⁰ เรื่องเดียวกัน, วันที่ 26 มิถุนายน พ.ศ.2456.

ต่อต้านชาวจีนที่อาจจะนำไปสู่ปัญหาอื่น ๆ ในการดำเนินชีวิตของชาวจีนในเมืองไทยได้ ดังเช่นในบทความเรื่อง “จีนกับไทย” ในฉบับวันที่ 24 พฤศจิกายน ร.ศ.129 ที่กล่าวว่า

คนชาติจีนได้เข้ามาตั้งบ้านเรือนทำกินอยู่ในสยามประเทศนี้ ก่อนกว่าชาติอื่นทั้งหมด...ส่วนพระเจ้าแผ่นดินสยามแต่ปางก่อน ก็คงจะทรงพระมหากรุณาแก่ชาติจีนที่เข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภาร แลพระราชทานความชอบธรรมให้แก่ชาติจีนโดยไว้วางพระราชหฤทัยอย่างเช่นพลเมืองสยาม เหตุนี้ชาติจีนกับชาติไทยจึงได้สมาคมคบหา มีบุตรภรรยาผสมชาติกัน โดยปราศจากความรังเกียจ...ส่วนคนชาติจีนเล่าก็มีความนับถือรักใคร่ประเทศแลชาติไทยอย่างสนิทสนม คล้ายกับว่าเป็นเมืองเกิดแลชาติเดียวกัน...คนชาติจีนที่เข้ามาตั้งทำกินอยู่ในเมืองนี้ก็ควรเคารพนับถือพระมหากษัตริย์ รัฐบาลไทยให้เหมือนเจ้านายของตัวเอง แลปฏิบัติตัวให้ถูกต้องตามกฎหมายพระราชบัญญัติที่พลเมืองมีหน้าที่จะต้องประพฤติทุกสิ่งทุกอย่าง ส่วนคนสยามเล่าก็ควรตั้งใจเมตตาปราณีแก่ชาติจีนเหมือนอย่างพี่น้องที่เคยร่วมสุขทุกข์ด้วยกันมา ไม่ควรจะรังเกียจว่าเป็นคนต่างชาติต่างภาษา¹³¹

หรือในบทความเรื่อง “ไทยในเมืองจีนหรือจีนมาเป็นไทย” ในฉบับวันที่ 27 กันยายน พ.ศ.2456 ที่แสดงความคิดเห็นว่า “คนไทย” กับ “คนจีน” มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันมานาน ฉะนั้น “คนไทย” ไม่ควรที่จะแสดงความรังเกียจ “คนจีน” ว่า

ชาวเราควรทราบว่ายไทยกับจีนเป็นชาติที่เนื่องมาจากสายโลหิตเดียวกันหรือมีโลหิตเจือปนกัน จนไม่อาจจะแยกออกได้ มาต่างกันก็แต่ภาษาเท่านั้น เราควรจะมีน้ำจิตน้ำใจรักใคร่ต่อกันแลกันเหมือนญาติพี่น้อง เพื่อรักษาความเป็นอิสรภาพของเรา ไม่ควรจะต้องว่าเป็นคนต่างชาติ แลรังเกียจกันในบางสิ่งที่ไม่จำเป็นเลย¹³²

ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เชี่ยวสุตแสงต้องการที่จะให้ “คนไทย” กับ “คนจีน” นั้นมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เพื่อที่คนทั้งสองกลุ่มจะได้อยู่ภายในสังคมเดียวกันได้อย่างสงบเรียบร้อยและราบรื่น แต่ถึงแม้เชียวสุตแสงจะพยายามใช้ถ้อยคำที่เป็นกลางและโน้มน้าวใจให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเมืองจีนและ “ชาวจีน” ในบทความต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วก็ตาม แต่ก็มีได้ทำให้กระแสของความต้องการที่จะใช้ “ชาวจีน” เป็นเป้าหมายในการโจมตี เพื่อปลุกความรู้สึกชาตินิยมของ “ชาวไทย” ยุติลง พระบาท

¹³¹ “จีนกับไทย” จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 24 พฤศจิกายน ร.ศ.129.

¹³² “ไทยในเมืองจีนหรือจีนมาเป็นไทย” จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 27 กันยายน พ.ศ.2456.

สมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ยังคงใช้พระนามแฝง “อัศวพานุ” พระราชนิพนธ์บทความที่ถึงการโจมตีจีนอยู่ต่อไป

บทพระราชนิพนธ์ต่อมาที่แสดงให้เห็นถึงการโจมตีจีนก็คือเรื่อง “การเขียนรูปอย่างสมัยใหม่” ในหนังสือพิมพ์ไทย ฉบับวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ.2457 ซึ่งได้เปรียบเทียบว่าการเขียนรูปอย่างสมัยใหม่ก็คือ การปกครองตามระบบสาธารณรัฐของจีนที่ไม่มีสิ่งใดที่พอจะยึดเป็นจริงจังได้ กล่าวคือ การปกครองตามระบบสาธารณรัฐของจีนไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปตามรูปแบบการปกครองสาธารณรัฐอย่างแท้จริง เพราะในการปกครองของจีนนั้นประชาชนไม่สามารถที่จะแสดงความคิดเห็นได้เลย มีสภาที่ปรึกษาที่มีให้ทำหน้าที่ให้การปรึกษา และตามรูปแบบการปกครองแบบสาธารณรัฐ ประชาชนจะต้องมีอิสรภาพแต่ประชาชนจีนนั้นมิได้เป็นอิสระ แต่มีอยู่คนเดียวในเมืองจีนที่เป็นอิสระก็คือประธานาธิบดี ซึ่งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ได้เปรียบเทียบว่าเป็น “ประธานาธิบดีผู้ทรงอำนาจลึทธิชาติ”¹³³ และบทพระราชนิพนธ์เรื่องต่อมาของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ที่ถือได้ว่าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อการปลุกกระแสการโจมตี “ชาวจีน” เพื่อสร้างความรู้สึก “ชาตินิยมไทย” นั่นก็คือเรื่อง “พวกยิวแห่งบูรพทิศ” ในหนังสือพิมพ์ไทย ในเดือนกรกฎาคม พ.ศ.2457

บทพระราชนิพนธ์เรื่อง “พวกยิวแห่งบูรพทิศ” นี้เกิดจากการที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ได้รับการศึกษาอบรมแบบตะวันตก จากประเทศอังกฤษเป็นเวลาถึง 9 ปี ทำให้ได้รับอิทธิพลความรู้สึกนึกคิดของชาวอังกฤษมาบ้าง กล่าวคือ ชาวอังกฤษบางพวกนั้นมีความไม่พอใจชาวยิวที่ได้เข้าไปมีบทบาททางเศรษฐกิจอยู่ในอังกฤษ ซึ่งเป็นลักษณะเดียวกันกับที่เมืองไทยประสบปัญหาการครอบงำทางเศรษฐกิจจาก “ชาวจีน”¹³⁴ จึงทำให้พระองค์พระราชนิพนธ์เรื่อง “พวกยิวแห่งบูรพทิศ” เพื่อแสดงการเปรียบเทียบระหว่าง “ชาวจีน” กับ “ชาวยิว” ตามแบบภาพล้อของพวกต่อต้านยิวในยุโรป โดยได้กล่าวถึงนิสัยของยิวที่เป็นสาเหตุที่ทำให้ชาวยุโรปรังเกียจยิว ซึ่งนิสัยเหล่านั้นก็เป็นนิสัยของชาวจีนที่ “คนไทย” ควรจะรับรู้และรังเกียจด้วยเช่นกัน นิสัยดังกล่าวของชาวจีนที่เหมือนกับชาวยิว

ข้อ ๑ ก็คือเรื่องถือโคตร ไม่ว่าจะอยู่แห่งใดฤาแปลงเป็นชาติใด จีนก็คงเป็นจีนอยู่เสมอ...ความรู้สึกไม่ลืมโคตรนี้ ทำให้จีนเป็นคนที่ไม่พึงปรารถนาสำหรับประโยชน์ในการที่จะเข้าไปตั้งทำมาหากินอยู่ในเมืองใดๆ...จีนไม่ยอมรู้สึก

¹³³ อัศวพานุ, “การเขียนรูปอย่างสมัยใหม่ในเมืองจีน” สยามออบเซอร์เวอร์, วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ.2457.

¹³⁴ สิริรัตน์ พุ่มเกิด, อัศวพานุ กับการใช้วรรณกรรมเพื่อเผยแพร่แนวความคิดและอุดมการณ์ทางการเมือง (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538), หน้า 85.

ว่ามีหน้าที่จะต้องกระทำประโยชน์ให้แก่ประเทศที่ตนมาอาศัยอยู่ด้วยแล้ว และไม่ยอมกลายเป็นพลเมืองแห่งประเทศนั้นเลย

ลักษณะที่สองซึ่งเห็นได้ในพวกยิวก็มีอยู่ในจีนโดยบริบูรณ์...จีนได้รับคำสั่งสอนให้แบ่งมนุษย์ออกเป็นสองจำพวก กล่าวคือ จีนและฮวน (คนป่า) ตามความเห็นแห่งจีน ชาวยุโรปก็เป็นฮวนไม่ผิดกับชาวเอเชียอาคนดำ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องกล่าวว่า พวกจีนไม่ได้นึกฝันที่จะทำกิจการอันเกี่ยวข้องกับเราด้วยความสัจย์ตรงต่อตรงเลย เขาย่อมคิดเห็นว่าเขาเรามีอยู่สำหรับประโยชน์ที่เขาจะโกงและเอาเปรียบเท่านั้น ในกิจการทั้งปวงที่เขาทำกับฮวน จีนไม่รู้จักบุญบาป

วิธีและความคิดของจีนในทางหาเงินนั้น...ต้องนับว่าเฉียบแหลมเหมือนกับยิวแทบทุกอย่าง...ตามความคิดของจีน เงินเป็นทั้งปฐมปัจจัยและปัจฉิมปัจจัย ไม่มีสิ่งใดจะเลิศไปกว่าได้ เงินอาจจะทำอะไร ๆ ทุกอย่างได้เพราะเห็นแก่เงิน...จึงต้องนับว่าพวกจีนโดยทางตรงและทางอ้อม ย่อมถ่ายเทซึ่งความสมบูรณ์ของประเทศที่เขาไปอาศัยอยู่ชั่วคราวนั้น ประดุจตัวบ่วงที่ดูดเลือดแห่งคนนั้น¹³⁵

เมื่อบทความเรื่องพวกยิวแห่งบูรพทิศได้ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ไทยแล้ว ปรากฏว่าได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ได้ตอบอย่างมากจากเชื้อฮุนตง โดยใช้นามแฝงต่างๆ กัน เช่น “บาทกฤษร” ได้เขียนเรื่อง “จีนใต้คือไทยเดิม” และเรื่อง “โดยความจริงใจ” ในวันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ.2457 ได้กล่าวว่า

เรื่อง “การเขียนรูปอย่างใหม่ในเมืองจีน” กับเรื่อง “พวกยิวแห่งบูรพทิศ” ที่ได้ลงหนังสือพิมพ์หลายฉบับมาแล้วนั้น ข้าพเจ้ากล้ายืนยันว่าผู้อ่านคงเข้าใจดีทุกคนว่า ท่านเจ้าของเรื่องทั้งสองนั้นได้ตั้งใจเกลียดชังชาติจีนเพียงไร และไม่ใช่ว่าเพียงเกลียดชังความเป็นไปของประเทศจีนเท่านั้น ข้าพเจ้ายังเกลียดชังคนจีนที่มาพึ่งพระบรมโพธิสมภาร ตลอดถึงบุตรหลานเหลนจีนที่เกิดในเมืองนี้อันเป็นคนหาความผิดมิได้ด้วย...ที่ข้าพเจ้าต้องยอมสละเวลาอันประเสริฐคือเวลาหาเช้ากินค่ำกรอกหม้อของข้าพเจ้า มาเป็นผู้เขียนเรื่องโดยความลำบากไม่ใช่เป็นการที่ชำนาญนั้น ก็เพราะเห็นแก่ท่านข้าราชการตลอดถึงเพื่อนพลเมืองที่เป็นจีนหรือเนื่องจากสายโลหิตจีน เพื่อให้ได้รับความยุติธรรมบ้าง¹³⁶

ต่อมาเชื้อฮุนตงก็ใช้นามแฝงว่า “ผดุง” เขียนเรื่อง “ความเห็นเอกชนเรื่องปัญหาจีนในเมืองไทย” ในวันที่ 26 กรกฎาคม พ.ศ.2457 ก็เป็นการเขียนในลักษณะเดียวกันกับการเขียนบท

¹³⁵ อัศวพานู, “พวกยิวแห่งบูรพทิศ” ไทย, วันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ.2457.

¹³⁶ บาทกฤษร, “โดยความจริงใจ” จีนในสยามวารศัพท์, วันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ.2457.

ความตอบอัสวพาหุในเรื่อก่อนหน้านี้ กล่าวคือ เป็นการกล่าวในลักษณะที่เป็นการแสดงความคิดเห็นของ “คนไทย” คนหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องจีน เพื่อที่จะให้เกิดการประนีประนอมในการที่จะให้ทั้งสองกลุ่มอยู่ร่วมกันได้ในสังคม ดังมีใจความว่า

จริงอยู่เราเปนชาวสยาม เราต้องคิดรักษาผลประโยชน์ของประเทศสยาม แลป้องกันศัตรูภายนอกมิให้มากล้ากลายเป็นแน่แท้ แต่การที่เราจะรักษาผลประโยชน์ของเราแลป้องกันศัตรูภายนอกนั้น ไม่ใช่จะทำให้สำเร็จได้โดยวิธีชูดเอาโคตรเขาขึ้นมาด่าตะบึงไป ที่หนังสือพิมพ์บางฉบับออกความเห็นว่ จีนได้เข้ามาเมืองไทยเที่ยวละพันๆ เปนน่าที่ของรัฐบาลจะต้องคิดนั้น ข้าพเจ้าไม่เถียง แต่เห็นว่าการที่ชูดเอาโคตรของจีนขึ้นมาแข่งด่านั้นไม่ใช่เปนทางที่อาจรักษาผลประโยชน์หรือป้องกันศัตรูได้ ต่างว่าเรามีคนใช้เปนอันมาก แต่เราเข้าใจว่าคนเหล่านั้นไม่ใช่ตรงต่อเราดังนี้ เราก็คควรคิดหาอุบายอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อป้องกันไม่ใช่หรือ มีประโยชน์อะไรที่เรามาร้องประกาศว่าคนใช้เหล่านั้นเปนคนชาติโกงชาติทุจริต ขณะที่เรายังกำลังใช้อยู่ จีนที่มาอาไศรยหากินในเมืองนี้ ก็เหมือนดังคนใช้ของประเทศสยาม นายไม่ควรจะทำแก่คนใช้ของตน ดังกล่าวมาแล้วฉันใด ประเทศสยามก็ไม่ควรจะทำกับจีนที่เปนผู้มาอาไศรยฉันนั้น¹³⁷

และยังได้มีการกล่าวยืนยันเพื่อให้เกิดความเข้าใจ “ชาวจีน” ว่า “ไม่ใช่จีนเปนตัวการนำเอาเคราะห์อันร้ายนั้นมาสู่เราเหมือนกัน”¹³⁸ นอกจากนั้นเที่ยวสุดแสงยังได้แสดงให้เห็นถึงความเป็น “คนไทย” ของเขาที่มีได้คิดจะปกป้องชาวจีน ว่า

ข้าพเจ้าจำได้ดีว่เมื่อตอนกลางปี พ.ศ.๒๔๕๖ ขณะที่ประเทศจีนเกิดวุ่นวายกันอีกนั้น พวกจีนในมณฑลกว๋างตุ้งได้ทุ่มเทไหลเข้ามากรุงเทพฯ เที่ยวละมากๆ จนผิดปรกติ ข้าพเจ้าเคยกราบเรียนท่านเจ้ากระทรวงผู้หนึ่งในเรื่องว่จีนเข้ามา มาก เห็นว่ควรจะมีข้อบังคับอย่างใดอย่างหนึ่งสำหรับป้องกันประโยชน์ของเมืองเรา¹³⁹

ถึงแม้เที่ยวสุดแสงจะได้แสดงให้เห็นว่เรามีได้ต้องการจะปกป้องชาวจีน และยังได้มีการแนะนำรัฐบาลไทยให้ตั้งข้อบังคับเกี่ยวกับการเข้าเมืองของชาวจีน ซึ่งการแนะนำของเที่ยวสุดแสงดังกล่าวนั้นก็มิได้เกิดขึ้นเนื่องจากการที่เขาคัดค้านการที่จะให้รัฐบาลไทยกีดกันชาวจีน หรือเห็นว่าการ

¹³⁷ ผดุง, “ความเห็นเอกชน ปับหาเรื่องจีนในเมืองไทย” จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 26 กรกฎาคม พ.ศ.2457.

¹³⁸ เรื่องเดียวกัน.

¹³⁹ เรื่องเดียวกัน, วันที่ 24 กรกฎาคม พ.ศ.2457.

เข้ามาของชาวจีนมาก ๆ จะเป็นอันตรายแก่ผลประโยชน์ของ “คนไทย” แต่สาเหตุที่เขาคิดว่าควรจะมีข้อบังคับเกี่ยวกับการเข้าเมืองของชาวจีนนั้นก็เพราะว่าพวกจีนที่มากกรุงเทพฯ ในช่วงเวลานั้น เป็นพวกที่ต้องการจะหนีภัยจากเมืองจีนแต่เพียงอย่างเดียว มิได้ตั้งใจที่จะทำมาหากิน และเกรงว่า จะมีพวกผู้ร้ายปะปนเข้ามาด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงไม่เห็นด้วยกับการ “ต่อต้าน” การเข้ามาของชาวจีน และเซียวฮุดเสงยังมีความเห็นสนับสนุนให้รัฐบาลไทยจ้างแรงงานชาวจีนให้เข้ามาในเมืองไทย เพื่อที่จะได้ช่วยกันหักล้างทางพง ทำให้ที่ดินที่ยังเป็นป่าของไทยนั้นกลายเป็นเรือกสวนไร่นา ซึ่งจะเป็นการขยายพื้นที่ในการทำมาหากินในเมืองไทยให้มีเพิ่มมากขึ้น เพื่อที่จะได้ช่วยกันสร้างความเจริญก้าวหน้าให้กับเมืองไทย

การสนับสนุนให้แรงงานชาวจีนเข้ามาในเมืองไทยของเซียวฮุดเสงนั้น มิได้เกิดขึ้นเนื่องจากการที่เขาต้องการที่จะสนับสนุนการรักษาความเป็น “จีน” ของชาวจีน หรือต้องการที่จะให้ชาวจีนเข้ามาเกินคนไทย แต่เกิดขึ้นเนื่องมาจากเขาไม่เห็นว่าการเดินทางเข้ามาจนมีจำนวนมากกว่าชาวไทย ซึ่งเป็นอันตรายแก่เมืองไทยได้ เพราะเขาเห็นว่าชาวจีนที่เดินทางเข้ามาอยู่ในเมืองไทยแล้วก็จะสามารถผสมกลมกลืนจนกลายเป็น “ไทย” ได้ ดังที่เขาได้กล่าวถึงเจ้าพนักงานในกรมสรรพากรในว่าถึงแม้ว่าชื่อของเจ้าพนักงานเหล่านั้นโดยมากจะเป็นชื่อภาษาจีน แต่ “ครั้งพิจารณาดูหน้าตาแลผิวพรรณตลอดถึงกิริยาแลอัชฌาไฉยของนายที่มีชื่อเป็นภาษาจีนเหล่านั้น ก็เห็นว่าเป้นไทยทุกอย่าง”¹⁴⁰

เซียวฮุดเสงยังได้แสดงความเห็นคัดค้านเรื่อง “พวกยิวแห่งบูรพาทิศ” ของอัครพาทู ในเรื่อง “ปัญหาเรื่องยิวแห่งบูรพาทิศ” ในวันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ.2457 ซึ่งได้มีกรกล่าวในลักษณะเดียวกันกับเรื่องอื่น ๆ ของเขาที่มีต้องการที่จะให้เกิดการต่อต้านชาวจีนขึ้น ดังความว่า

หมูนีจะไปในที่ใดๆ ก็ได้ยินเสียงเยาะเย้ยถากถางในเรื่องยิวแห่งบูรพาทิศ ออกแข็งแะ...ไอ้อนิจจา! ความรักชาติต้องจำเป้นแอนตี้ชาติอื่น ที่ไม่ใช่เป้นศัตรูของเราด้วยหรือ? แลพลเมืองที่ตั้งอยู่ในประเทศเดียว แลร่วมอยู่ในกฎหมายอันเดียว แต่มาแยกให้ออกเป้น ๒ พวกนั้น จะมีประโยชน์อย่างไร?...เหตุนี้เราจึงขออ้อนวอนท่านผู้ที่แสดงตัวให้เขาเห็นว่าตนเป้นผู้คนรักชาตินั้น ขออย่าเหยียดพวกชาวยิวด้วยกันให้เกินกว่าเหตุสมควรเลย นิ้วไหนเน่าก็จงตัดนิ้วนั้นเถิด มิควรจะโทษชาวจีนทั้งหมด เพราะจะก่อให้เกิดความแตกแยกโดยไร้ประโยชน์¹⁴¹

แสดงให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงส่งเสริมให้ชาวจีนสามารถที่จะดำเนินชีวิตอยู่ในเมืองไทยร่วมกับคนไทยให้ได้ เพราะเขามีความเชื่อว่าชาวจีนสามารถที่จะกลายเป็น “ไทย” ได้ ซึ่งจะทำให้ได้

¹⁴⁰ เรื่องเดียวกัน, วันที่ 25 กรกฎาคม พ.ศ.2457.

¹⁴¹ “ปัญหาเรื่องยิวแห่งบูรพาทิศ” จีนในสยามวารศัพท์, 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2457.

ประโยชน์ทั้ง 2 ฝ่าย กล่าวคือ ชาวจีนก็สามารถที่จะเดินทางเข้ามาอยู่อาศัยและทำมาหากินในเมืองไทย ซึ่งเขาเห็นว่ามีความอุดมสมบูรณ์ และเมืองไทยก็จะได้มีประชากรเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากเขาเห็นว่าเมืองไทยยังมีพื้นที่ที่รกร้างและยังมีได้ทำประโยชน์อีกมาก ถ้าชาวจีนเดินทางเข้ามาจะสามารถช่วยในการหักร้างถางพงและใช้พื้นที่เหล่านั้นให้เกิดประโยชน์ ซึ่งจะทำให้เกิดการพัฒนาเมืองไทยให้เกิดความเจริญก้าวหน้าขึ้นได้

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ถึงแม้เซียวฮุดเสงจะแสดงการโต้ตอบการแสดงความคิดเห็นของอัครพาทู ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดความไม่พอใจและต่อต้าน “ชาวจีน” ขึ้นในเมืองไทยได้ แต่การแสดงความคิดเห็นของเซียวฮุดเสงในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยนั้นก็จะมีใช้ภาษาที่รุนแรง แต่จะใช้ภาษาที่แสดงการโน้มน้าวใจ เพื่อที่จะให้ “คนไทย” เกิดความเห็นใจ “ชาวจีน” และเห็นว่าชาวจีนนั้นมิได้เป็นปัญหาของเมืองไทย คนทั้งสองกลุ่มสามารถที่จะอยู่ร่วมกันและช่วยกันทำประโยชน์ให้กับเมืองไทยได้ แต่ในทางกลับกัน ในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาจีนนั้นเซียวฮุดเสงก็ได้โต้ตอบกับอัครพาทู แต่ภาษาที่ใช้จะแตกต่างจากในฉบับภาษาไทย เพราะในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาจีน เซียวฮุดเสงก็ได้แสดงตนเป็นฝ่าย “ชาวจีน” ที่มีหน้าที่เป็น “ปากเสียง” ให้กับชาวจีนที่จะแสดงการ “ปกป้องชาวจีน” ดังในบทความเรื่อง “แจ้งความคิดค้านความเหลวไหล” ในวันที่ 10 กรกฎาคม พ.ศ.2457 มีความว่า

เมื่อเร็วๆ นี้ หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษและหนังสือพิมพ์ภาษาไทยนั้นๆ ในกรุงเทพฯ ได้ลงความเห็นอันยี่ดียว จั๋วหน้าว่าความเป็นชาติวิหิตศตวรรษออกของคนจีน ลงต่อหลายวันจึงจบ กล่าวคำตำหนิคนจีนเสียไม่มีดี ลงชื่อผู้แต่งว่า อาชาวัดปาฟู (อัครพาทู) ...เมื่อปีกลายได้แต่งหนังสือเรื่องหนึ่งชื่อว่าความกระจัดกระจายของประเทศจีน ลงความเห็นอีกไม่ช้า ประเทศจีนก็ต้องแยกออกเป็นภาคๆ ไป หนังสือพิมพ์ของเราเป็นถิ่นของคนจีนที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศจะนั่งทนให้เขาหมิ่นประมาทประเทศไม่ได้ จึงได้ลงความเห็นคัดค้านเขา แลหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นก็ไม้อาจปริปากเถียงเลย มาบัดนี้นำเอาคำเหลวไหลมาลงตีเตียนคนจีนเราอีก หนังสือพิมพ์แพนทไทยของเราได้จัดตั้งค่ายน้ำหมึกปากกาประหารเอาหลายๆ วันติดๆ กันมาแล้ว เพื่อให้หนังสือพิมพ์รายนั้นรู้สึกรู้ว่าประเทศจีนยังมีคน...จะได้ไม่กล้ากล่าวคำบ้าๆ อีกต่อไป¹⁴²

จากการตอบโต้ของเซียวฮุดเสง ทำให้พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ได้ตอบโต้โดยการพระราชทานนิพนธ์บทความเรื่อง “เมืองไทยจึงตื่นเถิด...คำเตือนสติคนไทย” ในหนังสือพิมพ์ไทย ซึ่ง

¹⁴² หจข. ร.6 บ.13/2 คำแปลหนังสือพิมพ์ฮั่วเซียมชินไป เรื่อง “แจ้งความคิดค้านความเหลวไหล” วันที่ 10 กรกฎาคม พ.ศ.2457.

พระองค์ได้ชักจูงและปลุกใจชาวไทยให้เห็นแก่ประโยชน์ของชาติ ให้สำนึกถึงภัยของ “คนต่างชาติ” โดยเฉพาะชาวจีน โดยพยายามให้ไทยเป็นประเทศที่พึ่งตนเองและเลี้ยงตนเองได้ในทุก ๆ ด้านให้มากที่สุด และในบทพระราชนิพนธ์เรื่องนี้ยังได้สะท้อนให้เห็นถึงการตอบโต้เชิงวิหิตเชิงตรง โดยการแสดงความคิดเห็นของพระองค์เกี่ยวกับนักพูด นักหนังสือพิมพ์ ซึ่งน่าจะมีคามหมายรวมถึงเชิงวิหิตเชิงตรงด้วย จากการที่พระองค์กล่าวว่า

ส่วนคนจำพวกที่โฆษณาตนว่าเป็นคนไทย แต่ซึ่งบรรดามิตรและพวกพ้องที่เขาสมาคมนั้นล้วนเป็นจีน อีกทั้งแสดงความรู้สึกเข้าข้างจีนทุกราวทุกสมัยที่จะแสดงได้เช่นนี้ ข้าพเจ้ายังมีความสงสัยในความตั้งใจของเขาอยู่ คนเราจำจะต้องเป็นไทยหรือจีนอย่างใดอย่างหนึ่ง จะเป็นทั้งสองอย่างในขณะเดียวกันนั้นไม่ได้ และคนที่ทำตัวเป็นทั้งสองอย่างเช่นนี้ โดยมากมักจะเป็นทั้งสองอย่าง คนชนิดนี้เปรียบเทียบกับกิ้งก่าซึ่งเปลี่ยนสีให้เหมาะแก่พื้นที่ ในเวลาที่เข้ามาอยู่ในหมู่ไทยก็เป็นไทย ครั้นเข้าไปในพวกจีนก็เป็นจีน ทั้งคนประเภทนี้มีอยู่หลายคนที่อยู่ในบังคับ และจำพวกนี้แหละมักจะเป็นพวกนักพูดการเมืองอยู่ในหมู่พวกจีนครึ่งไทยครึ่ง ซึ่งตั้งตนว่าเป็นหัวหน้าในความคิดสมัยใหม่ คือพวกนักพูดและพวกหนังสือพิมพ์กรุงเทพฯ ข้าพเจ้าได้เคยนึกอศัจจรรยและเจ็บใจที่ได้ฟังคนไทยผู้ร่วมชาติของข้าพเจ้าบางคน นิยมความเห็นของคนจำพวกนี้ ซึ่งควรจะรู้ได้ดีว่า เป็นไทยแต่ปากเท่านั้น เขาไม่รู้หรือว่าคนจำพวกนี้จะเป็นอะไรก็เป็นได้เพื่อความสะดวก ผู้ร่วมชาติของข้าพเจ้า ไปเชื่อคนที่สามารถจะมีชาติได้ตั้ง ๒ ชาติเป็นอย่างน้อย หรือบางทีก็ถึง ๓ เช่นนี้ได้อย่างไร ยกตัวอย่างเช่น คนที่อ้างว่าตัวเป็นไทยแต่อดตัวว่าเป็นหัวหน้าในหมู่จีน ข้าได้ปรากฏว่าเป็นคนในบังคับของรัฐบาลฝรั่งเศสประเทศหนึ่งด้วยเช่นนี้ จะเรียกว่าเขาเป็นคนอะไรแน่?¹⁴³

ทั้งนี้เนื่องจากเชิงวิหิตเชิงตรงเกิดในเมืองไทย ได้ออกหนังสือพิมพ์จีน มีทะเบียนเป็นคนในบังคับอังกฤษ การที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ พระราชนิพนธ์บทความดังกล่าวก็อาจจะเป็นไปได้เพื่อแสดงให้เห็นว่าเชิงวิหิตเชิงตรงสามารถที่จะเป็นคนชาติใดก็ได้ ที่จะทำให้เขาได้ประโยชน์ จึงทำให้เชิงวิหิตเชิงตรงเป็นคนที่ไม่น่าเชื่อถือ ฉะนั้นสิ่งที่เขาเขียนลงหนังสือพิมพ์ก็ไม่น่าเชื่อถือด้วย การเขียนตอบโต้ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ นั้นสะท้อนให้เห็นว่า เชิงวิหิตเชิงตรงได้รับความเชื่อถือจากประชาชนเป็นอย่างมาก พระองค์จึงเกรงว่าประชาชนจะเชื่อสิ่งต่างๆ ที่เขาเสนอผ่าน

¹⁴³ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว, ปกิณกะคดี. (พระนคร : บรรณาการ, 2515) , หน้า 18 -

หนังสือพิมพ์ ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อสังคมไทย จึงได้พยายามแสดงฐานะของเขาเพื่อบั่นทอนความเชื่อถือที่มีต่อตัวเขา

จากกรกล่าวของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ในบทความดังกล่าว ซึ่งมีนัยที่อาจสื่อให้เข้าใจได้ว่า พระองค์ได้ทรงหมายถึงตัวของเชียวสุดแสงด้วยนั้น ทำให้เชียวสุดแสงเขียนบทความเพื่อสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับตัวเขาติดต่อกันเป็นเวลาหลายวัน ตั้งแต่วันที่ 3 - 15 พฤศจิกายน พ.ศ.2457 ในเรื่อง "ความเพ้อของบาททญชร" เพื่อจะอธิบายถึงการที่เขาถูกกล่าวว่าเป็น "อ้ายกำเริบ" หรือ "อ้ายข้าสามเจ้า" ว่าเป็นเพราะเหตุใดเขาจึงต้องมีลักษณะดังกล่าว กล่าวคือ เพราะเหตุใดเขาซึ่งเกิดในเมืองไทย จึงต้องไปเข้าเป็นคนในบังคับของอังกฤษ และยังคงเข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจการเคลื่อนไหวทางการเมืองในเมืองจีน ดังมีใจความสำคัญว่า

ก่อนนำที่ข้าพเจ้า (บาททญชร - ผู้เขียน) จะกล่าวแก่ให้เอดิเตอร์ (นายเชียวสุดแสง - - ผู้เขียน) ผู้อ่านนั้น ข้าพเจ้าขอตั้งเป็นกระทู้ปัญหาขึ้นว่า "ตัวเอดิเตอร์ผู้นั้น เขาได้เกิดในแผ่นดินไทย ตามธรรมเนียมหรือกฎหมายบ้านเมืองเขาต้องเป็นคนไทย แต่เหตุใดเขาจึงได้เป็นลัปเยก (subject หมายถึงคนในบังคับ - - ผู้เขียน)อังกฤษ แลเหตุใดเขาจึงเป็นธุระในการเมืองของจีน เมื่อดังนี้จะถือเขาได้ทรยศต่อบ้านเมืองไทยได้หรือไม่?"

ข้อที่ว่าเขาได้เกิดในเมืองไทย ต้องเป็นคนไทยนั้น ย่อมทราบกันที่ไม่มีข้อสงสัยแล้ว แต่ปัญหาต่อนั้นไปเมื่อจะทราบว่าเปนเพราะเหตุใด ก็จำต้องทราบประวัติแห่งวงศ์ตระกูลของเขาว่าได้เปนมาอย่างไรเสียก่อน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอรับประทานอภัยท่าน ที่ได้นำเอาเรื่องไม่เป็นแก่นสารดังที่จะเล่าต่อไปนี้มาให้ท่านฟังเป็นที่รอกหู แต่หวังใจว่าท่านจะกรุณาให้ในข้อนี้

ด้วยบรรพบุรุษของเอดิเตอร์ผู้อ่านนี้ ซึ่งนับลงมาถึงตัวเขาเองได้ ๗ ชั่วบุรุษนั้นเปน ชาตจีนสกกเกี้ยนเดิมเปนทหารอยู่ในบังคับบัญชาของท่านแม่ทัพหนุมของกระษัตริย์วงศ์ไต้เหม็ง แม่ทัพหนุมผู้นั้นมีนามว่า "แต่ก๊กเซง" (ภาษาจีน) หรือ "แต่เซ่งกง" (ภาษาจีน) ภายหลังกระษัตริย์วงศ์ไต้เหม็งที่เสด็จหนีศึกแมนจูไปประทับอยู่เมืองพม่าานั้น ได้เลื่อนยศท่านแม่ทัพนี้ขึ้นเปนเอียนเปงอ่อง (ภาษาจีน) พวกจีนก็เรียกท่านแม่ทัพผู้นั้น เปนเอียนเปงอ่องต่อมาตราพบเท่าทุกวันนี้ เวลานั้นถึงกระษัตริย์วงศ์ไต้เหม็งได้เสด็จหนีข้าศึกไปประทับอยู่ในเมืองพม่าก็จริง แต่ท่านเอียนเปงอ่องได้ตั้งรัฐบาลของพระเจ้าแผ่นดินไต้เหม็งขึ้นที่มณฑลสกกเกี้ยนแลสู้รบกับแมนจูข้าศึก เพื่อจะกู้แผ่นดินไต้เหม็งให้กลับคืนจงได้ ครั้นภายหลังเอียนเปงอ่องเสียที่แก่ข้าศึก ท่านจึงได้คุมกองทัพเรือไปตีเกาะฟอโมซา หรือไต้หวัน ซึ่งเวลานั้นชาวฮอลันดาเป็นผู้ปกครองอยู่ เมื่อเอียนเปงอ่องตีได้เกาะ

ได้วันแล้ว ก็ย้ายรัฐบาลของพระเจ้าไต้เหม็ง ที่มณฑลฮกเกี้ยนมาตั้งที่เกาะ
ไต้หวัน บรรพบุรุษของเอดิเตอร์ผู้อำพันธ์ก็อพยพครอบครัวตามมาตั้งอยู่ที่เกาะ
ไต้หวันด้วย เอียนเปงอ่องตั้งอยู่ที่เกาะไต้หวัน ได้ทำสงครามกับแมนจูเข้าศึกต่อไป
อีกหลายสิบปี ภายหลังเอียนเปงอ่องถึงอสัญกรรม ผู้ที่อยู่ภายหลังไม่สามารถ
รักษาเกาะไต้หวันไว้ได้ จึงเสียแก่แมนจูเข้าศึก นับว่าแผ่นดินไต้เหม็งได้สูญเสีย
แต่ครั้งนั้น แลความอิสระของชนชาติจีนก็พลอยสูญสิ้นลงไปแต่ครั้งนั้นเหมือนกัน
ฝ่ายบรรพบุรุษของเอดิเตอร์ผู้อำพันธ์ ไม่ยอมเป็นข้าแผ่นดินของชาติแมนจู จึงได้
พาครอบครัวลงเรือน้อยหนีไปอาศัยอยู่เมืองต่างประเทศ มีเมืองญวนและชวา
เป็นต้น ต่อมาถึงปู่ทวดของเอดิเตอร์ผู้อำพันธ์ จึงได้ไปตั้งรกรากที่ดินแดนซึ่งอยู่ใน
ปกครองของอังกฤษ อัฐิของทวดแปล่ตลอดถึงทรัพย์สมบัติที่เคลื่อนที่ไม่ได้ ก็ยัง
อาศัยอยู่ในดินแดนของอังกฤษจนทุกวันนี้ ถึงตัวเขาได้เกิดในแผ่นดินของไทยก็
จริง แต่เวลาที่เขาพอดตกปาก ชื่อของเขาก็ไปลงอยู่ในทะเบียน ณ ที่ว่าการกงสุล
อังกฤษเสียแล้ว เพราะฉะนั้นเขาจึงได้เป็นสปีเยกอังกฤษต่อมา ด้วยธรรมเนียมของ
เวลานั้น บังคับให้เขาเป็นไปเช่นนั้นเอง หาใช่ตัวเขาเอง มีความฝักใฝ่อยากจะอยู่
ในใต้ร่มเงาของผู้มีอำนาจ เช่นคนบางคนที่ประพุดนั้นก็มีได้ นี่แหละเป็นคำแก้
ปัญหาในข้อที่ว่า เหตุใดเขาเกิดในบ้านเมืองไทยจึงไปอยู่ในสปีเยกอังกฤษ ถึงแม้
ว่าภายหลังกรุงสยามได้มีพระราชบัญญัติแปลงชาติขึ้นก็จริง แต่เป็นที่สมัยที่
ประเทศอังกฤษ ได้ยอมยกคนที่อยู่ในสปีเยกอังกฤษให้อยู่ในกฎหมายสยามแล้ว
เหตุนี้ตัวของเขาเองก็ได้มาอยู่ในใต้กฎหมายไทย แลบุตรหลานที่สืบเนื่องจากเขา
นั้นก็ต้องเป็นไทยไปเอง เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่จำเป็นต้องจัดการแปลงชาติให้ป่วย
การเปล่า ด้วยเขาเป็นราษฎรสามัญคนหนึ่งเท่านั้น หาใช่เป็นผู้รับรั้งงานราชการ
แต่อย่างใด ซึ่งจำเป็นต้องทำการแปลงชาติ (แต่ชื่อ) พอเป็นพิธี...

แลเหตุที่เขาเอาฐานะในการเมืองของจีนนั้น ก็เพราะชาติแมนจูเข้าศึกได้
เป็นผู้ล้างผลาญชาติและพระมหากษัตริย์ที่บรรพบุรุษของเขาพยายามรักษาให้
ดำรงอยู่ไว้นั้นพินาศลง จนบรรพชนของเขาต้องอพยพหนีไปอาศัยในต่าง
ประเทศ เมื่อเขาเป็นผู้ที่มีชีวิตจิตใจเหมือนคนทั้งหลายแล้ว จำเป็นที่เขาจะต้อง
พยายามคิดทำการตอบแทนกษัตริย์วงศ์แมนจูที่สุดที่เขาจะทำได้ เพื่อแก้แค้น
แทนบรรพบุรุษของเขา แต่การที่คิดทำการใหญ่เช่นนั้นจะทำให้สำเร็จแต่ลำพังตน
เองไม่ได้ จำเป็นอยู่เองที่จะต้องหากำลังมากเข้าช่วย เพราะเหตุนี้เขาจึงได้มีฐานะ
เกี่ยวข้องแก่การเมืองของจีนมาก สรุปความการที่เขาได้ไปเป็นสปีเยกอังกฤษแล
เอาฐานะในการเมืองของจีนนั้นก็ไปด้วยความจำเป็นแลเกิดจากน้ำใจกตัญญูต่อ

บรรพบุรุษ แต่ไม่ได้นำความเสียหายมาสู่บ้านเมืองไทยแต่อย่างใดเลย เพราะ ฉะนั้นปัญหาที่ว่า จะถือว่าเขาได้ทรยศต่อบ้านเมืองไทยได้หรือไม่นั้นก็ไม่ต้อง กล่าวเลย¹⁴⁴

การกล่าวถึงความเป็นมาของเที่ยวสุดแสงในบทความดังกล่าวนี้ ก็เพื่อเป็นการแสดงความบริสุทธิ์ใจของตัวเองว่า ถึงอย่างไรก็ตามเมื่ออังกฤษได้ยกคนที่ยู่ในบังคับอังกฤษให้อยู่ ในกฎหมายไทยแล้ว เขาก็ได้อยู่ใต้กฎหมายไทย และบุตรหลานที่สืบเนื่องจากเขาก็ต้องเป็นไทย เขาจึงไม่เห็นว่าจะต้องแปลงสัญชาติเป็นไทยอีก และถึงแม้เขาจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหว ทางการเมืองในเมืองจีน แต่ก็มีได้นำการเมืองจีนเข้ามาในเมืองไทยเลย ซึ่งก็เป็นการแสดงให้เห็น แล้วว่าเขาไม่ได้ “ทรยศ” ต่อบ้านเมืองไทย

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ยังได้ใช้พระนามแฝงอัศวพาหุ นิพนธ์บทความที่แสดง การโจมตีชาวจีนต่อมาอีกในเรื่อง “ลัทธิเอาอย่าง” ในวันที่ 10 เมษายน พ.ศ.2458 ในหนังสือพิมพ์ ไทย ซึ่งเป็นการเตือน “คนไทย” ไม่ให้เอาอย่าง “ฝรั่ง” ให้ยึดมั่นในความเป็น “ไทย” โดยยกตัวอย่าง เมืองจีนว่า

สหราชอาณาจักรทั้งหลาย! ขอให้ตรึกตรองข้อนี้จึงดี การที่ท่านจะเอาอย่าง บรรพบุรุษของท่านนั้นยอมให้ประโยชน์ตัวท่านโดยแท้ ดีกว่าที่จะยอมให้ตัวท่าน ถูกพาหลงไปตามพวกเอาอย่างอันลึนคิดติดฝรั่งแล้วสำคัญว่าตนเองเปนพวกนักรู้ การเมือง คนประเภทนี้ได้กระทำให้ความเจริญของเมืองจีนเข้าไปอีกประมาณได้ ร้อยปีแล้ว ก็เมื่อการเปนคนเอาอย่างให้โทษแก่เมืองจีนเห็นปานฉะนี้แล้ว เราทั้งหลายควรจะพยายามใช้สติเหนี่ยวรั้ง แลประกอบการงานเพื่อความเจริญแห่ง ชาติเรา โดยวิธีที่ดีที่สุดและที่เหมาะสมที่สุดกับสถิติแห่งประเทศเรา ดีกว่าที่จะ กระเสือกกระสนแสวงหาสิ่งซึ่งประชาชนพลเมืองของเรายังไม่พร้อมที่จะได้รับ ผล¹⁴⁵

ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ทรงไม่ต้องการที่จะให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการปกครองตามอย่างเมืองจีน โดยชี้ให้เห็นว่าการดำเนินการเปลี่ยนแปลงการปกครองของ จีนเป็นการดำเนินการในขณะที่จีนเองยังไม่มีความพร้อม ทำให้จีนต้องประสบกับปัญหาต่าง ๆ มากมาย เพื่อเป็นการตักเตือนมิให้ “คนไทย” เอาอย่างเมืองจีน ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากการที่พระองค์เกรงว่า “ชาวจีน” จะนำแนวความคิดทางการเมืองของจีนมาเผยแพร่ในเมืองไทย จึงได้ใช้

¹⁴⁴ บาทกุญชร, “ความเพ้อของบาทกุญชร” จีนโนสยามวารศัพท์ ฉบับวันที่ 6 พฤศจิกายน พ.ศ.2457.

¹⁴⁵ อัศวพาหุ, “ลัทธิเอาอย่าง” ไทย. วันที่ 10 เมษายน พ.ศ.2458.

ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในเมืองจีนเป็นตัวอย่างให้เห็นว่าระบบการปกครองดังกล่าวนั้นมิได้ทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้าอย่างแท้จริง

เซียวฮุดเสงจึงได้ตอบบทความดังกล่าว ในบทความเรื่อง "ตอบหนังสือพิมพ์ไทย" ในวันที่ 29 เมษายน พ.ศ.2458 เพื่อแสดงให้เห็นว่าถึงอย่างไรก็ตามจีนกับไทยก็มีความใกล้ชิดกันและคนจีนที่เข้ามาอยู่ในเมืองไทยก็ได้ตั้งใจที่จะสร้างความดีต่อร้อนให้กับเมืองไทย กล่าวคือการทำที่จีนตื่นตัวไปกับการเปลี่ยนแปลงการปกครองมิได้หมายความว่า "ชาวจีน" จะนำแนวความคิดทางการเมืองดังกล่าวเข้ามาเผยแพร่ในเมืองไทย และคนจีนสามารถที่จะกลายเป็น "คนไทย" ได้ และไต่ยืนยันถึงความเป็น "ไทย" ของตัวเขาและหนังสือพิมพ์ของเขาอีกด้วย ดังความว่า

บรรดาจีนที่มาพึ่งพระบรมโพธิสมภารมีกรรมสิทธิ์ในทางอชิวะเสมอคนไทย ก็ยิ่งทำให้จีนกับไทยเป็นกันเองมากขึ้น จนบุตรหลานจีนที่เกิดในเมืองนี้ เลย์รู้สึกว่าเป็นไทยเสียทีเดียว...แต่ความตื่นตัวของจีนนั่นเอง ทำให้ไทยโดยมากเห็นว่าจีนมีความกำเริบหรือเนรคุณต่อท่านผู้เป็นเจ้าของบ้านและอะไรต่างๆ นานา เป็นการลงโทษคนจีนอย่างหนักซึ่งผู้รับไม่รู้สึกรู้ว่าตัวมีความผิดอย่างไรเลย... หนังสือพิมพ์ไทยว่าจีนโน่นจีนนี่ยังรู้สึก ฯลฯ นั้น ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์ไทยเองเป็นผู้ขีดชั้นจีนกับไทยให้แยกออกจากกัน เพราะว่าเรา (จีนโนสยามวารศัพท์) ตั้งแต่เกิดมาในโลกก็ยังไม่เคยแสดงตัวว่าไม่ใช่ไทย¹⁴⁶

ต่อมาพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ก็ทรงพระราชนิพนธ์เรื่อง "ความเป็นชาติโดยแท้จริง" ลงในหนังสือพิมพ์ไทย ฉบับวันที่ 29 พฤษภาคม พ.ศ.2458 เพื่อเป็นการเน้นให้เห็นถึงลักษณะของการเป็น "คนไทย" จะเห็นได้จาก

ภาษาเป็นเครื่องผูกพันรั้งมนุษย์ต่อมนุษย์แน่นแฟ้นยิ่งกว่าสิ่งอื่น และไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้คนรู้สึกเป็นพวกเดียวกันดีหรือแน่นอนยิ่งไปกว่าพูดภาษาเดียวกัน... ลักษณะที่จะตัดสินว่าใครเป็นคนชาติใดนั้น ก็มีอยู่แต่ที่ภาษาซึ่งคนนั้นใช้อยู่โดยปรกตินั้นแล...นอกจากนี้ก็มีหลักวางเกณฑ์ได้อีกสถาน ๑ คือการที่จะตัดสินว่าผู้ใดเป็นชาติใดโดยแท้จริงนั้น ต้องพิจารณาว่าผู้นั้นมีความจงรักภักดีต่อใคร? ถ้าเขาจงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าแผ่นดินสยาม เขาจึงจะเป็นไทยแท้¹⁴⁷

ซึ่งอาจจะเป็นการตอบโต้การยืนยันความเป็นไทยของเซียวฮุดเสงและหนังสือพิมพ์ของเขา เนื่องจากทั้งตัวเซียวฮุดเสงและหนังสือพิมพ์ของเขายังคงใช้ "ภาษาจีน" อยู่ ทำให้ทั้งเซียวฮุดเสงและหนังสือพิมพ์ของเขายังมิได้เป็น "ชาติไทย" อย่างแท้จริง และพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ยัง

¹⁴⁶ "ตอบหนังสือพิมพ์ไทย" จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 29 เมษายน พ.ศ.2458.

¹⁴⁷ อัครพานู. "ความเป็นชาติโดยแท้จริง" ไทย. วันที่ 29 พฤษภาคม พ.ศ.2458.

ได้แสดงความเห็นว่าการใช้ภาษาพูดเป็นเกณฑ์ซึ่งถึงความเป็น "ไทย" นั้น ทำให้ "การที่จะนับจีนพวกนี้เป็นไทย ก็ได้แต่โดยเหยียดอย่างมากเต็มที่"¹⁴⁸

การโต้ตอบระหว่างพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ โดยใช้พระนามแฝงว่าอัศวพาหุ กับ เชี่ยวสุดแสงยังดำเนินต่อไป โดยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ได้พระราชนิพนธ์บทความเรื่อง "ไทยผสม เป็นคนที่ไม่พึงปรารถนา" ในหนังสือพิมพ์ไทย วันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ.2458 ได้เสนอความคิดเห็น "กลุ่มของเชียวสุดแสง" ที่เรียกตนเองว่า "จีนโนสยาม" หรือ "จีนสยามจีนางกูร" ว่า เป็น "ไทยครึ่งจีนครึ่ง"ว่า

ในเมืองไทยเราเวลานี้ก็มีบุคคลจำพวก ๑ ซึ่งรู้สึกภูมิใจในการเรียกตนว่า ไทยผสม คือข้าพเจ้ากล่าวถึงจำพวกที่เรียกตนว่า "จีนโนสยาม" หรือ "สยามจีนางกูร" นั้นเอง...ในส่วนตัวคนจำพวกจีนโนสยาม ข้าพเจ้าก็รู้สึกเช่นเดียวกัน หรือค่อนข้างแรงกล้าขึ้นด้วยซ้ำด้วยเหตุว่าเขาอยู่ในบ้านเราแท้ ๆ ไม่ผิดกับชาวอเมริกันผสม คนไทยผสมย่อมพยายามโดยเต็มที่เพื่อให้คนไทยแท้หลงเชื่อว่าเขาก็เป็นพวกเราคน ๑ ด้วยเหมือนกัน...ฝ่ายหนังสือพิมพ์ที่เป็นปากของเขาก็กล่าววาทะเหยียดเข้าต่อเราบางคน มีนาย "อัศวพาหุ" ตัวสำคัญเป็นต้น...ชื่อ "ไทย" อันเป็นนามที่น่าภูมิใจนั้นไม่ดีพอสำหรับเขา กลับอื้ออวดโดยเปิดเผยแสดงตนว่าเป็นนกสองหัว โดยเรียกนามตนเองว่า "จีนโนสยาม"...ในเวลานี้มีสโมสรและสมาคมของพวกจีนโนสยามซึ่งได้จดทะเบียนแล้วหลายรายและจดหมายเหตุรายวันก็มีอย่างน้อย ๒ ฉบับ ซึ่งทำการเพื่อประโยชน์ของพวกจีนโนสยาม ออกทั้งฉบับภาษาไทย และภาษาจีน¹⁴⁹

แสดงให้เห็นว่า การกล่าวของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ น่าจะหมายถึงตัวเชียวสุดแสงและหนังสือพิมพ์ของเขาด้วย เชียวสุดแสงจึงได้โต้ตอบบทความของอัศวพาหุทันทีด้วยเรื่อง "เหตุไรจึงเรียกว่าจีนโนสยามวารศัพท์" ในวันที่ 15 ตุลาคม พ.ศ.2458 เพื่อสร้างความเข้าใจถึงความเป็นมาของหนังสือพิมพ์ของเขาที่ใช้ชื่อว่า "จีนโนสยามวารศัพท์" เพื่อเป็นการแสดงความบริสุทธิ์ใจว่าการใช้ชื่อดังกล่าวนั้น ก็เนื่องมาจากลักษณะการดำเนินงานของหนังสือพิมพ์ที่มีความเกี่ยวข้องกับทั้งจีนและสยามเท่านั้น มิได้หมายถึงการเป็น "นกสองหัว" ดังที่อัศวพาหุกล่าว ดังใจความว่า

ผู้ที่อ่านหนังสือพิมพ์ของเรา ถ้าได้อ่านตั้งแต่ต้นมาแล้วคงจำได้ว่า เมื่อครั้งจีนโนสยามวารศัพท์แรกออกนั้นมีอักษรจีนกับอักษรไทยรวมกันอยู่ในฉบับ

¹⁴⁸ เรื่องเดียวกัน.

¹⁴⁹ อัศวพาหุ, "ไทยผสม เป็นคนที่ไม่พึงปรารถนา" ไทย, วันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ.2458.

เดียว...เพราะเหตุนี้เราจึงได้ตั้งนามหนังสือพิมพ์ของเราให้เรียกว่าจีนโนสยามวาร
ศัพท์ หมายความว่าเปนจดหมายเหตุข่าวรายวันที่มีทั้งภาษาไทยและภาษาจีน
หรือนำข่าวที่มีในประเทศจีนมาสู่ผู้อ่านในประเทศสยาม ซึ่งไม่ผิดอะไรกับบริษัท
เรือเมล์จีนสยามที่แสดงให้ทราบว่าเป็นบริษัทที่ทำการเดินเรือระหว่างประเทศจีน
กับสยามเท่านั้น¹⁵⁰

การที่เชียวสุดแสงต้องอธิบายในลักษณะดังกล่าวนี้ น่าจะเนื่องมาจากการที่ในขณะนั้น
อัครพาทูกำลังดำเนินการโจมตีกลุ่มคนที่แสดงออกถึงการเป็น “คนไทยผสม” ว่าเป็นผู้ที่หลอกลอง
ไม่มีความจริงใจกับเมืองไทย ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดการแสดงความจริงเกี่ยวกับกลุ่มคนที่มีลักษณะดัง
กล่าว รวมถึงเชียวสุดแสงได้ ทำให้เชียวสุดแสงต้องกล่าวเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจว่าการใช้ชื่อที่มี
ทั้งสองชาตินั้น เป็นเพียงการบอกลักษณะการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องอยู่ระหว่างสองชาติ แต่ไม่ได้
แสดงการเป็นนกงสองหัว ทั้งที่ในความเป็นจริงการใช้ชื่อดังกล่าวน่าจะเป็นการแสดงให้เห็นการ
คำนึงผลประโยชน์ของทั้งสองชาติจริงอย่างที่อัครพาทูก่นำมากล่าวก็ตาม แต่เชียวสุดแสงก็มีอาจ
อธิบายตามความเป็นจริง ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดกระแสการโจมตีตนเองและกลุ่มคนที่เกี่ยวข้องได้

ถึงแม้เชียวสุดแสงจะเคยได้ชี้แจงถึงสาเหตุที่ทำให้เขาต้องกลายเป็น “อ้ายสามซ่า” ซึ่งมี
ลักษณะของการเป็น “ไทยผสม” ตามที่อัครพาทูก่นำกล่าวถึง และได้ชี้แจงถึงสาเหตุที่ทำให้หนังสือ
พิมพ์ของเขามีชื่อว่า “จีนโนสยามวารศัพท์” แล้วก็ตาม แต่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ก็ยัง
ทรงโจมตี “กลุ่มของเชียวสุดแสง” ที่ถูกกล่าวว่าเป็น “ไทยผสม” ต่อมาในบทพระราชนิพนธ์เรื่อง
“ไทยผสม” ซึ่งได้แสดงความคิดเห็นต่อด้านพวก “ไทยผสม” หรือ “จีนโนสยาม” คล้ายกับเรื่อง
“ไทยผสม เปนคนที่ไม่พึงปรารถนา” ว่า

เพราะฉะนั้นในที่สุดนี้ ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านผู้ที่เป็นคนไทยเชื้อจีนว่า อย่า
หลงใหลในถ้อยคำของพวก “ไทยผสม” หรือ “จีนโนสยาม” ซึ่งแท้จริงในใจเปน
ชาวต่างชาติกล่าวชักชวนให้ตัวท่านผู้เป็นไทยแท้ ๆ ไปเข้าเปนพวกคั้งคาวกับ
เขา¹⁵¹

หลังจากนี้แล้ว พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ได้มีบทพระราชนิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับ
“จีน” อีกหลายเรื่อง ได้แก่ “ถูกบังคับให้เปนจีน” ในฉบับวันที่ 17 ธันวาคม พ.ศ.2458 ซึ่งได้แสดง
ความคิดเห็นที่คนจีนบังคับเด็กลูกจีนที่เกิดในเมืองไทยให้ไปโรงเรียนจีน ที่สอนแต่ภาษาจีน โดย
ที่เด็กเหล่านั้นเกิดในเมืองไทยและพูดภาษาไทย ซึ่งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ มีความเห็น

¹⁵⁰ “เหตุไรจึงเรียกว่าจีนโนสยามวารศัพท์” จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 15 ตุลาคม พ.ศ.2458.

¹⁵¹ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว, “ไทยผสม” ความเห็น 10 เรื่องของอัครพาทู (คัดจาก
หนังสือพิมพ์ไทย ปี พ.ศ.2458), หน้า 92 – 93.

ว่าถ้าให้เด็กเหล่านั้นเลือกเองว่าจะเป็นคนชาติใด เด็กเหล่านั้นก็ต้องเลือกที่จะเป็น “คนไทย” แต่มีจีนบางพวกพยายามที่จะให้เด็กเหล่านั้นเป็น “ไทยผสม”¹⁵² และเรื่อง “วังต้องคี่ใหม่” ในวันที่ 18 ธันวาคม พ.ศ.2458 ซึ่งเป็นการวิจารณ์บุคคลสำคัญในเมืองจีนและสถานการณ์การเมืองการปกครองของจีนที่ไม่สามารถรักษาการปกครองตามรูปแบบสาธารณรัฐไว้ได้ ต้องกลับไปปกครองตามแบบราชาธิปไตยเหมือนเดิม ว่า

ข้าพเจ้ารู้ดีอยู่แล้วตลอดมาว่า การที่จีนได้พยายามจะใช้วิธีการปกครองโดยถือเอาความเห็นของประชาชนเป็นใหญ่นั้นในที่สุดก็คงจะต้องกลับตั้งราชาธิปไตยขึ้นอย่างเก่า โดยมีคนที่มีความสามารถและความมั่นคงเป็นหัวหน้า และด้วยเหตุว่ายวนไซไซเป็นคนซึ่งประกอบด้วยลักษณะนี้แลมีอยู่คนเดียวที่เห็นได้ในจำพวกที่เกี่ยวข้องกับการบ้านเมืองของจีน ก็ไม่เป็นการยากลำบากอะไรที่จะทำนายว่า ยวนนี้เองจะเป็นพระราชาธิราชของคี่ใหม่เป็นแน่แท้¹⁵³

แสดงให้เห็นว่า พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ชื่นชมหยวนซือไซ่ว่าเหมาะสมที่จะเป็นผู้นำของจีน ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากกรที่ในช่วงเวลาดังกล่าวนั้น หยวนซือไซ่ได้แสดงให้เห็นแล้วว่าต้องการที่จะให้จีนมีการปกครองในรูปแบบราชาธิปไตย โดยมีตนเป็นจักรพรรดิ จึงทำให้พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ แสดงความชื่นชมหยวนซือไซ่ เพราะหยวนซือไซ่เป็นผู้นำที่จะนำเมืองจีนกลับมาปกครองในรูปแบบเดียวกับเมืองไทย ซึ่งเป็นรูปแบบการปกครองที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ เห็นว่าเป็นรูปแบบที่เหมาะสมกับประเทศทางตะวันออก และการที่จีนจะหันกลับมาใช้รูปแบบการปกครองเดิม ก็อาจจะส่งผลให้ความนิยมหรือความต้องการที่จะให้ไทยเปลี่ยนแปลงการปกครองนั้นลดน้อยลงไป เพราะเห็นตัวอย่างจากจีนแล้วว่าการเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นสาธารณรัฐในขณะที่ประชาชนยังไม่พร้อมนั้น จะก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมามากมาย และการแสดงความชื่นชมหยวนซือไซ่ในฐานะที่จะเป็นผู้นำจีนกลับไปสู่การปกครองในรูปแบบเดิมของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ นั้น ยังเห็นได้จากการแสดงความคิดเห็นตำหนิขุนยัดเซน ซึ่งเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงจีนไปสู่ระบบสาธารณรัฐ ว่า “ส่วนหมอขุนยัดเซน...พวกจีนกลับนำพาน้อยไปเสียกว่ายวนอีก...ไม่มีใครที่ตั้งใจเป็นกลางจะหวังหรือเชื่อได้เลยว่าหมอขุนยัดเซนจะเป็นหัวหน้าแห่งชาติจีนดีกว่ายวน”¹⁵⁴

การแสดงความคิดเห็นของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ในบทพระราชนิพนธ์เรื่อง “วังต้องคี่ใหม่” ยังแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงได้ตอบกับหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสง ว่า “มีหนังสือ

¹⁵² อัครพานู, “ถูกบังคับให้เป็นจีน” ไทย. วันที่ 17 ธันวาคม พ.ศ.2458.

¹⁵³ อัครพานู, “วังต้องคี่ใหม่” ไทย. วันที่ 18 ธันวาคม พ.ศ.2458.

¹⁵⁴ เรื่องเดียวกัน.

พิมพ์กรุงเทพฯ ฉบับ ๑ ที่ทำการเพื่อประโยชน์ของ “จีนโนสยาม” (ตามคำกล่าวของเขาเอง) ได้กล่าวถึงเรื่อง พระเจ้าแผ่นดินองค์ใหม่นี้ (หมายถึง หยวนซือไช่ - - ผู้เขียน) ว่า “บรมหน้าด้าน”... หนังสือพิมพ์ที่แสดงตนว่าเป็นศัตรูของยวนนั้น คงจะมีความไม่พอใจในถ้อยคำของข้าพเจ้ามากเป็นแน่”¹⁵⁵ และยังได้กล่าวว่าพวกที่ให้การสนับสนุนยวนซือไช่นั้นก็ยิ่งดีกว่า “พวกที่อุดหนุนหมอซุนยัตเซนหลายคนอยู่แล้วไม่ว่าอยู่ในเมืองจีนญาเมืองไทย”¹⁵⁶ แสดงให้เห็นว่าพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ได้ตอบหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงที่ให้การสนับสนุนซุนยัตเซน และตำหนิยวนซือไช่ และแสดงให้เห็นด้วยว่า พระองค์ไม่ทรงโปรดซุนยัตเซน

จากบทพระราชนิพนธ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ นั้นทรงมีความนิยมในระบบการปกครองแบบราชาธิปไตยมากกว่า จึงได้แสดงความชื่นชมยวนซือไช่ที่เป็นผู้นำจีนกลับไปสู่ระบบการปกครองดังกล่าว และได้ตอบโต้หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงที่ให้การสนับสนุนการปกครองระบอบสาธารณรัฐของจีนและการสนับสนุนซุนยัตเซนให้เป็นผู้นำของจีนอยู่เสมอ และการแสดงความชื่นชมที่จีนจะหันกลับไปใช้ระบบการปกครองแบบราชาธิปไตยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ยังเห็นได้จากบทพระราชนิพนธ์เรื่อง “การภายในในเมืองจีน” ในหนังสือพิมพ์ไทย ฉบับวันที่ 20 ธันวาคม พ.ศ.2458 ที่ได้กล่าวว่า

กิจการในเมืองจีนเดี๋ยวนี้ ก็แปลว่าได้กลับคืนไปเป็นอย่างเดิมนั่นเอง คือเป็นอย่างเมื่อก่อนความพยายามอันหลงใหลเคราะห์ร้าย ที่จะตั้งวิธีการปกครองอย่างใหม่ในเมืองจีน โดยอาศัยเสียงประชาชนเป็นใหญ่. รัฐบาลก็ได้ตั้งขึ้นแลทดลองใช้แล้ว และได้เห็นประจักษ์แล้วว่าไม่สำเร็จผลดังคาดหมาย...ยวนเป็นผู้สามารถในรัฐประศาสน์เกินกว่าที่จะฝันไปว่า ต้นไม้ต่างแดนเช่นรัฐบาลตามแบบปัจจุบันสมัย จะออกงามมีผลได้ในดินจีนอันยังมีพื้นเตรียมไว้ก่อนนั้นได้...บัดนี้มาถึงปัญหาอันสำคัญว่า ยวน “ราชาธิราช” จะทำการได้ดีกว่ายวน “ประธานาธิบดี” หรือไม่? ตามความเห็นของข้าพเจ้าเห็นว่า นอกจากจะมีเหตุการณ์ภายนอกมาขัดขวางแล้ว ยวนจะทำการได้นับว่าสำเร็จทีเดียว¹⁵⁷

นอกจากนี้พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ยังได้วิจารณ์ “ชาวจีน” อื่น ๆ ซึ่งอาจจะหมายรวมถึง เซียวฮุดเสงด้วย เนื่องจากพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ได้โจมตี “ชาวจีน” ที่ได้แทรกแซงเข้ามาในกลุ่ม “คนจีน” ในเมืองไทย และได้ยุแหย่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่รัฐบาลไทย ในบทพระราชนิพนธ์เรื่อง “ทฤษฎีโดยอาชีวะ” ในหนังสือพิมพ์ไทย ว่า

¹⁵⁵ เรื่องเดียวกัน.

¹⁵⁶ เรื่องเดียวกัน.

¹⁵⁷ อัครพานู, “การภายในในเมืองจีน” ไทย. วันที่ 20 ธันวาคม พ.ศ.2458.

ในโลกนี้มีคนอยู่บางจำพวก ที่ทุรยศโดยอาชีวะ คือหากินโดยก่อการ
กำเริบหรืออยู่แยกให้คนคิดการกำเริบต่ออำนาจปกครองอยู่มิได้ขาด คนชนิดนี้
มีอยู่ในประเทศต่าง ๆ หลายแห่ง แต่ในชาติใดก็ไม่มีมากในชาติซึ่งเราเรียกรวม
กันอยู่ว่าจีน¹⁵⁸

ในบทพระราชนิพนธ์ดังกล่าวยังได้ตำหนิการเรียกรไ้เงินเพื่อนำไปใช้ในการเคลื่อนไ้หวทาง
การเมืองในเมืองจีนของ “ชาวจีน” รวมถึงตำหนิความแตกแยกที่เกิดขึ้นหมู่ “ชาวจีน” ถึงกับมีการ
ทะเลาะวิวาทกันผ่านหน้าหนังสือพิมพ์ในเมืองไทย ซึ่งเป็นสิ่งที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ไม่
ต้องการให้เกิดขึ้นในเมืองไทย จากการตำหนิ “ชาวจีน” ในบทพระราชนิพนธ์ดังกล่าวนั้นก็น่าจะ
ตำหนิเสียสุดเสงด้วย เพราะการกระทำที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ตำหนินั้น ล้วนแล้วแต่
เป็นสิ่งที่เสียสุดเสงได้กระทำด้วยทั้งสิ้น และพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ก็ยังได้ตำหนิ
หนังสือพิมพ์จีน ซึ่งในขณะนั้นหนังสือพิมพ์จีนที่มีอยู่ในเมืองไทยนั้นมีเพียง 3 ฉบับเท่านั้น ซึ่งการ
กล่าวของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ นั้นก็น่าจะมีความหมายตำหนิถึงหนังสือพิมพ์ของ
เสียสุดเสงด้วย เนื่องจากพระองค์ยังคงเน้นในเรื่องการเป็น “ไทยผสม” ว่ามีพวกจีนบางกลุ่มที่
พยายามก่อความวุ่นวาย ชักจูงชาวจีนให้เป็นพวก “สยามจีนนางกูร” หรือพวก “ไทยผสม” โดยใช้
หนังสือพิมพ์จีนเป็นเครื่องมือสำหรับล้งสอน และอบรมให้รู้สึว่าตนเป็นชาติจีนซึ่งอยู่ในเมืองไทย
ในเรื่อง “ปัญญานายดุสึย (ชาวอเมริกา)” ว่า

ก็จะเห็นได้ว่าสมัยนี้ มีคนอยู่หมู่หนึ่งหรือหลายหมู่ก็เปนได้ คอยป้องกัน
เพื่อมิให้จีนกลายเป็นไทย คนเหล่านี้ได้เดินวิธีโดยจัดการให้มีหนังสือพิมพ์จีน
สำหรับล้งสอนและอบรมความปรารถนาและความรู้สึกเป็นชาติของจีนซึ่งอยู่ใน
เมืองไทย ตั้งโรงเรียนจีนขึ้นสอนแต่ภาษาจีน ไม่สอนภาษาไทย...แท้จริงพวกจีน
เหล่านี้ได้พยายามทำทุกสถานที่จะให้จีนกลายเป็น “นาคระผสม” ของเมืองไทย
(และออกนามตนว่า “จีนสยาม” หรือ “สยามจีนนางกูร” ก็ยังคงอยู่ในฐานไทย
ผสม)¹⁵⁹

จากการโต้ตอบกันระหว่างพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ โดยใช้พระนามแฝงว่า อัศว
พานู และเสียสุดเสงนั้นจะเห็นได้ว่าสิ่งที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ให้ความสำคัญในการ
โจมตีจีนส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับระบบการปกครองแบบสาธารณรัฐของจีนที่นำมาใช้แทน

¹⁵⁸ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว, “ทุรยศโดยอาชีวะ” ความเห็น 9 เรื่องของอัศวพานู (คัด
จากหนังสือพิมพ์ไทย ปี พ.ศ. 2458 -2459). , หน้า 42.

ได้แก่ อั้วเซียมซินโป ของเสียสุดเสง และเทียนฮั่นป้อ กับตงฮั่วมินป้อ

¹⁵⁹ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว, “ปัญญานายดุสึย (ชาวอเมริกา)” เรื่องเดียวกัน, หน้า 79-
80.

ระบบการปกครองแบบราชาธิปไตยนั้นว่า มิได้เป็นระบบการปกครองที่ดีดังที่คิดกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการนำมาใช้กับประเทศทางตะวันออกซึ่งหมายรวมถึงเมืองไทยด้วย เนื่องจากประเทศทางตะวันออกยังไม่มีความพร้อมที่จะเปลี่ยนไปใช้ระบบการปกครองดังกล่าว ซึ่งระบบการปกครองดังกล่าวก็จะมีช่วยให้เกิดความเจริญก้าวหน้ากับบ้านเมือง แต่จะทำให้บ้านเมืองเกิดความวุ่นวายมากขึ้น เพื่อเป็นการทำลายกระแสความนิยมระบบการปกครองแบบสาธารณรัฐของจีนที่กำลังเป็นที่กล่าวถึงกันอย่างมากในเมืองไทย เพื่อมิให้คนไทยหันไปให้ความนิยมระบบการปกครองดังกล่าว ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดการเคลื่อนไหวเพื่อเปลี่ยนแปลงการปกครองดังที่ได้เคยเกิดขึ้นมาแล้วจากการวางแผนเพื่อเปลี่ยนแปลงการปกครองของคณะ ร.ศ.130

ดังนั้นการที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ยุติการโจมตี "จีน" ภายหลังจากปี พ.ศ.2459 นอกจากจะเกิดจากการที่ไทยเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 1 ในปี พ.ศ.2460 ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว ก็อาจจะเป็นไปได้ว่าเกิดจากการที่เมืองจีนโดยหยวนซีอู๋ได้มีการเคลื่อนไหวที่แสดงให้เห็นว่าจะกลับมาใช้การปกครองระบบราชาธิปไตย แสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวของการปกครองแบบสาธารณรัฐของจีนได้อย่างชัดเจน ซึ่งคงจะทำให้กระแสความนิยมระบบการปกครองสาธารณรัฐของจีนในเมืองไทยลดน้อยลงไปด้วย พระองค์จึงไม่จำเป็นต้องใช้บทพระราชานิพนธ์เพื่อโจมตี "จีน" อีก ซึ่งจากสาเหตุที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ยุติการพระราชานิพนธ์บทความโจมตีจีนดังกล่าว ก็ช่วยสะท้อนให้เห็นว่า การโจมตี "จีน" ของพระองค์นั้นส่วนหนึ่งมาจากความต้องการที่จะทำลายกระแสความชื่นชมที่มีต่อระบบการปกครองแบบสาธารณรัฐของจีน เพื่อป้องกันมิให้เกิดการเคลื่อนไหวเพื่อเปลี่ยนแปลงการปกครองในเมืองไทยตามอย่างจีน

นอกจากนั้นจากบทพระราชานิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ยังแสดงให้เห็นว่าพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ มักจะเน้นการวิจารณ์อยู่ที่ "ไทยผสม" ซึ่งจะกระทบถึงตัวเชื้อวงศ์เสงโดยตรง เนื่องจากบทบาทและการเคลื่อนไหวของเชื้อวงศ์เสงนั้นแสดงให้เห็นว่าเขายังมีได้เป็น "ไทย" อย่างแท้จริงตามลักษณะที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ได้กล่าวถึง เพราะเชื้อวงศ์เสงยังคงใช้ "ภาษาจีน" ทั้งในการสื่อสารในระหว่าง "ชาวจีน" และในการออกหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาจีน รวมถึงเชื้อวงศ์เสงยังคงเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวทางการเมืองในเมืองจีนอยู่โดยตลอด จึงทำให้เชื้อวงศ์เสงต้องเขียนบทความตอบบทพระราชานิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ เพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจของตนเอง ว่าถึงแม้จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองในเมืองจีน แต่ก็ไม่ได้คิดที่จะนำแนวความคิดทางการเมืองหรือความวุ่นวายที่เกิดในเมืองจีนเข้ามาก่อให้เกิดปัญหาและความยุ่งยากให้กับรัฐบาลไทย และพยายามยืนยันอยู่โดยตลอดว่า ถึงอย่างไรเขาก็มีความเป็น "ไทย" อยู่ด้วย เพราะจากการที่เชื้อวงศ์เสงได้แสดงความคิดเห็นในบทความต่าง ๆ ของเขานั้นแสดงให้เห็นว่า เชื้อวงศ์เสงมองว่าคนจีนที่เข้ามา "ตั้งถิ่นฐาน" อยู่ในเมืองไทยนั้นสามารถที่จะกลายเป็น "ไทย" ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรุ่นลูกหลานของ "ชาวจีน" ก็ยิ่งจะกลายเป็น "ไทย"

เพราะต้องอยู่ภายใต้กฎหมายไทย และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ “ไทย” ถึงแม้จะยังคงมีชื่อเป็นภาษาจีน แต่ลักษณะโดยทั่วไปของคนคนนั้นก็จะเป็น “คนไทย”

ดังนั้นจากการแสดงความคิดเห็นของเซียวฮุดเสงดังกล่าว ทำให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงต้องการให้ “คนไทย” และรัฐบาลไทยยอมรับว่า “คนจีน” ที่อยู่ในเมืองไทยนั้นก็ถือว่าเป็น “พลเมือง” ของไทย ที่จะช่วยทำประโยชน์และสร้างความเจริญก้าวหน้าให้กับเมืองไทย เพราะฉะนั้น รัฐบาลไทยสมควรมีการ “ต่อต้าน” หรือ “กีดกัน” แต่ควรจะตระหนักว่าคนทั้ง 2 ชาตินี้ก็เป็นเหมือนคนที่มีสายเลือดเดียวกันมาแต่เดิม มีความผูกพันกันมาเป็นระยะเวลายาวนานเกินกว่าที่จะแบ่งแยกความเป็น “จีน” และความเป็น “ไทย” ออกจากกันได้ เซียวฮุดเสงจึงมีความต้องการที่จะให้คนทั้งสองกลุ่มนั้นผสมกลมกลืนอยู่ในสังคมเดียวกันได้

จากการเขียนบทความโต้ตอบกันระหว่างเซียวฮุดเสงกับพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ นอกจากจะทำให้เห็นแนวความคิดในการพยายามที่จะส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่าง “คนจีน” กับ “คนไทย” เพื่อการอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างราบรื่น ของเซียวฮุดเสงแล้ว ยังสะท้อนให้เห็นแนวความคิดของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ เกี่ยวกับ “คนจีน” โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มที่พระองค์เรียกว่า “ไทยผสม” ว่า การกล่าวตำหนิคนกลุ่มนี้ ซึ่งหมายรวมถึงเซียวฮุดเสงด้วยอยู่โดยตลอดของพระองค์นั้น พระองค์มิได้มีความต้องการที่จะให้เกิดการ “กีดกัน” หรือ “ผลักดัน” ให้คนกลุ่มนี้ออกไปจากสังคมไทย แต่การตำหนิหรือการโจมตีลักษณะของการเป็น “ไทยผสม” ดังกล่าวนั้น พระองค์ต้องการที่จะให้คนกลุ่มนี้จะทิ้งความเป็น “คนผสม” ให้หันมาเป็น “คนไทย” แต่เพียงอย่างเดียว ดังที่พระองค์ได้กล่าวว่า “คนเราจะต้องเป็นไทยหรือจีนแต่เพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่ง จะเป็นทั้งสองอย่างในขณะเดียวกันนั้นไม่ได้”¹⁶⁰ หรือการที่พระองค์กล่าวว่าถ้าสามารถตัดความเป็น “คนผสม” ออกก็จะสามารถเป็น “ไทย” ได้ ดังความว่า

ขอให้พวกจีนในสยามเลิกเรียกตนเองว่าจีนในสยาม ขอให้เขาแสดงว่าเขาทั้งหลายมีความปรารถนาจริงใจที่กลายมาเป็นไทยแท้ ไม่แต่ด้วยวาจาด้วย พร้อมทั้งกิริยาแลอาการที่กระทำด้วย ขอให้เขาตัดขาดซึ่งเชื้อโง่แห่งความรู้สึกและความนิยมในชาติจีน และในที่สุดซึ่งยิ่งกว่าสิ่งอื่น ขอให้เขาพร้อมอยู่เสมอไม่ว่าในกาลใด ๆ ที่จะยกประโยชน์แห่งเมืองไทยและชาติไทยขึ้นเหนือประโยชน์อื่น ๆ ทั้งสิ้น เมื่อเขาทั้งหลายได้ทำอย่างที่ว่ามานี้แล้วเมื่อใด เมื่อนั้นและไทยเราจึงจะสามารถรับเขาได้ด้วยความเต็มใจว่าเขาเป็นคน ๑ ในพวกเราโดยแท้¹⁶¹

¹⁶⁰ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว, ปกิณกะคดี, หน้า 18 .

¹⁶¹ อัครพานู, “ไทยผสม เป็นคนที่ไม่พึงปรารถนา” ไทย, วันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ.2458.

หรือการที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ กล่าวถึงในบทพระราชนิพนธ์เรื่อง “ไทยผสม” ว่า
 ท่านทั้งหลายถึงแม้ว่าบิดาหรือปู่เป็นจีนหรือ แซกฝรั่งอะไรก็ไม่สำคัญทั้งสิ้น สำคัญอยู่ที่ใจตัวท่านเองมีความรักชาติในชาติใดแน่เท่านั้น ถ้าแม้ว่าท่านมันคง จงรักภักดีในชาติไทยแล้ว ต่อให้คนแสนปากพูดอย่างไร ก็จะไม่แปลงตัวท่านให้พ้นไปจากชาติไทยไม่ได้¹⁶²

หรือการยืนยันถึงพระบรมราชาบายของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ในการต้องการผสมกลมกลืน “จีน” ให้เป็น “ไทย” เพียงแต่ถ้า “คนจีน” เหล่านั้นจะยืนยันในความเป็น “ไทย” ของตนเองก็สามารถที่จะรับเข้าเป็น “คนไทย” ได้ ดังความว่า

พระราชประสงค์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเราในเรื่องนี้ มีอยู่ที่จะให้จีนกลายเป็นคนไทยนั้น ข้าพเจ้าก็ทราบอยู่ดี และมีความนิยมชมชื่นในพระบรมราชาบายนี้ทุกประการแต่ส่วนพวกหัวหน้าจีนนั้นเล่าเขาจะนิยมด้วยฤา? ถ้าแม้เราได้รับคำปฏิญญาอย่างแน่นอน พวกหัวหน้าที่กล่าวนี้มีความเห็นชอบด้วยในการที่จะให้พวกจีนที่เข้ามาอยู่ในเมืองไทยกลายเป็นคนไทยเมื่อใด เมื่อนั้นแหละจึงจะถึงเวลาที่ควรไทยเราจะถือว่าจีนที่เข้ามานั้น เป็นส่วนหนึ่งของพลเมืองไทยโดยแท้จริง¹⁶³

แสดงให้เห็นว่าการวิจารณ์และการโจมตี “ชาวจีน” และ “คนไทยผสม” ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ มิได้ต้องการที่จะ “กีดกัน” หรือ “ผลักดัน” “ชาวจีน” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “คนไทยผสม” ให้ออกไปจากสังคมไทย แต่ต้องการที่จะให้คนเหล่านี้ละความเป็น “จีน” และให้ยึดมั่นแต่ความเป็น “ไทย” แต่เพียงอย่างเดียว

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความต้องการของทั้งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ และเสี้ยวสุดแสงนั้น เป็นไปในทำนองเดียวกัน กล่าวคือ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ก็มีได้ต้องการที่จะกีดกันหรือผลักดันให้ “คนจีน” ออกไปจากสังคมไทย แต่ต้องการที่จะให้ “คนจีน” โดยเฉพาะ “คนไทยผสม” นั้นละความเป็น “จีน” แล้วกลายเป็น “ไทย” อย่างเต็มตัว มิต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับหรือคำนึงถึงผลประโยชน์ของเมืองจีนอีก ก็จะทำให้คนเหล่านั้นเป็น “ไทย” และอยู่ในสังคมไทยได้เป็นอย่างดี ส่วนเสี้ยวสุดแสงนั้นก็ต้องการให้ “คนจีน” กับ “คนไทย” อยู่ในสังคมเดียวกันได้ เพียงแต่เสี้ยวสุดแสงนั้นเห็นว่า “คนจีน” ที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่ในเมืองไทยนั้น มีความเป็น “ไทย” อยู่แล้ว ไม่จำเป็นที่จะต้องละความเป็น “จีน” เพื่อมาเป็น “ไทย” แม้ชาวจีนจะยังคงเข้าไปเกี่ยวข้องกับเมืองจีน แต่ก็

¹⁶² พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว, “ไทยผสม” ความเห็น 10 เรื่องของอัศวพานุ, หน้า 93.

¹⁶³ อัศวพานุ, “การเขียนรูปอย่างสมัยใหม่ในเมืองจีน” สยามออบเซอร์เวอร์, วันที่ 1 กรกฎาคม

คำนึงถึงผลประโยชน์ของเมืองไทย จะไม่นำความเดือดร้อนมาให้เมืองไทย เพียงแต่ถ้า “คนไทย” ยอมรับ “คนจีน” ก็จะสามารถอยู่ร่วมในสังคมเดียวกันได้

การวิจารณ์และโจมตีชาวจีนนั้นมิใช่จะมีแต่เพียงพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ เท่านั้น เพราะเมื่อบทพระราชนิพนธ์ของพระองค์ได้เผยแพร่ในหนังสือพิมพ์แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่อง “พวกยิวแห่งบูรพาทิศ” ก็ทำให้เกิดกระแสการวิจารณ์และโจมตี “ชาวจีน” และ “คนไทยผสม” ในหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง ดังเช่น “จดหมาย” ของ “นายสอด” ที่เขียนมาถึงหนังสือพิมพ์ไทย ฉบับวันที่ 19 กรกฎาคม พ.ศ.2457 ได้แสดงความคิดเห็นเห็นด้วยกับ “อัสวาทู” ที่ว่าถึงอย่างไร “คนจีน” ก็มีได้มีความจงรักภักดีต่อเมืองไทย โดยการเล่าเรื่องถึงชาวจีนคนหนึ่งที่เขาได้สนทนาด้วย ซึ่งชาวจีนคนนี้ได้แสดงความเห็นกับเขาว่าพระมหากษัตริย์ไทยมิได้เป็น “นาย” ของเขาและเขาไม่เห็นว่าเขาจะต้องสำนึกบุญคุณของไทย ดังความว่า

ข้าพเจ้าจึงถามแกต่อไปว่า “ก็ลื้ออยู่เมืองไทยในหลวงของไทยไม่ใช่ นาย ลื้อหรือ “ป่าว –ป่าว-มายชาย” แกตอบ...”ในหลวงลื้อทำไมอ้าวไม่ได้ ในหลวงเมืองจีนลื้อถึงจะทำอ้าวได้ ข้าพเจ้าจึงย่อนเอาแกคำหนึ่งว่า ก็ลื้ออยู่เมืองไทย ลื้อไม่คิดถึง บุญคุณในหลวงเมืองไทยหรือ แกตอบดื้อๆ อย่าไม่เกรงใจใครเลยว่ “บุงคุอะ ลายอ้าวหากินของอ้าวต่างหาก ในหลวงทำอะลายให้อ้าว ผู้กบฏหากบฏ อ้าวก็เสีย เหมือนกัน “ถ้าอย่างนั้นลื้ออยู่เมืองไทยทำไม” ข้าพเจ้าออกจิวถามดื้อๆ อย่างไม่ ได้ตรีกตรอง พี่แกก็ตอบดื้อๆ เหมือนกันว่า เมืองไทยหาเงินง่ายอ้าวก็มาสิ¹⁶⁴

ซึ่งเท่ากับเป็นการแสดงให้เห็นว่า “ชาวจีน” นั้น มิได้มีความจงรักภักดีต่อเมืองไทย เข้ามาเมืองไทย เพื่อหาผลประโยชน์เท่านั้น มิได้มีความตั้งใจที่จะช่วยทำประโยชน์ตอบแทนให้แก่เมืองไทย ถ้าผู้อ่านเชื่อว่าเรื่องที่ “นายสอด” นำเสนอในลักษณะที่แสดงให้เห็นถึงการกล่าวในเชิง “ดูหมิ่น” เมืองไทยของ “ชาวจีน” ก็อาจจะทำให้ “คนไทย” เกิดความรู้สึกไม่พอใจ “ชาวจีน” เป็นอย่างมาก และอาจจะทำให้เกิดกระแสการต่อต้าน “ชาวจีน” ได้ ทำให้หนังสือพิมพ์ของเขี้ยวสุดแสงจึงได้นำเสนอ บทความตอบโต้ในเรื่อง “ความเห็นเอกชน” ในวันที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ.2457 เพื่อแสดงให้เห็นว่า เรื่องดังกล่าวของ “นายสอด” นั้นคงไม่ได้เป็นเรื่องที่เล่ามาจากเรื่องจริงแน่ เพราะจากการที่นายสอดได้เล่าว่าชาวจีนคนนั้นได้เข้ามาในบ้านของเขา ทั้งที่เขาได้ห้ามแล้วและยังกล้าที่จะหยิบสิ่งของของเจ้าของบ้านมาดูโดยพลการอีก ทำให้เชื่อว่าคงจะไม่มี “คนจีน” คนไหนที่กล้าที่จะปฏิบัติเช่นนั้นเป็นแน่ และสิ่งที่ทำให้เห็นว่าเรื่องที่ “นายสอด” เล่ามาคงจะเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นนั้น ก็เพราะเหตุที่ว่าเรื่องนี้ช่างบังเอิญมาเกิดขึ้นในช่วงที่เรื่อง “พวกยิวแห่งบูรพาทิศ” กำลังเป็นที่กล่าวถึงกัน

¹⁶⁴ นายสอด, “จดหมาย” ไทย. วันที่ 19 กรกฎาคม พ.ศ.2457.

อยู่พอดี จึงเห็นว่าเรื่องเล่าดังกล่าวคงจะ “แต่ง” ขึ้นให้สอดคล้องกับความเห็นของอัครพาทู เพื่อต้องการ “ประจบ” มากกว่าที่จะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง¹⁶⁵

หรือบทความเรื่อง “คนชาติไทย” ในหนังสือพิมพ์ไทย วันที่ 14 ธันวาคม พ.ศ.2457 ที่ได้กล่าวไว้ว่า เมืองไทยนี้เป็นของคนไทย “คนจีน แขก,ฝรั่ง เขาไม่ใช่ชาติไทยทั้งนั้น” และกล่าวในลักษณะเดียวกันกับอัครพาทูว่า คนที่เกิดในเมืองไทย ไม่ว่าจะบิดามารดาจะเป็นชาติอะไร ก็ต้องถือว่าเขาเป็นไทยตามสัญชาติ เพราะฉะนั้นคนเหล่านี้สมควรจะคำนึงถึงความเป็นมาของตนเอง แต่ควรจะต้องถือว่าเป็น “คนไทย” และ “จงแสดงตนว่าเป็นคนไทยอันแท้จริงเถิด”¹⁶⁶

หรือหลังจากเรื่อง “ไทยผสม...เป็นคนไม่พึงปรารถนา” ของอัครพาทู ได้พิมพ์เผยแพร่แล้ว เขียวสุดแสงได้เสนอบทความเพื่อแสดงความเข้าใจเกี่ยวกับความเป็นมาของหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์นั้นก็ได้รับบทความของ “ศรีรัตน์” เรื่อง “สหายเราอย่าเข้าใจผิด” ลงในหนังสือพิมพ์ไทย ฉบับวันที่ 27 ตุลาคม พ.ศ.2458 แสดงความคิดเห็นสนับสนุนอัครพาทูว่า

แท้จริงผู้ที่ให้ชื่อว่า “จีนในสยาม” นั้น ต้องเป็นผู้ที่ทำการตั้งปวงให้เป็นประโยชน์แก่ชาติไทย เมืองไทย ไม่ใช่เอาศัพท์ว่า “สยาม” ไปเพลาะกับ “จีนใน” เพื่อหลอกลวงในเมืองไทยทำประโยชน์ให้แก่ชาติจีนและเมืองจีน

“จีนในสยาม” ที่ท่านอัครพาทูกล่าวถึงนั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่าได้แก่จำพวกที่ข้าพเจ้ากล่าวมาข้างบนนี้ ซึ่งข้าพเจ้าก็เคยแถลงมาแล้วว่า เขาเป็นชาวต่างประเทศของไทยและเป็นหอข้างแคร์ เพราะเขาไม่ยอมตัวลงมาเป็นไทยแท้และเป็นจีนแท้ เขาประสมมาเป็นไทย แต่เพียงพอทำการเป็นผลประโยชน์สมประสงค์ของเขาเท่านั้น เพราะฉะนั้นท่านอัครพาทูจึงได้เรียกว่า “ไทยผสม”¹⁶⁷

และผู้เขียนคนเดียวกันนี้ยังได้เคยยืนยันตามความคิดเห็นของอัครพาทูเรื่อง “พวกยิวแห่งบูรพาทิศ” ในเรื่อง “จีนเป็นชาวต่างประเทศของไทย” ฉบับวันที่ 25 สิงหาคม พ.ศ.2458 ว่า

การสังเกตของข้าพเจ้าแม้เป็นเวลาน้อยก็ได้ผลพอให้ข้าพเจ้าตกลงใจได้ว่า ตามที่ท่านอัครพาทูได้แถลงเรื่องยิวแห่งบูรพาทิศนั้นล้วนแต่เป็นความจริงตามเหตุตามผล คือข้าพเจ้าจับอธยาไศรยของจีนเวลานี้ได้ โดยชัดเจนไม่มีข้อสงสัยแล้วว่าเป็นจีนคงเป็นไทยโดยอยู่ในปกครองของไทยผู้เป็นเจ้าของบ้านเท่านั้น แต่อธยาไศรยน้ำใจของจีนคงเป็นจีนแลแสดงว่าตนเป็นคนต่างประเทศอยู่เสมอ¹⁶⁸

¹⁶⁵ ตลุมพุก, “ความเห็นเอกชน ประจบใช่ไหม?” จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ.2457.

¹⁶⁶ “คนชาติไทย” ไทย. วันที่ 14 ธันวาคม พ.ศ.2457.

¹⁶⁷ ศรีรัตน์, “สหายเราอย่าเข้าใจผิด” ไทย. วันที่ 27 ตุลาคม พ.ศ.2458.

¹⁶⁸ ศรีรัตน์, “ความเห็นเอกชน จีนเป็นชาวต่างประเทศของไทย!” ไทย. วันที่ 25 สิงหาคม พ.ศ.2458.

เชียวสุดแสงจึงได้ตอบบทความดังกล่าวเพื่อยืนยันความเป็น “ไทย” ของชาวจีน โดยใช้ นามแฝง ผ.ต. ในเรื่อง “ขอให้เปนนครม้ง” ในวันที่ 16 กันยายน พ.ศ.2458 ว่า

จริงอยู่จีนที่มาจากเมืองจีน ก็ดูจะเดียวกับฝรั่งหรือญี่ปุ่นที่มาจากต่างประเทศ แต่จีนต้องอยู่ในใต้กฎหมายไทยเช่นเดียวกับคนไทย หาเหมือนดังฝรั่งแล ญี่ปุ่นที่เขาตามกฎหมายของเขาเองไม่ ถ้ายังจีนที่เกิดในเมืองไทยแล้ว ก็ต้องนับว่า เปนไทยทีเดียว เพราะต้องรับราชการเปนทหารหรือเสียภาษีอากรแลอื่น ๆ เหมือนคนไทยทุกอย่าง แลถ้าคิดเอาตามส่วนตัว ดูเหมือนจีนที่เกิดในเมืองไทยจะ มากกว่าจีนที่มาจากนอก¹⁶⁹

และได้กล่าวเปรียบเทียบให้เห็นว่าแม้ว่าชาวจีนจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองในจีนก็เป็นไปเพราะความรัก “ชาติ” ของเขา ซึ่งก็ต้องถือว่าเขามีความกตัญญู ไม่ควรจะไปว่ากล่าว และยกตัวอย่างเปรียบเทียบ “ชาวจีน” ที่อยู่ในเมืองไทยกับคนเชื้อชาติเยอรมันที่อยู่อเมริกาที่ในช่วงระหว่าง สงครามโลกครั้งที่ 1 ก็ได้เชื้อเพื่อต่อประเทศเยอรมัน แต่อย่างไรก็ตามเขาก็ยังคงเป็นพลเมืองที่ซื่อสัตย์ของอเมริกาอยู่นั่นเอง และกล่าวว่า “ชาวอเมริกันที่กำเนิดโดยชาติเยอรมันนั้น ถ้าไม่ใช้การจำเป็นแล้วคงไม่มีผู้ใดจะละจากอเมริกา แลอพยพกลับไปยังประเทศเยอรมันอีก”¹⁷⁰ เพื่อเป็นการยืนยันให้เห็นว่าถึงอย่างไร “ชาวจีน” ที่อยู่ในเมืองไทย ก็เป็น “พลเมือง” ของไทย ฉะนั้น “คนไทย” ก็ควรจะให้ความเป็นธรรมแก่ชาวจีนบ้าง อย่าได้ตั้งขอรังเกียจ “ชาวจีน” คนทั้งสองชาติจะได้อยู่ร่วมกันในเมืองไทยได้อย่างราบรื่น

หรือเมื่อบทพระราชนิพนธ์เรื่อง “ถูกบังคับให้เปนนจีน” ได้รับการเผยแพร่ ก็มีจดหมายกล่าวถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่มีลักษณะเดียวกับเรื่องถูกบังคับให้เปนนจีนลงในหนังสือพิมพ์มากมาย เช่น “จดหมาย” ของ “ไทยทั้งแห่ง” ในหนังสือพิมพ์ไทย วันที่ 21 ธันวาคม พ.ศ.2458 ที่กล่าวถึงเรื่องเด็กจีนที่เกิดในเมืองไทย แต่พ่อแม่กลับส่งไปเรียนหนังสือที่เมืองจีนว่า เป็นเพราะพ่อแม่เด็กต้องการที่จะให้เด็กสืบความเป็นไทย ไม่ต้องการให้เป็นคนไทย และไม่ต้องการที่จะให้เด็กเหล่านั้นต้องกลายเป็นทหารไทยตามพระราชบัญญัติเกณฑ์ทหาร ซึ่งเท่ากับเป็นการ “ทุจริต” ต่อเมืองไทย¹⁷¹

หรือ “จดหมาย” จาก “ชาวเหนือ” ในหนังสือพิมพ์ไทย ฉบับวันที่ 25 ธันวาคม พ.ศ.2458 ก็เล่าเรื่องที่ได้ไปพบเห็นที่มีลักษณะสอดคล้องกับความเห็นของอัครพาทูว่า ที่ห้องแถวตลาดปากน้ำโพ เมืองนครสวรรค์นั้น มีเด็กลูกจีนอยู่เกือบเต็มห้องชั้นล่าง และพวกเด็กเหล่านี้ต่างพากันท่องหนังสือจีนกันเสียงดัง เขาจึงได้เข้าไปถามคนแถวนั้นได้ความว่า ที่แห่งนั้นเป็นโรงเรียนสอนหนังสือ

¹⁶⁹ ผ.ต. “ขอให้เปนนครม้ง” จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 16 กันยายน พ.ศ.2458.

¹⁷⁰ เรื่องเดียวกัน.

¹⁷¹ “ไทยทั้งแห่ง”, “จดหมาย” ไทย. วันที่ 21 ธันวาคม พ.ศ.2458.

จีนที่เพิ่งตั้งขึ้นใหม่ แต่ก่อนที่โรงเรียนแห่งนี้จะตั้งขึ้นนั้น เด็กเหล่านี้เคยเรียนหนังสือไทย แต่เมื่อโรงเรียนแห่งนี้ได้ตั้งขึ้น พ่อแม่จึงให้เด็กลาออกมาเรียนหนังสือจีนแทน¹⁷² ซึ่งตรงกับที่อัครพาทูได้แสดงความคิดเห็นว่า เด็กลูกจีนมิได้ต้องการที่จะเรียนหนังสือจีนแต่พ่อแม่เป็นผู้บังคับให้เด็กเหล่านี้ต้องกลายเป็น "จีน" หรือ "เรื่องควรรคิด" ของ "ไทยเจลลิว" ที่กล่าวในลักษณะเดียวกันว่า

พวกจีนชุดใหม่เขาเปลี่ยนไปลิซีเดินเอาโรคเอาเปรียบแก่ชาวชาติไทยเรา
อยู่มาก โดยเหตุบุตรหลานของเขา จะเป็นด้วยมารดาที่เป็นไทยหรือลูกจีนด้วยกัน
จะเป็นชายหรือหญิงก็ตาม เขามักส่งออกไปเมืองจีนเสียแต่ยังเล็กๆ ให้ไปอยู่กับ
ญาติพี่น้องของเขาเพื่อให้ศึกษาเล่าเรียนหนังสือภาษาจีนแลขนบธรรมเนียมของ
จีน แต่พอร่างกายเจริญใหญ่ขึ้นให้กลับมาเมืองไทยก็กลายเป็นจีนนอกเจียบไป
หมด ส่วนขนบธรรมเนียมข้างไทยเป็นละเล็กกันไม่เข้าใจด้วย ถึงแม้การข้างนำ
จะบกพร่องอย่างไรโรงเรียนจีนของเขาก็มีตั้งไว้สั่งสอนกันในประเทศของเขาอีก
หลายโรงเรียน ทั้งนี้ก็เพื่อประสงค์เขาจะเพาะคนชาติพวกของเขา ที่ประหนึ่งจะ
ตัดทอนชาติพวกของเราให้น้อยลง¹⁷³

หรือ "จดหมาย" ของ "คนไทย" ในหนังสือพิมพ์ไทย ฉบับวันที่ 16 ตุลาคม พ.ศ.2459 ที่กล่าวแสดงความรู้สึกเสียใจกับการที่ "คนจีน" นิยมส่งบุตรหลานกลับไปเมืองจีนเสียตั้งแต่ยังเด็ก ทำให้ในไทยมีแต่ชื่อของเด็กคนนั้น แต่ไม่มีตัวตนของเด็ก ซึ่งทำให้เมืองไทยต้องสูญเสียพลเมืองที่ควรจะเป็นของชาติไป¹⁷⁴ เมื่อเกิดกระแสการโจมตี "ชาวจีน" ตามบทพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ที่ได้แสดงความคิดเห็นโดยเน้นว่า "ชาวจีน" นั้นเป็น "ชาวต่างชาติ" ที่สร้าง "ปัญหา" ต่าง ๆ ให้กับเมืองไทย ทำให้หนังสือพิมพ์ของเขียวสุดแสงต้องนำเสนอบทความเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับสถานะของ "ชาวจีน" ในสังคมไทยว่า ชาวจีนนั้นถึงแม้ตามความเป็นจริงจะถือว่าเป็น "ชาวต่างประเทศ" ของเมืองไทย แต่ตามความเข้าใจของคนไทยนั้น ชาวจีนมิได้เป็นชาวต่างประเทศ เพราะ "ชาวต่างประเทศทั้งหลายย่อมมีผู้แทนรัฐบาลของเขามาปกป้องรักษาเกียรติยศ ผลประโยชน์แลสิทธิต่าง ๆ อันพึงเขาจะได้รับโดยเต็มตามความชอบธรรม" แต่ชาวจีนนั้นมิได้มีผู้แทนรัฐบาลของตนเข้ามาปกครอง และชาวจีนต้องอยู่ภายใต้กฎหมายไทย ฉะนั้นชาวจีนก็ถือเสมือนว่าเป็น "คนไทย" เช่นเดียวกัน¹⁷⁵ การแสดงความคิดเห็นดังกล่าวของหนังสือพิมพ์ของ

¹⁷² ชาวเหนือ, "จดหมาย" ไทย. วันที่ 25 ธันวาคม พ.ศ.2458.

¹⁷³ ไทยเจลลิว, "เรื่องควรรคิด" ไทย. ไม่ปรากฏวันที่.

¹⁷⁴ คนไทย, "จดหมาย" ไทย. วันที่ 16 ตุลาคม พ.ศ.2459.

¹⁷⁵ "ความเห็นเอกชน" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 20 กรกฎาคม พ.ศ.2459.

เชี่ยวชาญเสงก็เพื่อช่วยส่งเสริมให้ "คนไทย" รู้สึกว่า "คนจีน" ก็มีสถานะเช่นเดียวกันกับตน จะได้ไม่เกิดกระแสของการ "ต่อต้าน" ชาวจีน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าใช้ "ชาวจีน" เป็นเป้าหมายในการการโจมตีเพื่อปลุกกระแสชาตินิยม "ไทย" นั้น ถือว่าได้รับการตอบรับจาก "ประชาชน" พอสมควร เพราะมีกระแสของการเขียนบทความหรือจดหมายที่แสดงความคิดเห็นไปในแนวทางเดียวกันกับพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ในเรื่องเกี่ยวกับ "ชาวจีน" เป็นจำนวนมากและก็พยายามที่จะแสดงตนว่าความคิดเห็นที่แสดงออกมานั้นเป็นความคิดเห็นของ "คนไทย" โดยจะเห็นได้จากนามแฝงที่ใช้กันนั้นมักจะมีคำว่า "ไทย" อยู่ด้วย เช่น "ไทยทั้งแท่ง" "ไทยเจสียว" "คนไทย" เป็นต้น เพื่อแสดงการแบ่งแยกให้เห็นชัดเจนว่าบทความหรือจดหมายดังกล่าวนั้นผู้แสดงความคิดเห็นเป็น "คนไทย" ผู้เป็นเจ้าของประเทศที่มีความรู้สึกต่อ "ชาวจีน" ซึ่งมองว่าเป็น "ชาวต่างประเทศ" ที่เข้ามาอาศัยอยู่ ดังนั้นก็อาจจะหมายความว่าพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ สามารถที่จะปลุกกระแสสำนึกในความเป็น "ไทย" ให้เกิดขึ้นในเมืองไทยได้พอสมควรจากการใช้ "ชาวจีน" เป็นเป้าหมายในการโจมตี

4.3.4 เชี่ยวสุตเสงกับการนำเสนอข่าวสงครามโลกครั้งที่ 1

การนำเสนอข่าวเกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่ 1 ในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยของเชี่ยวชาญเสงนั้นเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงบทบาทและการเคลื่อนไหวของเชี่ยวชาญเสงในฐานะที่เป็น "นักหนังสือพิมพ์ไทย" ที่จะนำเสนอข่าวให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลไทย ซึ่งเชี่ยวชาญเสงได้แสดงให้เห็นถึงความปรารถนาดีต่อเมืองไทยและคำนึงถึงผลประโยชน์ของเมืองไทยโดยส่วนรวม แม้ว่าในระยะแรกของสงครามโลกครั้งที่ 1 หนังสือพิมพ์ของเชี่ยวชาญเสงจะแสดงท่าทีว่าเข้าข้างเยอรมนี โดยการนำเสนอข่าวที่แสดงให้เห็นว่าสงครามที่เกิดขึ้นในยุโรปนั้นไม่ได้เป็นความผิดของเยอรมนี เยอรมนีมิได้เป็นผู้ก่อสงคราม ดังเช่น การนำเสนอข่าวเรื่อง "เยอรมันกับออสเตรเลีย" ในฉบับวันที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ.2457 ว่า "เยอรมนีมีความปรารถนาแต่ที่จะหลีกเลี่ยงให้พ้นการสงครามที่สุด"¹⁷⁶ หรือ การนำเสนอข่าวเรื่อง "ความซับซ้อนยิ่งขึ้น" ที่แสดงให้เห็นว่าสงครามที่กำลังจะเกิดขึ้นในยุโรปนั้นมิใช่เป็นความต้องการของเยอรมนีเลย แต่สงครามที่จะเกิดขึ้นนั้นก็เป็นการกระทำของรัสเซีย ดังบทความในหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์ ฉบับวันที่ 4 สิงหาคม พ.ศ.2457 มีใจความว่า

สมเด็จพระเจ้าไกเซอร์ยังทรงพยายามที่จะไกล่เกลี่ยให้ระงับอยู่เสมอ แต่ความที่พระองค์ได้ขอร้องมานั้นก็ไม่เป็นผลสำเร็จอยู่นั่นเอง และกิริยาที่รัสเซียได้ประพฤตินั้นก็เป็นการยั่วโทษอย่างยิ่ง... จำเป็นอย่างยิ่งที่เยอรมะนีจะต้อง

¹⁷⁶ "เยอรมันกับออสเตรเลีย" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ.2457.

เตรียมทหารบ้างเพื่อป้องกันตัว ส่วนพระเจ้าโกเชอร์เองได้พยายามทุกอย่างที่จะ บำรุงความสงบเรียบร้อยของโลกไว้ เพราะฉะนั้นการยุ่งยากที่เกิดขึ้นครั้งนี้ไม่ใช่ความ ผิดของพระองค์เลย ความสงบของโลกจะดำรงอยู่ได้ก็คือรัสเซียจะหยุดทำการรุกราน คุมเหงเยอรมนีแลออกศเตรียเท่านั้น¹⁷⁷

แต่อย่างไรก็ตาม จากการทำหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดแสงนั้นเป็นหนังสือพิมพ์ภาษาไทยที่ พิมพ์เผยแพร่อยู่ในเมืองไทย ซึ่งการพิมพ์เผยแพร่ในช่วงที่โลกกำลังอยู่ในสภาวะที่วุ่นวาย การนำ เสนอข่าวใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสงครามโลกนั้นอาจส่งผลกระทบต่อเมืองไทยได้ จึงทำให้การนำเสนอ ข่าวเกี่ยวกับสงครามโลกในเวลาต่อมานั้นต้องเป็นไปตามนโยบายของรัฐบาลไทยซึ่งได้ดำเนิน นโยบายรักษาความเป็นกลางของประเทศไว้ หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดแสงจึงมีอาจะที่จะแสดงการ สนับสนุนฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในสงครามได้ เพราะอาจจะกระทบกระเทือนถึงการดำเนินนโยบายของ รัฐบาลไทย ดังนั้นหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดแสงจึงได้นำเสนอข่าวสงครามโลกครั้งที่ 1 อย่างเป็น กลาง โดยจะนำเสนอข่าวจากแหล่งข่าวของคู่สงครามทั้ง 2 ฝ่าย กล่าวคือ จะนำเสนอทั้ง “สมุดปก ขาวของเยอรมัน” ซึ่งย่อมจะเป็นการนำเสนอข่าวสงครามที่ต้องการแสดงให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ ของเยอรมนีในการทำสงคราม และแสดงให้เห็นถึงความจำเป็นของเยอรมันในการที่จะต้องเข้าร่วม สงคราม ดังใจความว่า

รัฐบาลเซอร์เวียได้มีความตั้งใจจะทำลายความอิสระของเอกราชออกศเตรีย ยังการี และไม่ครั้นคร้ามต่อการที่จะใช้วิธีอันชั่วร้ายเช่นนี้สำหรับที่จะให้สำเร็จ ความประสงค์...แล้วรัสเซียจะได้เป่นประธานแนะนำพวกประเทศเหล่านั้นให้ช่วย กันทำลายความอิสระแห่งเอกราชออกศเตรียยังการี...มีหน้าซ้ำเราเองก็ได้รับความ เสียหาย จากการคิดและการมุ่งหมายต่าง ๆ แห่งเอกราชเซอร์เวียนั้นเหมือนกัน¹⁷⁸

และในสมุดปกขาวของเยอรมนียังได้พยายามแสดงให้เห็นว่า เยอรมนีได้พยายามที่จะร่วมมือกับ อังกฤษในการไกล่เกลี่ยเพื่อมิให้เกิดสงครามแล้ว เนื่องจากพระเจ้าโกเชอร์ของเยอรมนีไม่ต้องการที่ จะให้เกิดสงครามขึ้น แต่ไม่ประสบความสำเร็จ เพราะรัสเซียได้เตรียมกำลังพลที่จะทำสงครามแล้ว ทำให้เยอรมนีมั่นใจว่ารัสเซียต้องการที่จะทำสงครามกับเยอรมนี จึงทำให้เยอรมนีไม่สามารถหลีกเลี่ยงสงครามครั้งนี้ได้¹⁷⁹

ในขณะเดียวกัน หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดแสงก็ได้นำเสนอ “สมุดปกขาวของฝ่ายอังกฤษ” ซึ่งก็เป็นการนำเสนอเรื่องราวความจำเป็นของฝ่ายอังกฤษที่ต้องการเข้าร่วมสงคราม เนื่องจากอังกฤษ

¹⁷⁷ “ความซับซ้อนยิ่งขึ้น” จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 4 สิงหาคม พ.ศ.2457

¹⁷⁸ “เรื่องในสมุดปกขาวเยอรมัน” จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 13 - 14 สิงหาคม พ.ศ.2457.

¹⁷⁹ “เรื่องในสมุดปกขาวเยอรมัน” จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 20 สิงหาคม พ.ศ.2457.

ฝรั่งเศสและรัสเซีย เห็นว่าข้อเรียกร้องที่ออสเตรีย-ฮังการี มีต่อเซอร์เบียนั้นเป็นสิ่งที่มากเกินไปที่เซอร์เบียจะสามารถรับรองได้ และได้แสดงให้เห็นว่าฝ่ายอังกฤษมองว่าการที่ออสเตรียกล้าที่จะเรียกร้องต่อเซอร์เบียมากเกินไปเช่นนี้ ก็เพราะเยอรมนีเป็นผู้ให้คำแนะนำ¹⁸⁰ และถึงแม้อังกฤษจะมีได้มีผลประโยชน์เกี่ยวข้องกับเซอร์เบียโดยตรง แต่อังกฤษเห็นว่าออสเตรียควรจะผ่อนผันทั้งทางด้านเวลาและข้อเรียกร้องให้กับเซอร์เบีย และฝ่ายอังกฤษเห็นว่าทางที่จะป้องกันไม่ให้ออสเตรียรุกรานเซอร์เบียได้ก็คือ อังกฤษต้องเข้าร่วมเป็นพันธมิตรกับฝรั่งเศสและรัสเซีย เพื่อป้องกันความอึดกุมของเยอรมนีและออสเตรีย-ฮังการี¹⁸¹

หนังสือพิมพ์ของเซียวสุดแสงได้นำเสนอสมมุติภาพของทั้งสองฝ่ายอยู่เป็นเวลานาน จนหมดเนื้อหาของสมมุติภาพทั้งสองเล่ม เพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบถึงเรื่องพิพาทอันเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดสงครามจากความเห็นของคู่สงครามทั้งสองฝ่าย มิได้แสดงความเห็นเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอย่างชัดเจน ซึ่งเป็นการนำเสนอข่าวสงครามโลกครั้งที่ 1 ที่สอดคล้องไปกับนโยบายความเป็นกลางของรัฐบาลไทย

แต่ต่อมาเมื่อพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ได้พิจารณาจากสถานการณ์ของสงคราม โดยการที่พระองค์ได้มีพระราชหัตถเลขาติดต่อกับพระสหายของพระองค์ในยุโรปหลาย ๆ ฝ่ายด้วยกัน ทำให้ทราบว่าสหรัฐอเมริกาได้เข้าสู่สงครามร่วมกับฝ่ายสัมพันธมิตร (อังกฤษ ฝรั่งเศส และรัสเซีย) แล้ว ทำให้ฝ่ายสัมพันธมิตรเป็นฝ่ายที่ได้เปรียบในสงคราม และน่าจะเป็นฝ่ายชนะ ดังนั้นการเข้าร่วมสงครามกับฝ่ายสัมพันธมิตรจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศไทยเป็นอย่างมาก เพราะเมื่อฝ่ายสัมพันธมิตรชนะสงครามแล้ว ประเทศไทยที่เข้าร่วมสงครามกับฝ่ายสัมพันธมิตรก็จะเป็นประเทศที่ชนะสงครามด้วย ก็อาจจะสามารถหาทางเจรจาในทางการทูตเพื่อขอแก้ไขสนธิสัญญาไม่เสมอภาคในทางการศาลและภาษีอากรได้ พระองค์จึงได้เรียกประชุมคณะเสนาบดีและพระบรมวงศานุวงศ์ชั้นผู้ใหญ่ ในปลายเดือนมิถุนายน พ.ศ.2460 เพื่อแถลงถึงเหตุผลว่า ประเทศไทยจะรักษาความเป็นกลางต่อไปไม่ได้ จำเป็นจะต้องประกาศสงครามกับฝ่ายมหาอำนาจกลาง (ประเทศเยอรมนี และออสเตรียฮังการี) โดยเข้าร่วมรบกับฝ่ายสัมพันธมิตร แต่พระองค์กำชับให้ที่ประชุมปิดเรื่องนี้เป็นความลับห้ามเปิดเผยต่อผู้ใด เพื่อให้รัฐบาลเตรียมความพร้อมในด้านต่างๆ ก่อนที่จะประกาศสงครามอย่างเป็นทางการต่อไป¹⁸² แต่อย่างไรก็ตามก็ได้เกิดกระแสการเคลื่อนไหวว่ารัฐบาลไทยจะประกาศสงครามกับฝ่ายเยอรมัน เซียวสุดแสงซึ่งเป็นผู้ที่

¹⁸⁰ “เรื่องในสมมุติภาพฝ่ายอังกฤษ” จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 28 สิงหาคม พ.ศ.2457.

¹⁸¹ “เรื่องในสมมุติภาพฝ่ายอังกฤษ” จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 11 กันยายน พ.ศ.2457.

¹⁸² จมื่นอมรรตฤณารักษ์ (แจ่ม สุนทรเวช), พระราชกรณียกิจสำคัญของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เล่ม 5 เรื่อง เหตุผลที่รักษากาลที่ ๖ ทรงประกาศสงคราม ดลิตธานี. (กรุงเทพฯ : ศรีสภา, 2521), หน้า 33-

ได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองในเมืองจีน ที่ได้แสดงความคิดเห็นว่าจีนควรจะรักษาความเป็นกลาง ไม่ควรที่จะเข้าร่วมสงครามในครั้งนี้มาโดยตลอด¹⁸³ ทำให้เมื่อเห็นว่ารัฐบาลมีแนวโน้มที่จะเข้าร่วมสงคราม หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงจึงได้แสดงความคิดเห็นคัดค้าน และเห็นว่าเมืองไทยควรจะรักษาความเป็นกลางไว้จะเป็นสิ่งที่ให้ประโยชน์มากที่สุด ในฉบับวันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ.2460 ดังใจความว่า

เรายังไม่เห็นเป็นการสมควรที่ประเทศสยามจะตัดทางพระราชไมตรีกับเยอรมันด้วยเลย...ไปลิซซีของประเทศสยามเราย่อมนึกถึงความสุขสงบเป็นที่ตั้ง ไม่มี ความมุ่งหมายจะไปแข่งอำนาจกับชาติหนึ่งชาติใดที่มีทางพระราชไมตรีกับเรา ทั้งเวลานี้เราต้องการจะจัดกิจการภายในให้มีความเจริญรุ่งเรืองมากกว่าที่จะไปคิดทำศึกสงครามกับชาติหนึ่งชาติใดโดยไม่มีเหตุจำเป็นหรือปราศจากสารประโยชน์ ในสมัยปัจจุบันและอนาคตด้วย¹⁸⁴

ซึ่งการแสดงความคิดเห็นในลักษณะดังกล่าวของหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงนั้น ก็คงจะเนื่องจากการที่เซียวฮุดเสงมีความคิดเห็นในลักษณะเดียวกันนี้กับเมืองจีน และได้เห็นตัวอย่างจากการเข้าร่วมสงครามของจีนที่ในขณะนั้นก็ได้ประกาศสงครามเข้าร่วมรบกับฝ่ายสัมพันธมิตร โดยคาดการณ์ว่าการเข้าสงครามจะให้ประโยชน์กับจีนมากกว่าการรักษาความเป็นกลาง แต่เซียวฮุดเสงเห็นว่าเมื่อจีนเข้าสงครามแล้วผลที่จีนได้รับกลับเป็นไปในทางตรงกันข้าม จีนเสียผลประโยชน์มากกว่าในช่วงที่รักษาความเป็นกลาง¹⁸⁵ จึงได้แสดงความคิดเห็นคัดค้านการที่ รัฐบาลไทยจะประกาศสงครามกับฝ่ายของเยอรมนี ซึ่งการแสดงความคิดเห็นในลักษณะที่ขัดกับแนวทางที่รัฐบาลไทยกำลังจะปฏิบัติ นั้น อาจส่งผลให้เกิดการต่อต้านการดำเนินนโยบายใหม่ของรัฐบาล เนื่องจากคนไทยมีความไม่พอใจอังกฤษและฝรั่งเศสอยู่ค่อนข้างมาก ในเรื่องการสูญเสียดินแดนของไทยในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ ทำให้มีความรู้สึกนิยมเยอรมนีมากกว่าอังกฤษและฝรั่งเศสอยู่แล้ว และถ้าหนังสือพิมพ์ยังได้แสดงความคิดเห็นที่มีลักษณะคัดค้านการดำเนินนโยบายของรัฐบาล ก็อาจจะเป็นการไปกระตุ้นให้เกิดการต่อต้านการดำเนินนโยบายของรัฐบาลได้ ทำให้เจ้าพระยามรราชวิจิตรได้เรียกเซียวฮุดเสงไปตักเตือนอย่างเป็นทางการเป็นกันเองว่า เนื่องจากในเวลานี้มีข่าวลือเกี่ยวกับสงครามต่าง ๆ นานามากมาย ขอให้ “เซียวฮุดเสง...ระมัดระวังคำพูด แลการลงข่าวใน

¹⁸³ “ยวนไซไซทำลายประเทศจีนเนื่องในการสงคราม” จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 25 - 26 กรกฎาคม พ.ศ.2457.

¹⁸⁴ “สยามกับเยอรมัน” จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ.2460.

¹⁸⁵ “จำเป็นต้องระวังให้มาก” จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ.2460.

หนังสือพิมพ์ให้จหนัก เรื่องอะไรไม่ควรพูด ควรกล่าวต้องยับยั้งไว้” ซึ่งเสวยสุดแสงก็เข้าใจถึงความต้องการของรัฐบาล¹⁸⁶

ทั้งนี้การที่เจ้าพระยามรราชต้องเรียกเสวยสุดแสงไปตักเตือนนั้น ก็คงจะเนื่องมาจากการที่เจ้าพระยามรราชได้ทราบถึงพระบรมราชโองบายของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ที่จะเข้าร่วมสงครามกับฝ่ายสัมพันธมิตรจากการที่พระองค์ได้แถลงต่อที่ประชุมเสนาบดีและพระบรมวงศานุวงศ์ชั้นผู้ใหญ่แล้ว แต่ยังไม่สามารถเปิดเผยได้ เจ้าพระยามรราชจึงเพียงแต่ตักเตือนให้เสวยสุดแสงระมัดระวังในการแสดงความคิดเห็นในเชิงไม่เห็นด้วยกับการที่รัฐบาลไทยจะประกาศเข้าร่วมสงคราม ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดกระแสต่อต้านการเข้าร่วมสงครามของรัฐบาลไทยที่เป็นพระบรมราชโองบายของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ อันอาจจะทำให้เกิดปัญหาในการประกาศสงครามเท่านั้น แต่จากการตักเตือนดังกล่าวของเจ้าพระยามรราช ทั้งที่ไม่เคยตักเตือนมาก่อน ก็อาจจะทำให้เสวยสุดแสงทราบถึงแนวทางการดำเนินนโยบายของรัฐบาลไทยในสงครามครั้งนี้ได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้นว่า รัฐบาลไทยคงจะเข้าร่วมสงครามกับฝ่ายสัมพันธมิตร จึงได้ตักเตือนการนำเสนอข้อคัดค้านการประกาศสงครามกับฝ่ายเยอรมนีของหนังสือพิมพ์ของตน เสวยสุดแสงจึงมิได้แสดงการคัดค้านการประกาศสงครามของรัฐบาลไทยอีก และได้หันมาให้การสนับสนุนการเข้าร่วมสงครามกับฝ่ายสัมพันธมิตร โดยการบอกเป็นนัย ๆ เรื่องผลประโยชน์และความจำเป็นทางการเมืองของไทย ดังเช่น เรื่อง “ความอิสระเป็นสิ่งสมควรพยายามรักษาไว้ให้ได้” ในฉบับวันที่ 17 กรกฎาคม พ.ศ.2460 ซึ่งได้พยายามบอกให้แก่บรรดาผู้ที่เขียนจดหมายมาได้แจ้งในเรื่องการสงครามทั้งหลายว่า การตัดสินใจดำเนินการใด ๆ นั้นควรเป็นเรื่องของรัฐบาลโดยตรง และการประกาศสงครามในวิธีการเมืองสมัยนี้ ก็ไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นไปด้วยความโกรธเกลียดอย่างจริงจัง แต่มักเป็นไปตามผลประโยชน์ทางการเมืองคือ การป้องกันรักษาอิศราภาพของตน และสรุปไว้ในตอนท้ายว่า

อนึ่งประเทศเราที่ยังคงดำรงอิสระได้เรื่อยตลอดมานี้ ก็โดยได้รับประโยชน์นิดนี้หน่อย รวมทั้งกำลังแลการไหวพริบอันดีของเราผสมเข้าด้วย แลเมื่อปณิธิของโลกได้นำเอาประโยชน์ ซึ่งเป็นเครื่องสำหรับป้องกันความอิสระของประเทศมาให้เราเช่นนี้แล้ว ถ้าเราละเลยปล่อยไปประโยชน์นั้น ๆ ล่วงพ้นไปโดยไม่รับผลบ้างนั้น ความซอนี้ก็ดูไม่สู้เป็นการหนักแน่นอะไรนักเพราะเป็นธรรมชาติของการหาผลประโยชน์ เมื่อกิจสิ่งใดที่เราไม่ได้ลงทุนลงแรง หรือความคิดในกิจนั้น ๆ แล้วประโยชน์อันนั้น ๆ ก็ย่อมจะไม่ได้แก่เราเป็นธรรมดา แลทั้งคำที่เรียกว่าประกาศสงคราม ซึ่งนาๆ ชาติได้ทำในเวลานี้ ก็ไม่ใช่จะตั้งใจรบราฆ่าฟันซึ่งกัน

¹⁸⁶ หจข. ร.6 ต.15.2/3 หนังสือกราบบังคมทูลฯ ของเจ้าพระยามรราช เสนาบดีกระทรวงนครบาล, ลงวันที่ 10 กรกฎาคม พ.ศ.2460.

และกัน เมื่อไม่มีเหตุจำเป็นถึงเราได้ประกาศสงครามจริง แต่เรายังไม่รบ ก็ไม่มีใครว่ากล้ามากกล่าวขวัญเราโดยอ้อมอย่างใดอย่างหนึ่งได้ เมื่อโอกาสสำหรับการป้องกันความอิสระของประเทศได้มาปรากฏขึ้นโดยง่ายตายก็นับว่าเป็นลาภอันประเสริฐสำหรับประเทศเราอยู่มาก¹⁸⁷

หรือเรื่อง "การยุทธสงคราม" ในฉบับวันเดียวกันก็ได้กล่าวว่า ในการเมืองในโลกสมัยนี้ แม้จะมีระบบการทูตไว้สำหรับแก้ปัญหาคความขัดแย้งระหว่างชาติ แต่ก็ยังมีโอกาสที่จะเกิดสงครามได้เสมอ "เพราะฉะนั้นผู้ที่มีน้ำใจรักความสงบสักปานใดก็ตาม แต่เมื่อถึงคราวเข้าแล้วก็จำเป็นต้องจับอาวุธขึ้น ด้วยการยุทธสงครามเป็นของประจำโลก ซึ่งไม่มีชาติใดจะหลีกเลี่ยงได้เลย"¹⁸⁸ และยังได้ย้ำอีกครั้งในเรื่อง "การตัดไม้ตรีกับการสงคราม" ในฉบับวันที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ.2460 ว่า การทำสงครามนั้นบางที่ไม่ต้องมีการประกาศกันก่อน แต่ใช้การตัดสัมพันธ์ไมตรีเป็นการเปิดโอกาสให้ทำสงครามกันได้¹⁸⁹ และเมื่อรัฐบาลไทยได้ประกาศสงครามกับฝ่ายมหาอำนาจกลาง ในวันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ.2460 แล้ว หนังสือพิมพ์ของเสียดุลเสง ฉบับวันที่ 27 กรกฎาคม พ.ศ.2460 ยังได้ลงบทความเตือนให้ประชาชนรู้จักหน้าที่ของพลเมืองดี โดยเฉพาะในระยะที่ไทยต้องทำสงครามกับเยอรมนีว่า ให้ประชาชนอย่าทำเป็นคนปากสว่างในเรื่องต่างๆ และให้คอยเป็นหูเป็นตาช่วยระมัดระวังมิให้ชาติศัตรูมาทำลายประเทศหรือพระมหากษัตริย์ ให้รักษาบ้านเมืองที่เราเคยอยู่อยู่เคยนอนให้ปลอดภัย¹⁹⁰

การนำเสนอข่าวเพื่อสร้างความเข้าใจกับประชาชนของหนังสือพิมพ์ของเสียดุลเสงนั้นก็น่าจะมีส่วนช่วยให้รัฐบาลได้รับความสนับสนุนจากประชาชนในการประกาศสงครามกับเยอรมนี เพราะปรากฏว่าประชาชนมีความไม่พอใจเยอรมนีมากขึ้น เห็นได้จากการที่หนังสือพิมพ์ของเสียดุลเสง ฉบับวันที่ 11 มกราคม พ.ศ.2460 ได้รายงานความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นภายในเมืองไทยว่า

ตามความสังเกตของผู้สืบข่าวว่า บรรดาร้านหลวงงานวัดเบญจมบพิตร คราวนี้ด้วยกันทั้งหมด มีผู้นิยมเล่นร้านปาหน้าโกเชอร์และยิงเรือสับมารินของโกเชอร์มากกว่าเล่นอย่างอื่น เพราะพวกเราทุกคนอันเป็นชาติไทยเกลียดหน้าโกเชอร์ราวกับเกลียดหน้าผีนรกจกเปรต จึงอยากปาหน้าให้สมแก่ใจที่โกเชอร์อวดดี

¹⁸⁷ "ความอิสระเป็นสิ่งที่ควรพยายามรักษาไว้ให้ได้" จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 17 กรกฎาคม พ.ศ.2460.

¹⁸⁸ "การยุทธสงคราม" จีนโนสยามวารศัพท์. 17 กรกฎาคม พ.ศ. 2460.

¹⁸⁹ "การตัดไม้ตรีกับการสงคราม" จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ.2460.

¹⁹⁰ เบ็ดน้อย, "หน้าที่ของพลเมืองดี" จีนโนสยามวารศัพท์. 27 กรกฎาคม พ.ศ. 2460.

ถืออำนาจเป็นธรรม ทำการระรานประเทศเล็กเมืองน้อย โดยไม่พักเหนี่ยวดูกรรม
ของโลก¹⁹¹

จากการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่ 1 ของเซียวฮุดเสงนั้น แสดงให้เห็นว่า เซียวฮุดเสงได้คำนึงถึงผลประโยชน์ของเมืองไทย จึงได้นำเสนอข่าวให้สอดคล้องกับนโยบายของ รัฐบาลไทย ทั้งที่ในระยะแรกเขาได้ให้การสนับสนุนฝ่ายเยอรมนี หรือแม้แต่ในเวลาต่อมาเขาก็ไม่ เห็นด้วยกับการที่จะประกาศสงครามกับเยอรมนี แต่เมื่อเขาเห็นว่าการประกาศสงครามกับ เยอรมนีนั้นเป็นนโยบายที่แน่นอนของรัฐบาลไทยแล้ว และรัฐบาลไทยคงจะตระหนักแล้วว่าการ ดำเนินนโยบายดังกล่าวจะก่อให้เกิดผลประโยชน์กับเมืองไทยมากที่สุด เขาจึงมิได้คัดค้านการ ประกาศสงครามของรัฐบาลไทยอีกต่อไป เพื่อมิให้เกิดกระแสการต่อต้านซึ่งอาจจะนำความยุ่งยาก มาสู่การดำเนินนโยบายของรัฐบาลไทย และจะเป็นผลเสียต่อเมืองไทย

เซียวฮุดเสงจึงได้หันมานำเสนอข่าวเพื่อช่วยสร้างความเข้าใจให้เกิดขึ้นกับประชาชนถึง ความจำเป็นและผลประโยชน์ของชาติในการที่ต้องเข้าร่วมสงคราม และช่วยหาเสียงสนับสนุนจาก ประชาชน เพราะถ้านโยบายของรัฐบาลไทยประสบความสำเร็จดังที่รัฐบาลคาดไว้ก็คือถ้าฝ่ายสัม พันธมิตรชนะสงคราม รัฐบาลไทยที่เข้าร่วมสงครามด้วยก็จะสามารถเจรจาเพื่อปลดพันธะในเรื่อง สิทธิสภาพนอกอาณาเขต ซึ่งเป็นสิ่งที่ขัดขวางการปรับปรุงประเทศในด้านการค้าขาย การอุตสาหกรรม ตลอดจนไม่อาจจะแก้ปัญหาเรื่องชาวเอเชียในบังคับของชาติมหาอำนาจ ซึ่งเป็นต้นเหตุของความยุ่งยากนานาประการให้เด็ดขาดลงได้เลย¹⁹² ก็จะทำให้รัฐบาลไทยสามารถที่จะทำการพัฒนา ประเทศในด้านต่าง ๆ ต่อไปได้อย่างสะดวกมากขึ้น ซึ่งถือว่าการก่อให้เกิดประโยชน์อย่างมากต่อเมือง ไทย ดังนั้นการนำเสนอข่าวที่ช่วยส่งเสริมการดำเนินนโยบายของรัฐบาลให้ประสบความสำเร็จ จึง ถือเป็นหน้าที่ที่นักหนังสือพิมพ์ "ไทย" พึงจะกระทำเพื่อผลประโยชน์ของชาติบ้านเมือง ซึ่ง เซียวฮุดเสงก็ได้แสดงบทบาทดังกล่าว

จากการช่วยเผยแพร่ข่าวสารเพื่อหาเสียงสนับสนุนในนโยบายที่มีความสำคัญเป็นอย่าง มากต่อรัฐบาลไทย ซึ่งมีความเกี่ยวพันถึงเรื่องของความเป็น "ชาติ" เพราะการเข้าสงครามครั้งนี้ ของรัฐบาลไทยนั้นได้มีความหวังผลที่จะได้จากสงคราม คือความเท่าเทียมของ "ชาติไทย" กับ นานาชาติ เพื่อที่จะได้แก้ไขสนธิสัญญาที่ไม่เป็นธรรม ซึ่งเซียวฮุดเสงก็ได้ให้ความร่วมมือกับ นโยบายนี้ของรัฐบาลเป็นอย่างดี ในฐานะของคนที่อยู่อาศัยในผืนแผ่นดินไทยคนหนึ่ง และนอก

¹⁹¹ "ปานน้ำไก่อเซอร์" จีนโนสยามวารศัพท์. วันที่ 11 มกราคม พ.ศ.2460.

¹⁹² ทรงศรี อัจจุณ, "การแก้ไขสนธิสัญญาว่าด้วยสิทธิสภาพนอกอาณาเขตกับประเทศมหาอำนาจ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว" (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติ ศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2502).

จากการลงบทความต่างๆ เพื่อช่วยหา “ประชามติ” จากประชาชนแล้ว เมื่อรัฐบาลไทยประกาศสงครามและจะส่งทหารไทยไปร่วมรบกับฝ่ายสัมพันธมิตรในยุโรปนั้น บุตรชายของเซียวฮุดเสงคือ นายทรงเขียน ก็ได้เป็นอาสาสมัครร่วมไปกับทหารไทยในครั้งนี้ด้วย¹⁹³ แสดงให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงได้ตระหนักถึงการเป็นพลเมือง “ไทย” ซึ่งต้องมีหน้าที่ในการให้ความช่วยเหลือสนับสนุนนโยบายที่สำคัญของชาติ และหน้าที่สำคัญของพลเมืองประการหนึ่งก็คือ การเป็นทหารเพื่อช่วยปกป้องและรักษาเสถียรภาพและความมั่นคงของชาติบ้านเมือง ซึ่งเซียวฮุดเสงก็ได้ให้บุตรชายของเขาทำหน้าที่ที่สำคัญประการนี้ของการเป็นพลเมืองของชาติ แสดงให้เห็นถึงการตระหนักสำนึกในความเป็นพลเมืองคนหนึ่งของคนไทยของเซียวฮุดเสงและครอบครัวของเขา

4.3.5 การปิดตัวเองของหนังสือพิมพ์จินโนสยามวารศัพท์

นอกจากเซียวฮุดเสงจะออกหนังสือพิมพ์จินโนสยามวารศัพท์แล้ว เซียวฮุดเสงยังเคยออกหนังสือพิมพ์ชื่อ “ผดุงวิทยา” ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์รายเดือน ฉบับภาษาไทย ได้พิมพ์จำหน่ายเป็นครั้งแรกในเดือนมีนาคม ร.ศ.131 (พ.ศ.2455) และได้หยุดพิมพ์ในเดือนสิงหาคม พ.ศ.2456 โดยเนื้อหาของหนังสือพิมพ์ฉบับนี้จะเป็นการนำเสนอเรื่องที่แต่งขึ้น เพื่อความบันเทิง จะไม่ได้นำเสนอข่าวเช่นหนังสือพิมพ์รายวัน แต่อย่างไรก็ตาม การนำเสนอเรื่องแต่งของหนังสือพิมพ์ผดุงวิทยาก็ทำให้เห็นถึงการให้ความสนใจเกี่ยวกับการเมืองของจีนของเซียวฮุดเสง เพราะเรื่องแต่งในหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ก็จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเมืองจีน เช่น สงครามกู่ชาติ ซึ่งแปลมาจากหนังสือภาษาอังกฤษชื่อ “การก่อกวนของชาติจีน” ที่ได้กล่าวถึงตั้งแต่สงครามที่เมืองฮั่นเค้า จนถึงทำสัญญาสงบศึกและตั้งเป็นสาธารณรัฐจีนขึ้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการให้ความสำคัญกับการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครองจีนของเซียวฮุดเสง จึงได้นำเรื่องนี้มาลงในหนังสือพิมพ์ของเขา เพื่อให้ผู้อ่าน “ชาวไทย” ได้รับทราบด้วย นอกจากนี้ยังมี “เบ็ดเตล็ดในพงษาวดารจีน” ซึ่งเซียวฮุดเสงเป็นผู้เขียนเอง โดยใช้นามปากกาว่า “ผดุง” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงเป็นผู้ที่มีความรู้และมีความสนใจเกี่ยวกับเรื่องราวของเมืองจีน จึงต้องการที่จะนำเสนอเรื่องดังกล่าวให้กับผู้อ่านได้ทราบถึงประวัติศาสตร์ของเมืองจีน และจะปรากฏเรื่องเกี่ยวกับพงษาวดารจีนอยู่เสมอในหนังสือพิมพ์จินโนสยามวารศัพท์ของเขาด้วย

แต่เนื่องจากหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ได้พิมพ์จำหน่ายในช่วงระยะเวลาไม่นาน และเนื้อหาเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นเท่านั้น ทำให้การศึกษาหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ที่จะช่วยสะท้อนให้เห็นถึงบทบาทและการเคลื่อนไหวทางการเมืองของเซียวฮุดเสงมีไม่มากนัก การศึกษานี้จึงมิได้ใช้หนังสือพิมพ์ผดุงวิทยาเป็นเอกสารหลักในการศึกษาเกี่ยวกับบทบาทและการเคลื่อนไหวทางการเมืองของเซียวฮุดเสงที่

¹⁹³ หนังสืออุทิศในงานฌาปนกิจศพ นายเซียวฮุดเสง สิบญูเรื่อง ณ เมรุวัดแก้วแจ่มฟ้า วันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2482 , ประวัติ หน้า 2.

เกี่ยวข้องกับกิจการในเมืองไทย แต่จะเน้นการศึกษาจากข่าวและบทความต่าง ๆ ของหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์เป็นหลัก เนื่องจากหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์นั้นได้มีการพิมพ์เผยแพร่อย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน และเป็นการรายข่าวปัจจุบันในขณะนั้น จึงน่าที่จะสามารถสะท้อนให้เห็นถึงบทบาทและการเคลื่อนไหว รวมถึงแนวความคิดทางการเมืองของเขี้ยวสุดแสงในแต่ละช่วงเวลาได้อย่างชัดเจน

จากที่กล่าวถึงการเสนอข่าวและบทความต่าง ๆ ในหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์ของเขี้ยวสุดแสงนั้นแสดงให้เห็นว่าการนำเสนอข่าวบางเรื่องนั้นเป็นเพราะการเอาใจรัฐบาลไทย เนื่องจากการได้รับเงินอุดหนุน แต่ก็คงจะไม่ใช่ทั้งหมดที่นำเสนอในหนังสือพิมพ์ของเขี้ยวสุดแสงจะเป็นไปตามนโยบายของรัฐบาล เห็นได้จากที่กล่าวไปแล้วว่าถ้าสิ่งใดที่รัฐบาลหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐทำไม่ดี เขี้ยวสุดแสงก็จะตำหนิออกมาโดยเปิดเผย ทำให้บางครั้งเขาต้องคอยปรับความเข้าใจกับรัฐบาลอยู่เสมอ เพื่อให้รัฐบาลยังคงให้การสนับสนุนหนังสือพิมพ์ของเขาต่อไป

บทบาทในการเสนอข่าวที่เกี่ยวข้องกับการเมืองทั้งของไทยและจีนในหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์เริ่มเปลี่ยนแปลงไปตั้งแต่ปี พ.ศ. 2460 จากการที่เคยถูกจัดว่าเป็นหนังสือพิมพ์ที่มี "ข่าวแข็ง" ทางด้านการเมือง¹⁹⁴ แต่หลังปี พ.ศ. 2460 กลับมีบทบาททางการเมืองน้อยลง และหันไปสนใจในด้านสังคม และการพัฒนาประเทศ เช่นการต่อต้านโสเภณี การพนัน และสนับสนุนการอากาศยาน เป็นต้น¹⁹⁵ ทำให้ในช่วงปลายของหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์นั้นจะเห็นบทบาททางการเมืองไม่ชัด ทั้งนี้คงจะเป็นเพราะหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์คงจะกลายเป็นหนังสือพิมพ์ของรัฐบาลอย่างเต็มตัวมากขึ้น สังเกตได้จากการเปลี่ยนแปลงไปของตราที่ปรากฏอยู่บนหัวกระดาษของหนังสือพิมพ์จาก "ตราหลวง" ที่หมายถึงการได้รับพระบรมราชานุญาตในการออกหนังสือพิมพ์ เป็น "ตราครุฑ"¹⁹⁶ ที่แสดงถึงการเป็นหนังสือพิมพ์ของรัฐบาล เช่นเดียวกับหนังสือพิมพ์ "ไทย"¹⁹⁷ ที่เป็นหนังสือพิมพ์ของฝ่ายรัฐบาล และการที่จะต้องเปลี่ยนแปลงท่าที เนื่องจากการเป็นหนังสือพิมพ์ของรัฐบาลนี้จะเห็นได้เมื่อเขี้ยวสุดแสงทนการที่จะต้องปรับตัวเองไปตามนโยบายของรัฐบาลไม่ได้ ทำให้เขารู้สึกอึดอัดที่จะทำหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์ต่อไป เขาจึงเขียน

¹⁹⁴ นายเยาว์ จิตตะปุตตะ, "บทบาทของสิ่งพิมพ์รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวต่อการเมืองการปกครอง" (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ สาขาประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2520), หน้า 141.

¹⁹⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 151

¹⁹⁶ อุดลวรรณ ปิติพัฒนะโฆษิต, และอวยพร พานิช, วิวัฒนาการภาษาโฆษณาในหนังสือพิมพ์ไทย (2387 – 2527). (กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ม.ป.ป.), หน้า 50 - 51.

¹⁹⁷ สุกัญญา ธีระวนิช, พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวกับการหนังสือพิมพ์. (กรุงเทพฯ : ชวนพิมพ์, 2532), หน้า 192.

“ถ้อยแถลง” ในหนังสือพิมพ์ในฉบับวันที่ 29 ธันวาคม พ.ศ.2466 ซึ่งเป็นฉบับสุดท้ายของเขาแสดงความวิตกกังวลในการทำหนังสือพิมพ์ ซึ่งเขาทนไม่ได้จึงต้องปิดตัวเองลง ดังความว่า

หนังสือพิมพ์ของเราแพนอักษรไทยได้หยุดเลิกการพิมพ์ออกไป... สาเหตุอันทำให้เราต้องมีอาการเป็นไปดังนี้ นั้น ก็เพราะว่า เรามีความวิตกกังวลอยู่กับเหตุผลหลายประการ ถ้าจะพูดสำหรับเวลานี้แล้ว หนังสือพิมพ์ต้องเผชิญกับสิ่งอันคมและแหลมโดยรอบด้าน ไซ้แต่เท่านั้น ยังต้องทนพูดในเรื่องที่ไม่มีใจจะอยากพูด และต้องฝันพูดในสิ่งที่บังคับให้พูด เมื่อได้รู้สึกเช่นนี้ก็ไม่มีอะไรดีกว่าที่เราจะหยุดเลิกเสีย¹⁹⁸

ซึ่งจากการกล่าวในหนังสือพิมพ์ฉบับสุดท้ายของเขียวสุดแสง น่าจะแสดงให้เห็นถึงการที่หนังสือพิมพ์ของเขาต้องรับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลและการเป็นหนังสือพิมพ์ “ของรัฐบาล” จึงทำให้การนำเสนอข่าวส่วนใหญ่ของหนังสือพิมพ์ของเขาจะต้องเป็นไปตามความต้องการของรัฐบาล หรืออย่างน้อยที่สุดก็ต้องไม่ขัดกับความต้องการของรัฐบาล ทำให้ในบางครั้งเขียวสุดแสงไม่อาจที่นำเสนอเรื่องราวตามความต้องการของตนได้ ซึ่งทำให้รู้สึกว่าเขามีได้ทำหน้าที่ของนักหนังสือพิมพ์อย่างเต็มที่ ดังนั้นจากความวิตกกังวลที่ไม่สามารถจะนำเสนอได้อย่างที่ต้องการ จึงทำให้เขียวสุดแสงปิดหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยของเขา

สาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้เขียวสุดแสงมีความวิตกกังวล จนต้องปิดหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยนั้น ก็อาจจะเนื่องมาจากการที่รัฐบาลไทยได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติสมุดเอกสารและหนังสือพิมพ์ ในปี พ.ศ.2465 ทำให้รัฐบาลสามารถควบคุมหนังสือพิมพ์ได้อย่างเข้มงวดมากขึ้น เนื่องจากพระราชบัญญัติฉบับนี้รัฐบาลได้กำหนดระเบียบปฏิบัติในการออกหนังสือพิมพ์ไว้อย่างรัดกุม นับตั้งแต่ขั้นตอนของการขออนุญาตออกหนังสือพิมพ์ เช่น เจ้าของหนังสือพิมพ์ต้องขออนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรต่อเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย ต้องระบุชื่อเจ้าของและบรรณาธิการไว้ในหนังสือพิมพ์ให้ชัดเจน มีการกำหนดโทษและผู้รับโทษในความผิดต่าง ๆ ของหนังสือพิมพ์ไว้อย่างชัดเจน และยังอนุญาตให้เจ้าหน้าที่รัฐบาลสามารถทำการตรวจค้นโรงพิมพ์ และสามารถถอดถอนใบอนุญาตออกหนังสือพิมพ์ได้¹⁹⁹

ประเด็นสำคัญของพระราชบัญญัติฉบับนี้ ก็คือ สาระของมาตรา 5 ว่าด้วยการห้ามพิมพ์และนำหนังสือซึ่งเป็นเสียนนามแผ่นดินเข้าประเทศ ซึ่งเป็นการจำกัดสิทธิในการแสดงความคิดเห็นของหนังสือพิมพ์ เนื่องจากการกำหนดหนังสือที่เข้าข่าย “เสียนนามแผ่นดิน” นั้นมีความ

¹⁹⁸ “วันสุดท้ายของเรา” จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 29 ธันวาคม พ.ศ. 2466.

¹⁹⁹ เสถียร ลายลักษณ์ (รวบรวม), ประชุมกฎหมายประจำศก เล่ม 35 พ.ศ.2465. (พระนคร: เดลิแมร์, 2477), หน้า 570 - 579.

หมายกว้างขวางมากและยังขึ้นอยู่กับการศึกษาของเจ้าหน้าที่รัฐบาลด้วย โดยกำหนดว่าบทประพันธ์ที่เป็นเลียนนามแผ่นดิน หมายถึง สมุด เอกสาร หนังสือพิมพ์ หรือบทประพันธ์ที่โฆษณาในหนังสือพิมพ์ ด้วยความมุ่งหมายโดยตรงหรือทางอ้อมเพื่อจะ

1. ยุยงให้กระทำความผิดฐานประทุษร้ายต่อพระเจ้าอยู่หัวและพระราชอาณาจักร หรือความผิดต่อเจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่ หรือฐานใช้อำนาจและตำแหน่งหน้าที่ในทางทุจริต หรือความผิดฐานกระทำให้เสื่อมเสียอำนาจศาล หรือความผิดต่อศาสนา หรือความผิดฐานสมคบกับเป็นอั้งยี่ และเป็นช่องใจผู้ร้าย หรือก่อการจลาจล หรือความผิดฐานกระทำให้เกิดอันตรายแก่สาธารณชนฐานกระทำให้สาธารณชนปราศจากความระมัดระวังในการไปมา และการส่งข่าวและของถึงกัน และฐานกระทำให้สาธารณชนปราศจากความสุสบาย หรือความผิดฐานปลอมแปลงเงินตรา ปลอมดวงตรา ปลอมบัตรตรา และปลอมตัว หรือความผิดฐานกระทำทุจริตในทางการค้าขาย

2. ยุยงให้กระทำความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา ทำร้ายร่างกาย ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ และโจรสลัด

3. โฆษณาข่าวหรือเอกสารที่เป็นเท็จ และการโฆษณานั้นทำให้เกิดความปั่นป่วนต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน

4. เห็นชอบหรือสรรเสริญเยินยอบุคคลผู้ได้ทำความผิดหรือพยายามกระทำความผิด²⁰⁰

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการนำเสนอข่าวที่ถือว่าเป็นเลียนนามแผ่นดินนั้นมีความหมายกว้างขวางมาก ซึ่งอาจจะทำให้ “เสรีภาพ” ในการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยของเขียวสุดแสงที่มีจำกัดอยู่แล้วเนื่องจากการได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล มีน้อยลงไปอีกเนื่องจากพระราชบัญญัติฉบับนี้ และรัฐบาลไทยคงจะให้ความสนใจในการควบคุมหนังสือพิมพ์ภาษาไทยมากกว่าหนังสือพิมพ์ภาษาอื่นเพราะผู้อ่านเป็นพลเมืองส่วนใหญ่ของประเทศ ดังนั้นผลกระทบที่เกิดจากหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยน่าจะมีมากกว่าหนังสือพิมพ์ภาษาอื่น เขียวสุดแสงจึงรู้สึกอึดอัดเป็นอย่างมากในการนำเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยที่มีมาตรการในการควบคุมอย่างเข้มงวดดังกล่าว ทำให้เขาไม่สามารถนำเสนอข่าวตามแนวทางของตนได้ เนื่องจากการที่เขียวสุดแสงเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองในจีน บางครั้งจึงมีการนำเสนอข่าวเมืองจีนในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยไปในแนวทางเดียวกันกับหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาจีนที่สะท้อนให้เห็นการสนับสนุนกลุ่มการเมืองในเมืองจีนที่นิยมรูปแบบการปกครองที่แตกต่างจากระบบการปกครองของไทย ก็อาจจะทำให้รัฐบาลไทยนำมาตีความได้ว่าการนำเสนอข่าวที่มีลักษณะดังกล่าวเป็นเลียนนาม

²⁰⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 565 – 566.

แผ่นดิน และจะทำให้โรงพิมพ์ของเขาจะต้องถูกปิดซึ่งจะส่งผลกระทบต่อหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาจีนของเขาด้วย เขียวฮุดเสงจึงได้ตัดสินใจปิดหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทย

4.4 บทสรุป

จากที่ได้กล่าวในบทที่แล้วรวมทั้งในบทนี้ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ตรงกับรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ จะเห็นได้ว่า การกระทำของเขียวฮุดเสงในหลายๆ ครั้ง ได้ก่อให้เกิดความวุ่นวายขึ้นในไทย ดังเช่นการชักชวนให้ชาวจีนในเมืองไทยดำเนินการปิดสินค้าญี่ปุ่น ซึ่งนอกจากจะส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของไทยกับญี่ปุ่นแล้ว การปิดสินค้ายังทำให้เกิดการขาดแคลนสินค้า ทำให้ "คนไทย" ซึ่งเป็นผู้บริโภคได้รับความเดือดร้อนตามไปด้วย นอกจากนี้ การนำเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยบางครั้งก็ส่งผลกระทบต่อรัฐบาลไทย ที่เห็นได้อย่างชัดเจนก็คือ การนำเสนอข่าวที่เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงการปกครองในเมืองจีน และในที่อื่นๆ ซึ่งได้ส่งผลกระทบต่อแนวความคิดของคณะ ร.ศ.130 ทำให้มีการวางแผนการที่จะเปลี่ยนแปลงการปกครองในเมืองไทย หรือการนำเสนอข่าวที่สร้างความเสียหายให้แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลไทย แต่รัฐบาลไทยก็ได้ลงโทษอะไรอย่างรุนแรงหรือปรากฏหลักฐานเกี่ยวกับการแสดงความต้องการลงโทษกับเขียวฮุดเสงซึ่งผิดกับชาวจีนอื่นๆ อีกหลายคน ดังเช่น จินฮงหรือยีกอฮง ดังปรากฏในกรณีที่จินฮงได้นำหุ้นของบริษัทเรือเมลี่จีนสยามของตนไปยกให้กับรัฐบาลกวางตุ้ง รัฐบาลไทยจึงมีความไม่พอใจ เพราะเห็นว่าจินฮงต้องการตั้งรัฐบาลจีนเข้ามาแทรกแซงการปกครองชาวจีนในเมืองไทย ทำให้รัฐบาลไทยได้หาแนวทางป้องกัน เพื่อมิให้จินฮงมีบทบาทมากเกินไป โดยการจะไม่ให้เป็นผู้จัดเก็บภาษีอากรอีก ซึ่งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ก็ทรงเห็นด้วยกับแนวทางในการควบคุมบทบาทของจินฮง โดยมีพระราชดำรัสว่า "เราก็ไม่ยากให้มันได้ทำภาษีอากรอีก"²⁰¹ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวของรัฐบาลไทยต่อจินฮง อาจจะได้ถือได้ว่าเป็นการลงโทษจินฮง เพราะการจัดเก็บภาษีอากรเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญของจินฮง ถ้ารัฐบาลไทยไม่ให้จินฮงเป็นผู้จัดเก็บภาษีอากร ก็คงจะต้องส่งผลกระทบต่อฐานะทางเศรษฐกิจของจินฮงเป็นอย่างมาก และจากพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ก็ยังสะท้อนให้เห็นถึงความไม่พอใจของพระองค์ที่มีต่อจินฮงอีกด้วย

การที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ และรัฐบาลไทยมีมาตรการเพื่อเป็นการลงโทษจินฮงนั้น ก็น่าจะเนื่องมาจากการที่จินฮง ยังคงถือได้ว่าเป็น "ชาวต่างประเทศ" ของเมืองไทย เนื่องจากยังคงมีถิ่นฐานและญาติพี่น้องอยู่ในเมืองจีน ทำให้รัฐบาลไทยคาดว่า การเข้ามาเมืองไทยของจินฮงก็เพียงเพื่ออภินิหารผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของเมืองไทยแล้วส่งกลับไปเมืองจีนเท่านั้น มิ

²⁰¹ หจข. ร.6 น.25/32 พระราชหัตถเลขาถึงเจ้าพระยาอมราช, ลงวันที่ 26 กันยายน ร.ศ.131.

ได้คิดที่จะทำประโยชน์ใดๆ ให้กับเมืองไทย²⁰² ทำให้เมื่อจีนซึ่งมีการเคลื่อนไหวที่อาจจะก่อให้เกิดความวุ่นวายขึ้นในเมืองไทย โดยการเป็นผู้สนับสนุนให้รัฐบาลจีนเข้าแทรกแซงการปกครองชาวจีนในเมืองไทย รัฐบาลไทยจึงต้องวางมาตรการเพื่อควบคุมและเป็นการลงโทษไปในตัว

แต่สำหรับเซียวฮุดเสงแล้ว ถึงแม้ว่าจะเคยมีการเสนอความคิดให้เนรเทศเซียวฮุดเสงโดยสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาเทววงษ์โรปกการ ซึ่งได้นำความกราบบังคมทูลพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ เพื่อให้เนรเทศเซียวฮุดเสงในฐานะที่เป็นบุคคลซึ่งเป็น "เลี่ยนหนามแผ่นดิน"²⁰³ แต่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ทรงมีพระราชดำริเห็นว่าการเนรเทศเซียวฮุดเสงจะเป็นการช่วยให้เซียวฮุดเสง "กลายเป็นวีรบุรุษ" ไป²⁰⁴ ทั้งยังทรงมีความเชื่อว่าเซียวฮุดเสงนั้น "...แท้จริงก็เปนนจีนแต่โดยอาชีพเท่านั้น กล่าวคือ หาเลี้ยงชีพโดยการเป็นหัวหน้าแก๊งเหม็ง แต่ส่วนตัวนั้นมีได้รู้ต้นว่าเปนนจีนเลย ทั้งไม่มีเชื้อไทยจริงจางอย่างใดในเมืองจีนแม้แต่อย่างเดียว บ้านก็ไม่มี ทรัพย์สมบัติก็ไม่มี ภรรยาที่เปนนไทยแท้ๆ เพราะฉะนั้นถ้าถูกเนรเทศไปจากเมืองไทยอย่างไร ก็ต้องเดือดร้อนอย่างที่สุด"²⁰⁵

จากพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ นั้นแสดงให้เห็นว่าพระองค์มิได้ถือว่างว่าเซียวฮุดเสงเป็น "ชาวต่างประเทศ" ของเมืองไทย แต่เห็นว่าที่เขายังเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองจีนก็เพราะการประกอบอาชีพเป็นนักการเมืองของเขาเท่านั้น มิได้มีความสำนึกในความเป็นจีนอย่างแท้จริง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ทรงมีความเชื่อมั่นในตัวเซียวฮุดเสงที่ได้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลไทยด้วยดีเสมอมา นับแต่ที่ทางรัฐบาลไทยให้เซียวฮุดเสงสืบข่าวและรายงานความเคลื่อนไหวทางเมืองจีนสมัยปฏิวัติ ซึ่งเซียวฮุดเสงก็ปฏิบัติตามเป็นอย่างดี หรือในคราวกบฏ ร.ศ. 130 เซียวฮุดเสงก็ได้สงบความเรื่องทหารก่อกำเริบ เป็นไปในทางช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจรัฐบาลในทางที่ดีขึ้น หรือการปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลไทยในการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่ 1 เป็นต้น และพระองค์ยังเห็นว่าถึงอย่างไรเซียวฮุดเสงก็คงไม่กอบโกยผลประโยชน์แล้วไปจากเมืองไทย เพราะเซียวฮุดเสงไม่มีถิ่นฐานในเมืองจีน นอกจากนั้นสิ่งที่เซียวฮุดเสงทำให้กับรัฐบาลไทยและเมืองไทยก็ได้แสดงให้เห็นถึงการทำประโยชน์ให้กับเมืองไทยของเซียวฮุดเสงด้วยเหมือนกัน ทำให้แม้ว่าเซียวฮุดเสงจะมีการเคลื่อนไหวทางการเมืองที่เกี่ยวข้องกับ

²⁰² หจข. ร.6 ม.3.1/19 หนังสือกราบบังคมทูลของเจ้าพระยายมราช, ลงวันที่ 20 กรกฎาคม ร.ศ.131.

²⁰³ หจข. ร.6 บ.13.1 / 9 จดหมายของสมเด็จพระยาเทววงษ์ฯ กราบบังคมทูลรัชกาลที่ 6, ลงวันที่ 8 กันยายน พ.ศ. 2458.

²⁰⁴ หจข. ร.6 บ.13.1 / 4 พระราชหัตถเลขาของรัชกาลที่ 6 ถึงสมเด็จพระยาเทววงษ์ฯ, ลงวันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2458.

²⁰⁵ หจข. ร.6 น.25 / 10 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ทรงตอบกรมพระเทววงษ์โรปกการ, ลงวันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2458.

เมืองจีน หรือก่อให้เกิดความวุ่นวายในเมืองไทย แต่เซียวฮุดเสงก็มีเคยได้รับการลงโทษใดๆ ที่รุนแรงเลยตลอดรัชสมัยของพระองค์ แม้เซียวฮุดเสงจะต้องโทษจำคุกในคดีหมิ่นประมาทพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหมื่นสวัสดิ์วัฒนวิไลย²⁰⁶ แต่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ก็ยังได้ลดหย่อนโทษให้จากต้องจำคุก 6 เดือน เหลือเพียงจำคุก 1 เดือนเท่านั้น²⁰⁶

ภายหลังจากที่เซียวฮุดเสงได้ปิดหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยของเขาแล้ว ทำให้บทบาทและการเคลื่อนไหวของเขาก็น่าจะไม่ส่งผลกระทบต่อ การเคลื่อนไหวต่างๆ ของ “คนไทย” เพราะเขาไม่มี “สื่อ” ที่จะถ่ายทอดความคิดเห็นของเขาไปสู่ผู้อ่าน “ชาวไทย” ได้แล้ว จึงทำให้ภายหลังการปิดหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์นั้น บทบาทและการเคลื่อนไหวทางการเมืองของเซียวฮุดเสงนั้นจะจำกัดอยู่ในหมู่ “ชาวจีน” ในเมืองไทย ทำให้ความสนใจของรัฐบาลไทยที่มีต่อตัวเขานั้นลดน้อยลงไป เพราะบทบาทและการเคลื่อนไหวของเขานั้นจะมีได้ส่งผลกระทบต่อ “คนกลุ่มใหญ่” ในสังคมไทย แต่อย่างไรก็ตามรัฐบาลไทยก็ยังคงให้ความสนใจกับบทบาทและการเคลื่อนไหวของเซียวฮุดเสงอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าการเคลื่อนไหวนั้นอาจจะส่งผลกระทบต่อเกิดการเคลื่อนไหวของ “ชาวจีน” ในเมืองไทย

²⁰⁶ “หมิ่นประมาทต่อคนชาติไทย” จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 9 มกราคม พ.ศ.2456.